

В.Я.Тимофєєв

РІЧ ПРО АДАМІВСЬКУ СІЧ

Хроніка Адамівської школи

Частина 7

2003

***Людина може стати людиною тільки через виховання.
І. Кант.***

***Тільки виховуючи українця можна виховати українця.
В.Тимофєєв.***

Історичні умови буття українського народу породили самобутній феномен – козацтво. Воно втілювало в собі фізичне і духовне здоров'я нації, інтелектуальну силу, життєздатність, оптимізм.

Це була об'єднана, згуртована, ідейно і духовно зцементована, суворо дисциплінована національна сила, яка очолювала боротьбу проти чужоземного ворога.

Загальновідомо, що поглиблення і примноження козацько-лицарських традицій в сучасних умовах сприятиме нарощенню зусиль державотворчого спрямування, піднесенню духовності як кожної особистості зокрема, так і всього народу, суспільства в цілому.

Ми, вчителі України, покликані вести широку просвітницьку роботу серед населення з проблем історії, культури, мистецтва, військової справи, державницької діяльності козацтва, прагнути по-козацькому, по-лицарському виховувати підростаюче покоління. На це нас орієнтують Укази Президента України, нормативні документи Міністерства освіти і науки.

Запропонована Хроніка Адамівської школи дасть змогу відчути дух козацтва, який панує у роботі колективу Адамівської школи козацько-лицарського виховання.

Школа козацько-лицарського виховання – гуманістична основа становлення особистості. Хроніка Адамівської школи. Збірка шкільних газет за 2001-2003 роки. Частина 7. За редакцією В.Я.Тимофєєва, директора Адамівської школи козацько-лицарського виховання, полковника Українського козацтва. Білгород-Дністровський. XEROX PENTREX. 2003.

Відомо, що в наш час світової глобалізації суспільних процесів загострюються протиріччя між силами культурної уніфікації і прагненням народів до збереження своєї культурної ідентичності. Тому Президент України Л.Кучма підкреслив, що в сучасному суперечливому світі «виживуть, збережуть себе ті, хто зуміє відстояти у глобальному змаганні свою культуру, мову, фольклор – усе те, з чого складається сутність та особливості національного характеру».

Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала своє право на свободу.

У степах в пониззі Дністра (тут розташована Адамівська сільська громада) значна маса козаків з'явилася в 1709-1710 роках, під час відступу мазепинської еміграційної хвилі та після придушення повстання К.Булавина (козаки-некрасівці). Ці хвилі накопилися на колонізаційну хвилю запорожців, викликану зруйнуванням у 1709 році російськими військами Чортотлицької Січі.

У 1740-х роках у Задністров'я накопилася друга хвиля козаків-некрасівців. Ще одна хвиля запорожців докотилася до Задністров'я вже після руйнації в 1775 році, за наказом Катерини II, Нової Січі. Уряд Османської імперії дозволив українському козацтву заснувати Січ у пониззі Дністра, в районі Кучургану, а паланки – між Акерманом і Бендерами. Згодом, за вимогою Росії, Січ було перенесено за Дунай (Задунайська Січ). У 1828-1869 роках козаки Акерманської паланки входили до складу Дунайського (Буджацького, Новоросійського) війська (в Адамівській громаді це – родини Гречків, Козаченків, Могили, Громовенків).

На початку 1990-х років групою ентузіастів з козацьких родів було відтворено Білгород-Дністровську (Акерманську) козацьку паланку, яка сьогодні складається з 7 куренів; один з куренів – Адамівський.

Живучі у громаді, яка має давні козацькі традиції, педагогічний колектив Адамівської школи, очолюваний полковником Українського козацтва В.Я.Тимофєєвим, залучив ці традиції до виховного процесу.

Аналізуючи стан виховної роботи з учнями та молоддю на території громади, педагоги звернули увагу на виховний потенціал Кодексу буття Українського козацтва (Кодекс лицарської честі, Кодекс лицарської звитяги та Заповіді милосердя), який забезпечує формування того духовного стану молодих козаків – громадян України, що в народі зберігся як розуміння козацького духу.

Взявши за основу виховання молоді у Адамівській громаді козацьку педагогіку, колектив школи зосередив увагу на: 1. Формуванні всебічно розвиненої особистості українця (національне виховання у формі козацько-лицарського). 2. Формування свідомих громадян, громадських діячів через участь вихованців у діяльності Адамівського куреня «Січі» Українського козацтва.

Було сформульовано основне завдання Адамівської школи джур та дан (згодом школи козацько-лицарського виховання) – відновити історичну пам'ять, виховати козака-лицаря, який здатний побудувати і самого себе, і своє гідне життя, і державу.

Вашій увазі пропонуються матеріали етапів становлення та розвитку Адамівської школи козацько-лицарського виховання. Це – деякі документи, фотографії, спогади Самовидців, що надруковані у козацькому інформаційному віснику (1991-1998), шкільних бліц-інформаціях (1998-2001) та газетах (2001-2003).

ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ АДАМІВСЬКОЇ СІЧІ

Народна мудрість говорить: хочеш прожити 50 років – вирощуй сад; 100 років – будуй будинок; 1000 років – виховуй сина. Народ, який бажає зберегти себе в історії, повинен турбуватися про виховання своїх синів.

Ми пам'ятаємо початок 1990-х років минулого століття: розпад СРСР, крах правлячої ідеологічної машини. У школі почали платити в ці роки за класне керівництво копійки, відмінили педагогічний стаж піонерській вожатій, оголосили школу поза політикою (і державної також). Кадри побігли з школи, фінансування пішло з місцевих бюджетів (це значить, що його зовсім не було); ми, керівники школи, намагаємося налагодити хоч яку-небудь виховну роботу у школі, причому, на голому ентузіазмі, без моральної підтримки, бо тільки у школі тоді розуміли, що починаємо втрачати ціле покоління.

Вийшовши з шоку (ідеологічного, фінансового – ми не отримували зарплатню по пів-року), педагоги почали шукати альтернативні форми виховної роботи; альтернативні комуністичної ідеології, бо якщо держава зріклася комуністичної ідеології, то і державна школа не мала права її сповідувати; інакше учитель був повинен покинути школу, ми ж хотіли в школі працювати.

У країнах розвинутої демократії існує цілісна система формування лідерів різного рангу. Ця система має й дитячі організації – лідер зростає тут, далі він тільки шліфується. Така ж система працювала й у СРСР: жовтенята – піонери – комсомольці – комуністи. Це розуміли й ми, педагоги Адамівської школи, і намагалися реанімувати піонерську організацію, але на національному ґрунті: були у нас й жовто-блакитні галстуки...

Грянула земельна реформа на селі і колгоспник повинен був стати хазяїном землі – і він став ним – і як себе може почувати на селі піонерська організація, все-таки яку асоціюють із комуністичною ідеологією, яка негативно ставиться до приватної власності на землю; а на селі тих, хто відмовився би від землі – не знайшлося! І тому піонерська організація тихо спочила. Це зрозуміло керівництву – ліквідувало ставки піонерських вожатих і ввело ставки педагогів-організаторів... А далі почалася історія Адамівської Січі.

РІЧ ПРО АДАМІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

94
ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

СЕКРЕТАР СІЛЬСЬКОЇ РАДИ

Харченко Надія Іванівна. 1973.

2003

Харченко Надія Іванівна народилася 11 липня 1955 року в селі Любомирівка Березнечувайського району Миколаївської області.

В 1972 році закінчила 10 класів Любомирівської середньої школи.

В 1972 році пішла працювати на Херсонський бавовняний комбінат.

В 1974 році – вийшла заміж. Чоловік – Харченко Петро Андрійович – працює в КСП імені Т.Г.Шевченко токарем; депутат Адамівської сільської ради.

З 1978 року по 1985 рік працювала в колгоспі імені Т.Г.Шевченко вихователем дитячого садка; в 1985 році пішла працювати в Адамівську сільську раду начальником військового облікового столу (ВОС).

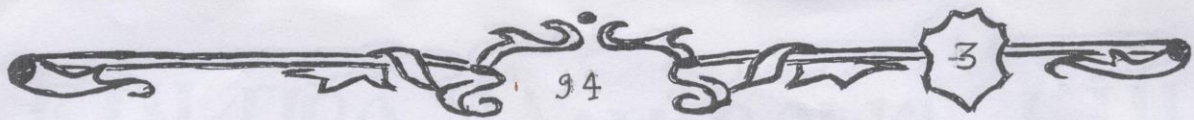
В листопаді 1993 року була обрана секретарем Адамівської сільської ради, де і працює по теперішній час.

Мати – Афанас'єва Олександра Іванівна – 1921 року народження, учасник Великої Вітчизняної війни, пенсіонерка – мешкає разом із подружжям Харченків.

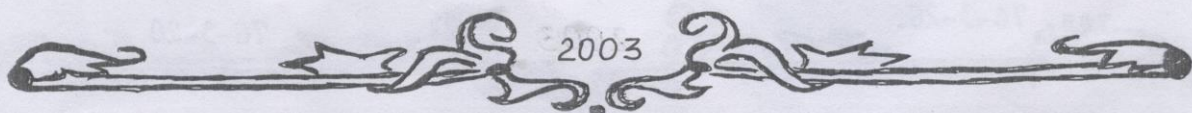
Доньки – Харченко Тетяна Петрівна та Харченко Людмила Петрівна.

Харченко Надія Іванівна – депутат декількох скликань Адамівської сільської ради; працювала разом з такими головами – Маринеску Миколою Костянтиновичем, Кульчицькою Наталією Миколаївною, Сердюк Тетяною Василівною, Тимофеевим Валерієм Яковичем, Коноваленко Анатолієм Миколайовичем, зараз працює з Бурлай Марією Анастасівною. Всі голови сільської ради звертали увагу на високу працездатність, старанність Надії Іванівни, її високу вимогливість до себе й до оточуючих, коли справа стосується роботи. Все це допомагає їй підтримувати авторитет секретаря сільської ради на належному рівні.

Мешканці сільської ради поважають свого депутата, радяться - як з громадських, так і з особистих питань – і завжди порада Харченко Н.І. – доречна..

Харченки: Надія Іванівна, Петро Андрійович,
Тетяна, Людмила.

Надія Іванівна у роки роботи в дитячому садку.

НАКЛАД 10

Адреса редакції:
67790, - Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с.Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

2003

76-3-28

РІЧ ПРО АДАМІВСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

95
ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

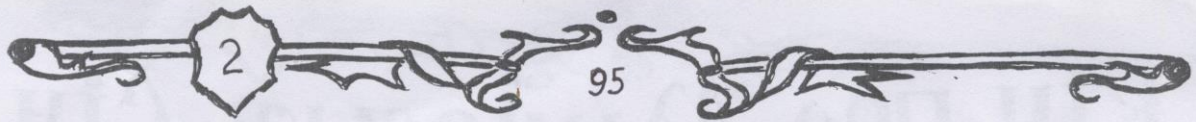
ДИРЕКТОР

БУДИНКУ КУЛЬТУРИ

Рибальченко Наталія Мілетівна.

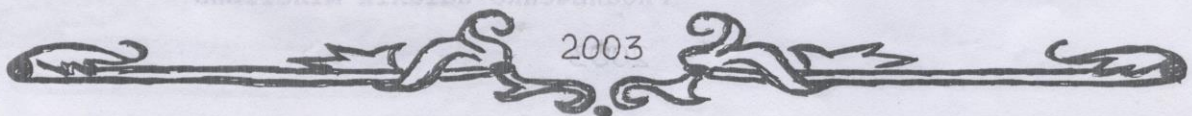
2003

Сім'я Рибальченків: Віктор Петрович, Юрік, Сергій,
Наталія Мілетіївна, Оксана.

Наталія Мілетіївна та Валентина Никифорівна
на сцені.

Сталося ця подія 44 роки тому, в сім'ї селянина в селі Авидівка 4 травня 1960 року – народилася єдина дочка – третя дитина в сім'ї – маленька Наталія.

Батько – Вронський Мілетій Якович та мати – Вронська Марія Данилівна – працювали в колгоспі ім. Т.Г.Шевченко.

„Татків мізинчик”, як любив називати Наталію батько, ріс та виховувався в атмосфері, яка була наповнена любов'ю, працею та злагодою.

Під опікою старших братів – Василя та Віктора – виховувалася Наталочка до 7 років, а в 1967 році вона пішла в Авидівську початкову школу, де класний керівник Граждан Григорій Михайлович до 1970 року пильнував та прививав любов до Батьківщини малесенькому, тендітному створінню.

Після Авидівської школи привітно прийняли Наталку двері Адамівської неповної середньої. Гарний, дружний клас, добрі вчителі, хороші друзі виростили гарну прекрасну дівчину. Не встигнула відчутти смак шкільного життя, а вже треба розлучатися зі школою.

1975 рік – багатий на події: випускні іспити та перехід до 9 класу Приморської школи, знайомство зі своїм майбутнім чоловіком (хоча про це тоді ніхто й не здогадувався).

Два роки пролетіли швидко, здавалося, що цього не може бути. 1977 рік – випускні іспити, вступ на курси ЦСУ і вже через рік ми бачимо Наталку гарним бухгалтером сільськогосподарського підприємства. Влітку 1978 року працювала обліковцем під час жнив на току, а потім їй запропонували посаду завідувачої Авидівським клубом.

В 1980 році навесні сталася дуже важлива подія в житті Наталії – виходить заміж після 4 років зустрічання зі своїм однокласником Віктором. Цього ж таки року поступила на заочне відділення Одеського культурно-освітнього училища за спеціальністю „режисер клубних заходів”. А вже через рік – 27 лютого – маленька сім'я поповнилась дитиною – сином Сергієм.

Наша молода матір встигала всюди: і доглядати сина, і вчитися, і будувати гарний фундамент свого сімейного життя.

Нарешті зусилля Наталії були винагороджені – в 1983 році вона отримала диплом. Далі життя пливе ніби тихою річкою, та вже в 1985 році їй доводиться переїжджати з сім'єю у свій власний будинок в село Адамівку. Та Наталія не покидає улюбленої роботи і залишається працювати у своєму рідному селі. Це вимагає з її сторони великої напруги, та все одне Наталія працює. У ці роки сім'я поповнюється другою дитиною – донькою Оксаною.

У 1988 році за старання, кропітку працю та самовіддачу нашій Наталії пропонують перейти на посаду директора Адамівського Будинку культури. Цю пропозицію Наталія прийняла дуже радісно, адже тепер і сім'я і робота разом.

Через рік знову сім'я поповнюється третьою дитиною – сином Юрієм.

Мати віддає трьом дітям всю свою любов, ростить та доглядає їх як пильний садівник свій сад, плекаючи в ньому кожну квіточку. Всі радощі й невзгоди переживає разом з ними. Та мамині турботи винагороджуються. Вже в 1996 році син Сергій поступив до Одеського технічного коледжу, який гарно закінчив у 2000 році. Маючи диплом на руках, син пішов працювати.

Донька у 2002 році з відзнакою закінчує школу і поступає в Білгород-Дністровське училище Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К.Д.Ушинського, перший курс якого закінчила успішно, а вже на другому стала головою студентської ради і покращала свої показники у навчанні.

На даний час Наталія Мілетіївна продовжує працювати директором Адамівського Будинку культури, має пошану від односельців і нагороди від відділу культури за сумлінну працю.

Оксана Рибальченко.

За кулісами: робочий момент концерту -
Руслан, Валентина Никифоровна, Наталія Мілетіївна,
Тетяна Євгеніївна.

РІЧ ПРО АДAMІВСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

96
ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

ПОЛКОВНИК

Городниченко Петро Максимович

2003

Городниченко Петро Максимович народився 23,02.1942 р. У 1958 р закінчив школу /м.Кишинів/.

Після школи працював на 4 хлібозаводі/помічником ко-
чегара/, на ЗЗБВ /оператором/бульдозерист/.

За комсомольською путівкою працював у Казахстані -
Східно-Казахська область, с.Зевакіно.

Закінчив сільськогосподарський технікум /факультет
сільгосп механізації/-отримав диплом механіка.

У 1961 році Петра Максимовича було призвано у лави
Радянської Армії.

Служив у Латвії /Рига/: навчався у школі молодших ко-
мандирів. Потім служба у Калининградської області -
місто Гвардійськ, в/ч 61905 * 12-й гвардійський орденів І
Леніна, Червоного Прапора, Суворова мотострілковий полк.
Ліжко його у казармі стояло поруч із ліжком солдата
Олександра Шевченка, який повторив подвиг О.Матросова.
О.Шевченко загинув, нагороджений Золотою Зіркою Героя
Радянського Союзу...

У 1964 р Петро Максимовича було демобілізовано.

До 1970 р. працював у Кишиневі командиром ДНД Жовт-
невого району м.Кишинів. Із 1970 р служив спочатку у
Кишиневі у лавах Радянської Армії, потім його переведе-
но у 180-ту дивізію на посаду командира взводу, служив
до 1975 р. Далі - механік комунального підприємства За-
тока, за гаражем мехколони №26, механік ДЕУ, із 1980 р
головний механік заводу продтоварів, із 1990 р - ІТД. На
пенсії із 2002 р.

В Українському козацтві із 1991 р, починав цю справу
разом із Городецьким Л.Г. Петро Максимович - делегат Ве-
ликих Рад УК 1997,1998,1999,2000,2001,2002 рр...

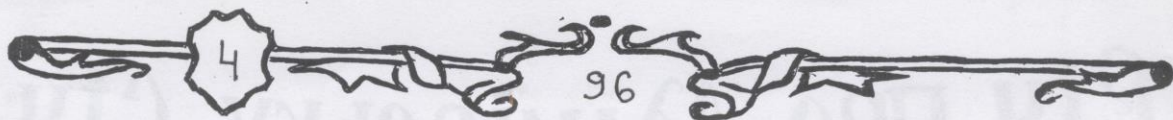
96

3

Київ. 1997.
Разом із
товаришем -
Берлізовим
Андрієм.

2003

СЛАВА
УКРАЇНИ

СЛАВА
КОЗАЦТВУ

Міжнародна добровільна, незалежна, добродійна
Всеукраїнська оборонно-спортивна
національно-патріотична громадська організація

УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО

МАНДАТ

№ 179

Делегата
Чергової Великої Ради
УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА

9 грудня 2000 року
м. Тернопіль

*Украсиш односто-
ноши перемчи!
Вдерши за спалки
дої а промю,
Машуамося, до
ми того Серто.*

Ваш Гетьман

Г. Гіме

09.12.2000р

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с.Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

2003

76-3-28

РІЧ ПРО АДAMІВСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

97
ГРУДЕНЬ
2003

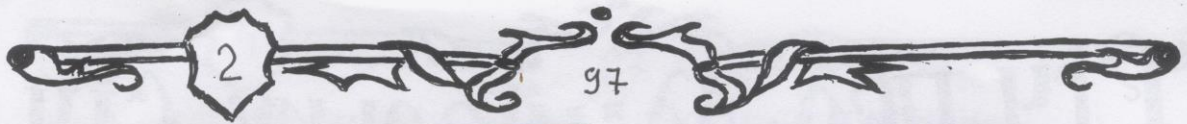
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

ПОДКОВНИК

Врублевський Микола Васильович

2003

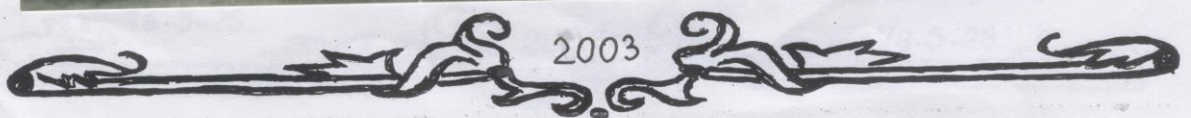

Врублевський М.В.

Тернопіль . 2000.

Крайова
старшина.

КАНДИДАТ В ДЕПУТАТЫ ГОРОДСКОГО СОВЕТА
ИЗБИРАТЕЛЬНЫЙ ОКРУГ №19 Г. БЕЛГОРОД-ДНЕСТРОВСКОГО

Биография

Врублевский Николай Васильевич родился 19 июня 1945 года в с. Грабина Ярмоленецкого района Хмельницкой области, в рабочей многодетной семье. Образование высшее, юрист. В 1961 году начал трудовую деятельность в качестве электрика Гинденгского сахарного завода Молдовы. С 1962 по 1966 год работал электриком Одесского автозборочного завода. С 1966 по 1968 год служба в вооруженных силах Одесского военного округа. В 1978 году окончил Киевскую Высшую школу МВД. С 1968 по 1998 год служил в МВД на различных должностях. С 1998 года является пенсионером. С апреля 2001 года возглавляет общественную организацию, является атаманом 1-го Белгород-Днестровского козацкого полка им. П. Орлыка. Беспартийный. Женат. Имеет двоих взрослых детей. Не судим. Проживает г. Белгород-Днестровский ул. Победы №33.

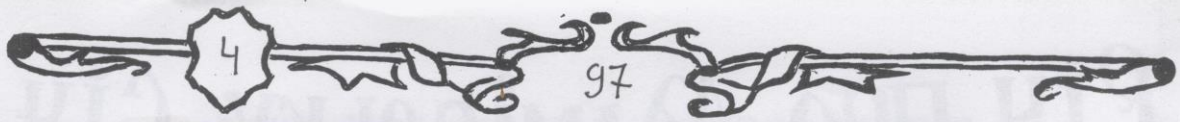
Баллотируется в городской Совет, чтобы:

с активной поддержкой избирателей и депутатов единомышленников в городском Совете необходимо заняться решением следующих вопросов:

- поднятия материального и социального уровня жизни горожан путем образования оптимальных хозяйственных условий для оживления государственных предприятий и малого бизнеса.*
- принятия участия в решении вопросов по газификации города.*
- установления жесткого депутатского контроля за поступлением и целевым расходованием бюджетных средств и недопущения их разбазаривания.*
- совершенствования работы Совета, исполкома и его комиссий по повышению персональной ответственности каждого депутата за принятые решения.*
- развития направления по созданию объединений домовладельцев с полной финансовой и хозяйственной самостоятельностью. Деятельность которых направлена на улучшение жилищных условий жителей. /создание нормальных условий жизнеобеспечения, отопления, водоснабжения, газообеспечения./*
- добиваться принятия решения городского Совета о выделении денежных средств на ремонт крыш домов и других коммунальных систем.*
- вместе с депутатами других округов отстаивать социальную справедливость каждого гражданина города в целом и в своем округе.*

С уважением

Н. Врублевский

Велика
РАДА УК.

Тернопіль 2002р.
1

Полкова
старшина.

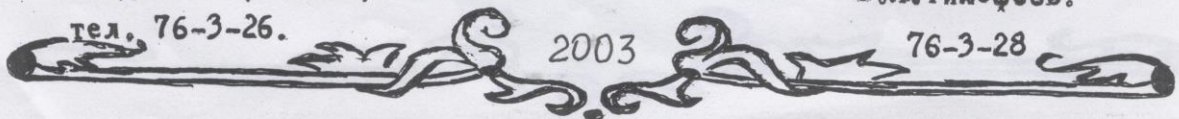
Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с.Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

2003

76-3-28

РІЧ ПРО АДМІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДМІВЕСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛІ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

98
ГРУДЕНЬ
2003

ПОДКОВНИК

Дейна Микола Кирилович

2003

Універсал

УШАНУВАТИ

ордену „Козацький хрест з мечами“

ДЕЙНА МИКОЛУ КИРИЛОВИЧА

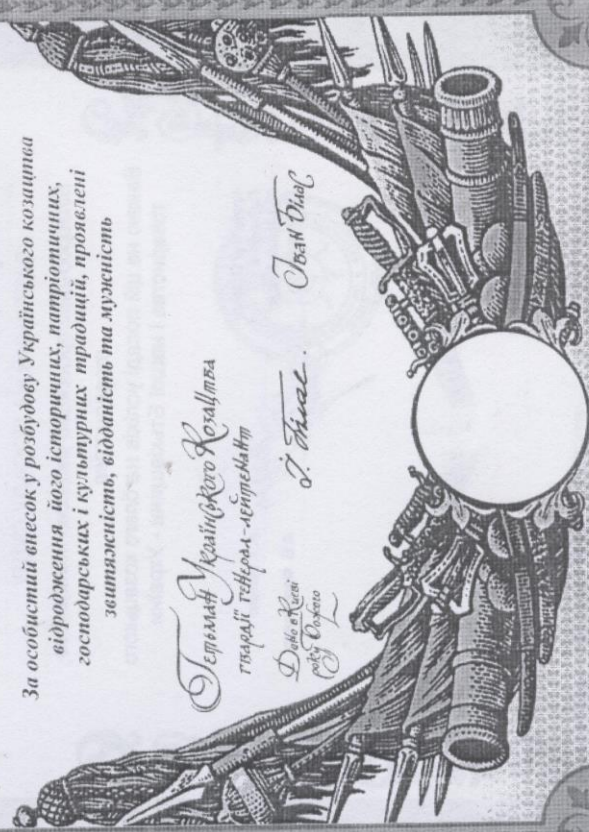
Голову Ради Старійшин
Чорноморського Козацького Війська
Полковника Українського козацтва

За особистий внесок у розбудову Українського козацтва
відродження його історичних, патріотичних,
господарських і культурних традицій, проявлені
звитязистість, відданість та мужність

Гетьман Українського Козацтва
Генерал-лейтенант

Дімо Кочубей
Генерал-лейтенант

Г. Шинкаренко

②

Кандидата в депутаты у Білгород-Дністровську міську Раду депутатів по округу № 7 **ДЕЙНА МИКОЛИ КИРИЛОВИЧА**

АВТБІОГРАФІЯ

Народився 24 лютого 1938 року у селі Олександрівка І Ширяківського району Одеської області, громадянство України. Середню школу закінчив у 1956 році заочним Загішшаську училищем. У 1957 році закінчив технічне училище № 1 м. Одеси; у 1964 році закінчив Спердоловське позашкільне училище. У 1977 році закінчив Київську Вищу школу МВС СРСР. У 1957 році після закінчення училища був направлений на завод Фрезерних станків м. Одеси. З 1957 по 1960 роки служив у Рязанської Армії в Німеччині у бригадних військах. У 1960 році закінчив з відзнакою курси до комсомольській путівки направилися на Урал у Удмуртську Республіку. З 1960 по 1961 роки працював у Кіровоцькому будівельному управлінні м. Смерть Спердоловської області. З 1961 по 1969 роки був начальником у Смертьський районі міст УВС Спердоловської області. У 1969 році переведеном був направлений на Україну в управління спеціальних справ Одеської області. З 1969 по 1970 роки працював в Одеській області. З 1970 по 1971 роки працював в Одеській області. З 1971 по 1985 рік по направленою працював на різних посадах у Білгород-Дністровському МВ УМВС України в СРСР: старшим інспектором у Кіровоцькому МВ УМВС України в СРСР та старшим інспектором у Кіровоцькому МВ УМВС України в СРСР. З 1985 по 1999 рік, будучи на пенсії, працював консультантом у ОАО "Забай" м. Білгород-Дністровський. З 1999 року пенсіонер, не працюю.

Виконує громадські обов'язки: З 1996 року реставрації козацької України - суддя голова повалити козацької міського товариства. З 1998 року членом Білгород-Дністровського товариства козацької війська Української козацької України. З 2001 року голова спостережчої Ради ОАО "Забай". Безпартійний, одружений, не судим, проживає в Україні з 1969 року в м. Білгород-Дністровській по вулиці Перемоги, № 5 кв. 85.

ПРЕДВИБОРЧА ПРОГРАМА

Ефективність праці міської Ради народних депутатів слід оцінювати за реалізацією їх дій, міста до неї, як вона захищає їх інтереси та виконує свої предвборчі програми.

- Виходячи з цього, повинен будувати свою працю у міській Раді і займатися рішенням наступних питань:
- втілювати нові форми управління міським господарством;
 - приймати участь у вирішенні питань з питань газифікації міста;
 - забезпечити адресної допомоги малозабезпеченої категорії населення (інвалідам дитинства, інвалідам праці, учасникам і інвалідам ВВВ, багатодітним сім'ям, а також інвалідам ЧАЕС і воїнам-інтернаціоналістам);
 - прийняття участі у вирішенні з питань про своєчасну виплату зарплатної плати бюджетним робітникам міста;
 - активна праця на окрузі, направлена на зняття забруднення навколишнього середовища від діяльності підприємств та окремих громадян;
 - проводити роботу по впровадженню прогресивних традицій Українського козацтва;
 - разом з депутатами інших округів відстоювати соціальну справедливість для кожного громадянина міста в шлюмі та на окрузі в докряма.

2003

ГРАМОТА

Згідно з рішенням збору

Білгород-Дністровського міського козацтва
(протокол № 15 від 15 квітня 2000 року)

Осаул ДЕЙНА МИКОЛА

ВИБРАНИЙ НА ПОСАДУ СУДДІ

Білгород-Дністровського міського козацького

товариства

Бажаю на цій посаді успіхів на благо козацького товариства і нашої Батьківщини - Україні

Козацький Статист
Поліорник М
Козацький Писар
Поліорник
А. І. Петьо
А.В. Федоренко

8

УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО
ВІСНОК-ІНСТРУКЦІЙНИЙ КИШ
ПОСВІЩЕННЯ № 12

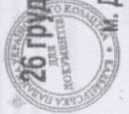
Прізвище Дейна
Ім'я Микола
Це батальон Кирилас вич
Число місяць рік народження
24.02.1946 року 18.03.1999
Отриман Копія Кирилас
М.П.

334

ДЛЯ ГОЛОСУВАННЯ

Велика Рада

Українського козацтва

26 грудня 1999 р.

М. Донецьк

СЛАВА УКРАЇНІ
СЛАВА КОЗАЦТВУ

Міжнародна добровільна, недержавна, добровільна
Есхуртська оборотно-спортивна
національно-патриотична громадська організація

УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО

МАНДАТ

№ 192

Велика Микола Кирилас

Делегата

Чергової Великої Ради

Українського козацтва

9 грудня 2000 року

М. Тернопіль

Організаційно-патриотична громадська організація

УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО
СЛАВА УКРАЇНІ СЛАВА КОЗАЦТВУ
Українське Чорноморське
Полудніє Українське козацтво

УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО
МАНДАТ № 002

Дейна М.К.

Українська оборотно-спортивна
національно-патриотична громадська організація

Українська Кола УЧПК
Українська Кола УЧПК
9 грудня 2006 року
м. Одеса

СЛАВА УКРАЇНІ СЛАВА КОЗАЦТВУ

Міжнародна добровільна, недержавна, добровільна
Есхуртська оборотно-спортивна
національно-патриотична громадська організація

Українське козацтво

МАНДАТ
№ 81С

Делегата
Чергової Великої Ради
Українського козацтва

26 грудня 1999 р.
м. Донецьк

МАНДАТ № 241

Велика Микола Кирилас

ДЕЛЕГАТА ХVІ ВЕЛИКОЇ РАДИ
УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА

м. Київ

15-16 грудня 2001 року

М.П.

Органітет

2003

5

МАНДАТ № 796

ДЕЛЕГАТ ХVІ ВЕЛИКОЇ РАДИ
УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА

Дейна М.К.

м. Київ

14 грудня 2004 р.

ЧКВ № 0008 Полковник

Дейна
Микола
Кирилович
Голова Ради старійшин

ГЕТЬМАН УКРАЇНСЬКОГО
КОЗАЦТВА

ДІСНЕ ДО 31.12.2004

УКРАЇНСЬКЕ ЧОРНОМОРСЬКЕ КОЗАЦТВО

ВИСЛОВИЙ СТАРШИНА

ДЕЙНА МИКОЛА КИРИЛОВИЧ
КОШОВИЙ СУДЯ

Власнику посвідчення дозволено
ЗЕРКАЛНИЙ ДІАГНОСТИЧНИЙ КОЗАЦЬКИЙ
ПРОФЕСІЙНИЙ ПРАКТИКУМ НАЦІОНАЛЬНО-
ПАТРИОТИЧНОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ
УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА
посвідчення вийнято до 31 грудня 2006 р.

№ СП 19137
КРАСОВИЙ ОТАМАН
ГЕНЕРАЛ-ХОРНЮК
ПІСЛУЖБА

Козаку *Дейна*
Микола

Згідно з наказом Гетьмана

Українського козацтва

№ 76 від "14" грудня 2006 року

Вам присвоєно звання

"Полковник"

Українського козацтва.

Поздоровляю з присвоєнням

звання, бажаю здоров'я на

служіння меньки Україні!

"За Україну, за її волю,
за славу, за народ!"

Г. Білас

УКРАЇНСЬКЕ ЧОРНОМОРСЬКЕ КОЗАЦТВО

ГЕНЕРАЛ-ХОРНЮК

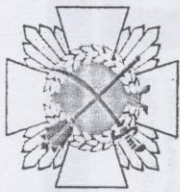
ГЕТЬМАН УКРАЇНСЬКОГО
КОЗАЦТВА

А. Пешко

А. Пешко

А. Пешко

Почесною відзнакою Чорноморського козацького з'єднання (ЧКЗ) нагороджуються козаки, громадяни України та іноземних держав за особисті заслуги у справі розбудови України як незалежної, демократичної і правової держави, відродження української козацької нації, прогресивних українських звичаїв і традицій, української національної ідеї в її козацькому варіанті, захисту політичних, економічних, культурних та історичних здобутків Українського козацтва.

Нагородження почесною відзнакою ЧКЗ проводиться, як правило, щорічно напередодні 14 жовтня - Дня Українського козацтва. Нагородження може бути проведено і в інші час за рішенням комісії по нагородженню Крайового військового отамана Чорноморського козацького з'єднання.

Чорноморське козацьке з'єднання
Міжнародна добровільна оборонно-спортивна громадська організація

Посвідчення № 041

до
Почесної відзнаки
Чорноморського козацького
з'єднання

нагороджується

ДЕЙНА

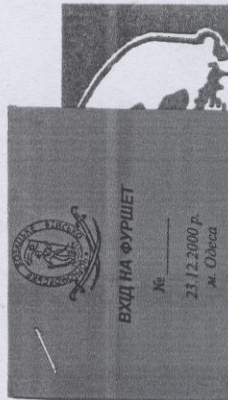
МИКОЛА

КИРИЛОВИЧ

за видатні особисті заслуги перед Чорноморським козацьким з'єднанням та активну участь у відродженні історико-культурних і господарських традицій Українського козацтва.

Крайовий військовий отаман
Чорноморського козацького з'єднання
Полковник УК В. Кроток
м. Одеса

"14" жовтня 2002 року

"Страшно власти у кайданах,
Умирати в неволі.
А ще гірше - спати, спати
І спати на волі."

Т.Г. Шевченко

ЧОРНОМОРЬКЕ

КОЗАЦЬКЕ ВІЙСЬКО

Шановний (на) запрошу-

ємо Вас на урочисте засідання присвячене 10-річчю відродження сучасного Українського Чорноморського козацтва, які відбу- деться 23 грудня 2000 року за адресою м. Одеса, Французькій бульвар, 52 - клуб санаторію "Одеса".

Початок о 12.00 годині.

Вхідний № 8 місце № 16

Крайовий військовий отаман
Чорноморського козацького Війська
Полковник УК

А. Петько

Гетьману Українського козацтва
Генерал-лейтенанту Іварді
пану Івану Біласу.

ПОДАНЯ

На присвоєння козацького звання
"полковник"

Кому: **ДЕЙНА МИКОЛА КИРИЛОВИЧУ.**

(Прізвище, ім'я, по батьові)

Річ та місце народження: 24.02.1938р. с.Олександрівка, Ширинський район Одеської обл.

Освіта: ВИЩА Київська вища школа МВС в 1977р.

(Що і коли здобув)

В Українському Козацтві з: 10.1996р

Попереднє звання УК: ОСАВУЛ

Звання в силових структурах України(якщо вони були) **МАЙОР.**

Які посади в УК займав: **КОЗАК, КОШОВИЙ СУДІЯ.**

Остання посада в УК, рік обрання чи призначення на неї: **ГОЛОВА РАДИ СТАРІЙШИН**

ЧОРНОМОРЬКОГО КОЗАЦЬКОГО ВІЙСКА 09.2000р.

Продження по службі цивільній чи військовій, які посади займав, де і ким працює (окрім посади вУК) на

час складання подання: **ЗАСТУПНИК НАЧАЛЬНИКА БІЛГОРОД-ДНІСТРОВСЬКОГО МІСЬКОГО**

ВІДДІЛУ ВНУТРІШНІХ СПРАВ ПЕНСІОНЕР МВС.

Домашня адреса, домашній та службовий телефони: м. **БІЛГОРОД-ДНІСТРОВСЬКИЙ** вул. **ПЕРЕМОГИ**

5 кв. 85 т. 3-27-70.

ХАРАКТЕРИСТИКА.

За час проходження служби у Українському козацтві зарекомендував себе з позитивного боку. Багато уваги виділяє розширенню та укріпленню Українського Козацтва. Приймає активну участь у створенні Білгород-Дністровського козацтва. Здійснив агітаційну роботу по відродженню ідей Українського козацтва. Багато уваги виділяє роботі з молодими козаками. Уміле керує своєю ділянкою роботи і завжди доводить почату справу до кінця. Веде історичний літопис Білгород-Дністровського козацтва. Пропагує справу відродження і укріплення козацтва у пресі.

Користується повагою серед козацького товариства. Дотримується звичаїв Українського козацтва, завжди допомагає козакам як морально так і матеріально.

ВИСНОВОК.

По своїм діловим якостям, відношенням до розвитку козацтва **ДЕЙНА МИКОЛА КИРИЛОВИЧ** заслуговує присвоєння йому звання **"ПОЛКОВНИК УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА"**

Отаман Білгород-Дністровського товариства
Полковник УК О. Царенков.

З ВІСНОВКОМ ЗГОДЕН.

Крайовий отаман Чорноморського козацтва
Полковник УК **А. Петько.**

Крайовий осавул Чорноморського козацтва
Сотник УК **В. Луцкіч.**

У К Р А І Н А

Виконавчий комітет
Білгород-Дністровської
міської ради

РІШЕННЯ

м. Білгород-Дністровський

10.11.2000

Про реєстрацію 1-го Білгород-Дністровського Окружного козацького полку імені "Пилипа Орлика" Українського Чорноморського Козацького Війська.

У К Р А І Н А

Исполнительный комитет
Белгород-Днестровского
городского совета

РЕШЕНИЕ

г. Белгород-Днестровский

№ 458

Розглянувши заяву засновників Білгород-Дністровського Окружного козацького полку імені "Пилипа Орлика" Українського Чорноморського Козацького Війська, керуючись Законом України "Про об'єднання громадян" та Положенням про порядок легалізації об'єднаних громадян, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 26.02.1993 р. №140, виконавчий комітет міської ради

ВИРІШИВ:

1. Зареєструвати Білгород-Дністровський Окружний козацький полк імені "Пилипа Орлика" Українського Чорноморського Козацького Війська, діючий на підставі Статуту що додається;
2. Контроль за виконанням цього рішення покласти на керуючого справами виконавчого комітету міської ради.

Міський голова

М.М. Чербаджи

НОПІЯ ВІРНА

26.02.2001р.

Виконавчий комітет
Белгород-Днестровского
городского совета

№ 458

ПРОТОКОЛ № 1

Установчої Ради 1-го Білгород-Дністровського Окружного козацького полку ім. Пилипа Орлика Українського Чорноморського Козацького Війська

м. Білгород-Дністровський.
присутні "11" козаків

"26" лютого 2000р.

Порядок денний:

1. Про створіння 1-го Білгород-Дністровського Окружного козацького полку ім. Пилипа Орлика Українського Чорноморського Війська. (далі полк)

З інформацією виступив наказний полковий отаман полковник УК Царенков Олександр Петрович.

На підставі наказу №19 від 20 травня 2000р. Крайового отамана Українського Чорноморського Козацького Війська про створення 1-го Білгород-Дністровського козацького полку, а також згідно "Статуту Українського Козацтва": про полково-сопінний устрій Українського Козацтва та по бажанню козаків, ПРОПОНУЮ створити "1-й Білгород-Дністровський Окружний козацький полк ім. Пилипа Орлика", який є складовою частиною Чорноморського Козацького Війська та відповідає вимогам Статуту Українського Козацтва, і являється правонаступником Білгород-Дністровського коша та "Полуднай-Дністровської Січі".

Рішення:

1. Створити 1-й Білгород-Дністровський Окружний козацький полк.
2. Затвердити Статут "1-го Білгород-Дністровського Окружного козацького полку ім. Пилипа Орлика " Чорноморського козацького Війська Українського Козацтва.
3. Рахувати 1-й Білгород-Дністровський Окружний козацький полк ім. Пилипа Орлика правонаступником Білгород-Дністровського коша та "Полуднай-Дністровської Січі".

Голосувало: "за" 11

"проти" 11

Наказний полковий отаман

Полковник УК

О. Царенков.

Наказний полковий писар

Осаул УК

В. Вороб'їєв.

Голова Ради старійшин

Осаул УК

М. Дейна

Копія тексту із еженедельника «Торнадо-ПРЕСС» от 7
сентября 2000 года № 36

Міська старшинська Рада козацького товариства
повідомляє, що в зв'язку з рішенням Ради Б-Дністровського
міського козацького товариства від 15 квітня 2000 р.,
протокол № 6, згідно п. 4.8.2 Статуту Українського
Козацтва, отаманом Б-Дністровського міського козацького
товариства було обрано полковника УК Царенкова
Олександра Петровича. Рішення Ради міського козацького
товариства про обрання отаманом Царенкова О.П.
затверджено Крайовим отаманом Українського Чорно-
морського козацтва (наказ № 18 від 25 квітня 2000 р.). До
відома керівників всіх форм власності, підприємств, і
суспільних організацій повідомляємо, що підпис
колишнього отамана Б-Дністровського міського козацького
товариства Складенко М.П. на офіційних паперах від імені
отамана з 15 квітня 2000 р. є недійсний.

Київ. Грудень 2001.

УКРАЇНА UKRAINE

Білгород-Дністровський міський виконавчий
комітет Одеської області

Царенкова Олександра Петровича, 1949р.н.,
що проживає в м.Білгороді-Дністровсько-
му, вул.Калініна,10, кв.39, Одеської області,
тел.3-38-28;

Воробітова Вячеслава Миколайовича, 1942 р.н.,
що проживає в м.Білгороді-Дністровсько-
му, вул.Орджонікідзе,52, кв.4,
тел. 3-40-60;

Дейни Миколи Кириловича,1938 р.н.,
що проживає в м.Білгороді-Дністровсько-
му, вул.Перемоги,5, кв.85,
тел. 3-27-70.

Заява

Ми, Царенков Олександр Петрович, Воробітов Вячеслав Миколайович, Дейна
Микола Кирилович, подаємо установчі документи на реєстрацію громадської
організації І-го Білгород-Дністровського Окружного козацького полку імені Пилипа
Орлика, яка діє в межах району і міста Білгород-Дністровського Одеської області.

Статут прийнято загальними зборами козаків 30 вересня 2000 року.
Юридична адреса організації - м.Білгород-Дністровський, вул.Ізмаїльська,125а,
Одеської області.

Повна назва - І-ий Білгород-Дністровський Окружний козацький полк імені
Пилипа Орлика Українського Чорноморського Козацького Візська.

Основною метою діяльності організації є: сприяння розвитку України як
сучасної держави, відродження прогресивних українських козацьких заповітів та
традицій, захист політичних, економічних, культурних та історичних здобутків
українського народу, відродження, утвердження і розвитку української мови і
культури.

Центральний статутний орган - Полкова Рада.

06 жовтня 2000 року

Підписи:

Царенков О.П.

Воробітов В.М.

Дейна М.К.

ABH № 061285

Увага! Бланк має бути багатоступеневий заміст від підроблення!

МІНІСТЕРСТВО ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

НАКАЗ №19

Крайового отамана Українського Чорноморського
Подунай-Гулійпільського козацтва.

20 травня 2000р.

м.Одеса

Про призначення наказним отаманом міхрайонного
козацького товариства «Подунай-Дністровська Січ» полковника
Українського козацтва Царенкова О.П.

В зв'язку з обранням отаманом Білгород-Дністровського
міського козацького товариства полковника Українського
козацтва Царенкова О.П.,

НАКАЗУЮ:

1. Призначити наказним отаманом міхрайонного
козацького товариства «Подунай-Дністровська Січ»
отамана Білгород-Дністровського міського
козацького товариства полковника Українського
козацтва Царенкова О.П.
2. Наказному отаману міхрайонного козацького
товариства «Подунай-Дністровська Січ» полковнику
Українського козацтва Царенкову О.П. приступити
до виконання обов'язків з 20 травня 2000р.
3. Наказ довести до міхрайонного козацького
товариства «Подунай-Дністровська Січ», отаманів
РКТ, крайової старшини.

Крайовий отаман

А.Пістько

В И Т Я Г

з протоколу №7 Козацької Ради Білгород-Дні стровського міського
козацького товариства від 15 квітня 2000 року.

Президія: Голова - осавул ВРУБЛЕВСЬКИЙ М.

Члени: осавул ДЕЙНА М.

осавул ЮМЛИК О..

Порядок денний: 1. Зві т отамана та старшини міського козаць-
кого товариства.

2. Вибори отамана міського козацького товари-
ства На Раді був присутній отаман Білгород-Дні стровської І паланки
полковник УК ІГОРОДЕЦЬКИЙ Д. призначений крайовим отаманом
Інспектором.

По пропозиціям куріного отамана ІГОРОДНІЧЕНКА П. обрати місь-
ким отаманом ЦАРЕНКОВА О., та поважного козака ВІТЯКА М. обрати
мі ським отаманом СКІЯРЕНКА М. козаки голосували слідувачим чином:
І. Обрати отаманом ЦАРЕНКОВА О. "за" - 23 козака та 2 делегат
в Ід курені в. "проти" - 4 козака.

2. Обрати отаманом СКІЯРЕНКА М. "за" - 4 козака. "проти" -
23 козака та 2 делегата в Ід куренія.

таким чином, згідно з пунктом 4.8.2. Статуту УК отаманом
БІ лгород-Дні стровського міського козацького товариства було
обрано полковника УК ЦАРЕНКОВА Олександра.

ГОЛОВА ПРЕЗІДІ І: осавул ВРУБЛЕВСЬКИЙ М.

ЧЛЕНИ: осавул ДЕЙНА М.

осавул ЮМЛИК О.

ВІРНО: Кошовий осавул ВРУБЛЕВСЬКИЙ М.

УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО

КНИЖКА

ДІЙНОГО КОЗАКА

І-го Білгород-Дністровського
окружного Козацького полку
ім. Пилипа Орлика

Серія ОП № 2

ПРОТОКОЛ №7

15 квітня 2000р. м. Білгород-Дністровській
Ради м'язького козацького товариства.
Присутні: - 55-козаків.
Президія:

Голова- осавул ВРУБЛЕВСЬКИЙ М. В.
Члени- осавул ДЕЙНА М. К.
осавул КОМЛИК О.О.

Порядок денний :

Вибори старшини м'язького козацького товариства.

З пропозицією про вибори старшини м'язького козацького товариства виступив обраний отаман ЦАРЕНКОВ О.П., який запропонував обрати старшину в наступному складі:
ОСАВУЛ КОША – осавул ВРУБЛЕВСЬКИЙ М. В.
СУДДЯ- осавул ДЕЙНА М. К.
ПИСАР курінний ВОРОБЬОВ В. М.
СКАРБНИК- курінний ВОРОБЬОВ В.М.
ОБОЗНИЙ - осавул ГОРЛАЧОВ С. П.
ОСАВУЛ ПО ОХОРОНІ-осавул КОМЛИК О. М.
ОСАВУЛ ПО ЕКОНОМІЦІ –осавул ОЛЕНЕВ І. П.
ХОРУНЖИЙ - бунчужний БАРАНОВ О.Б.
БУНЧУЖНИЙ - курінний ЗУЕВ О.І.

З пропозицією отамана ЦАРЕНКОВА О.П. козаки згодилися і проголосували- ОДНОГОЛОСНО.

Голова президії: осавул *М. Врублевський* М. Врублевський.
Члени президії

осавул *М. Дейна* М. Дейна

осавул *О. Комлик* О. Комлик.

НАКАЗ № 18
Крайового отамана Українського Чорноморського
Подонай-Гуляйпільського козацтва

м. Одеса 25 квітня 2000р.

Про затвердження рішення Б-Дністровського м'язького козацького товариства від 15 квітня 2000р., протокол №6 про обрання отаманом Б-Дністровського м'язького козацького товариства полковника Українського козацтва Царенкова Олександра

В зв'язку з рішенням Ради Білгород-Дністровського м'язького козацького товариства від 15 квітня 2000 року, протокол №6, згідно п.4.8.2. Статуту Українського Козацтва, отаманом Білгород-Дністровського м'язького козацького товариства було обрано полковника Українського козацтва Царенкова Олександра,-

НАКАЗУЮ:

1. Рішення Ради Білгород-Дністровського м'язького козацького товариства від 15 квітня 2000 року, протокол №6, про обрання отаманом Білгород-Дністровського м'язького козацького товариства полковника Українського козацтва Царенкова Олександра - затвердити.
2. Отаману Білгород-Дністровського м'язького козацького товариства, полковнику Українського козацтва Царенкову Олександру приступити до виконання своїх обов'язків згідно протоколу №6 з 15 квітня 2000р.
3. Наказ довести до Крайової старшини, отаманів РКТ і козаків Білгород-Дністровського м'язького козацького товариства в повному обсязі.
4. Контроль за виконанням покласти на Крайову канцелярію.

Крайовий отаман А. Петько

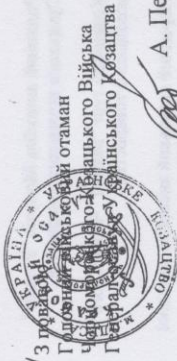
"Страшно власти у кайданах,
Умирать в неволі.
А ще гірше - спати, спати
І спати на волі."

Т.Г. Шевченко

З правом голосу.

Шановний (на) Деска М.
запрошуємо Вас взяти участь у Великій Раді
Чорноморського козацького війська, що від-
будеться 27 грудня 2001 року.
Збір і реєстрація делегатів з 11.00 за ад-
ресою: м. Олеса, вул. 25 Чапаєвської дивізії,
буд. 6 А.

А. Петько

Дорогі друзі!
Від імені Українського козацтва сердечно вітаємо Вас та Ваших Рідних і близьких
з 13-ю річницею відродження Українського козацтва.
Щиро запрошуємо Вас на урочистості та святковий концерт з нагоди Дня
Українського козацтва в День Свята Покрови Пречистої Богородиці, що
відбудеться 14 жовтня 2003 року о 17 годині у Національній опері України.
(м. Київ вул. Володимирська, 50)

З повагою,
Гетьман Українського козацтва,
Голова координаційної ради з питань розвитку
Українського козацтва при Президенті України,
Гв. Генерал-лейтенант

Іван Білас

КРАЙОВИЙ СТАРШИНСЬКИЙ РАДІ
УКРАЇНСЬКОГО
ЧОРНОМОРСЬКОГО КОЗАЦТВА

ЗАЯВА

Прошу прийняти членом УКРАЇНСЬКОГО ЧОРНОМОРСЬКОГО
КОЗАЦТВА Білгород-Дністровський КОЗАЦЬКИЙ КІПШ.
Розташований в м. Білгород-Дністровському за адресою: вул.
Калініна 10 т.2-53-82 т.-ф. 3-38-28. який створений 10 березня
1997 р. та офіційно зареєстрован 21.06.1999р. за № 44. Міським
виконкомом.

Зобов'язуюсь виконувати всі вимоги СТАТУТУ
УКРАЇНСЬКОГО та ЧОРНОМОРСЬКОГО КОЗАЦТВА.

Прізвища засновників Білгород-Дністровського коша.

1. Отаман Білгород-Дністровської паланки полковник УК
Городецький Л.Г.
2. Полковник УК Скларенко М.П.
3. Осавул УК Гордиченко П. М.
4. Осавул УК Черв'як О.О.

Наказний отаман Білгород-Дністровського коша
Осавул УК М. Дейна
Писар Білгород-Дністровського коша
Осавул УК О. Черв'як

10. 04.20000р.

Запрошення

**Українське Чорноморське
Подоунай - Гуляйпільське козацтво**
районна канцелярія

НАКАЗ № 15

Районного отамана Українського Чорноморського Подоунай-Гуляйпільського козацтва.

31 березня 2000 р.

м. Одеса

Про призначення наказним отаманом Білгород-Дністровського міського козачого товариства «Буджацька січ» Миколу Дейна.

В зв'язку з закінченням повноважень отамана Білгород-Дністровського міського козачого товариства «Буджацька січ», -

НАКАЗУЮ:

1. До проведення виборів отамана Білгород-Дністровського міського козачого товариства «Буджацька січ» наказним отаманом призначити Миколу Дейна.
2. Наказному отаману Білгород-Дністровського міського козачого товариства провести перереєстрацію членів товариства, скласти реєстр до 10 квітня 2000 року.
3. Уточнити сплату внесків, якщо не оплачені - сплатити до 10 квітня 2000 року.
4. Провести раду Білгород-Дністровського міського козачого товариства до 15 квітня 2000 року, на якій обрати отамана та міську канцелярію згідно Статуту Українського козацтва.
5. Звіт про виконання даного наказу надати в крайову канцелярію до 25 квітня 2000 року.
6. Відповідальність за виконання даного наказу покладаю на наказного отамана Білгород-Дністровського міського козачого товариства «Буджацька січ» Миколу Дейна.
7. Наказ довести до крайової старшини та отаманів РКТ.

Крайовий ота

А.Петько

Вітання Гетьмана України Івана Біласа

Нагородження переможців
Міжнародного конкурсу
„Лицар Свободи і Честі”

*Виступи творчих колективів та
виконавців:*

Дитячо-юнацький ансамбль „Гроно”
Чорноморського козацького війська
Одещини

Родинний ансамбль Момотів „Родина”
Сумського козацького товариства

Козацький гурт „Мамай” Черкаського
козацького товариства

Народний козацький ансамбль народної
музики „Веселка” Чорноморського
козацького війська Одещини

Народний артист України, соліст Дмитро
Гнатюк

Козацький гурт „Чорномор”
Чорноморського козацького війська
Одещини

Заслужений народний хор України
холдингової компанії Київміськбуд

Народний вокальний ансамбль „Октава”
Тернопільського козацького коша ім.
Д.Байди-Вишневецького

Ансамбль козацької пісні „Збручани”
Хмельницького козацького товариства

Народний чоловічий вокальний ансамбль
Калинбологського курія Черкаського
козацького товариства

Аматорський ансамбль „Троїсті музики”
Івано-Франківського козацького
товариства

Соліст-вокаліст Левко Корженівський,
Тернопільський козацький кіш ім.
Д.Байди-Вишневецького

Козацький хор „Райдуга”
Чорноморського козацького війська
Одещини

Солістка-бандуристка Надія Кулик,
Тернопільський козацький кіш ім. Д.
Байди-Вишневецького

Вокалістка Мар'яна Дарморіс-Стеція,
Львівське козацьке товариство
„Прикарпатська Січ”

Гурт „Вітер” Житомирського товариства
„Поліська січ”

Вокаліст Володимир Мелешко та
аккомпаніатор Василь Манько, Сумське
козацьке товариство

Поет Євген Юхниця, м. Київ

Козацький театр бойового мистецтва
„Харцизяки” Кальміуської пананки
Українського козацтва Донецької області

Гурт „Козацькі забави”, м. Київ

Бард Ігор Кравчук

Художній колектив вихованців дитячого
будинку „Малютко”, м.Київ

Вокалістка Антоніна Коломієць та
ансамбль народної музики „Роговиця”

Народна артистка України Ірина Білик

- останнього, члени яких носять козацькі одностри Українського козацтва, мають посвідчен-
ня і отримали козацькі військові звання відповідно Положення про козацькі звання Україн-
ського козацтва (вищі козацькі звання присвоюються тільки наказом Гетьмана УК), повно-
важення головних (крайових) отаманів яких підтвержені Універсалом і особистим підпи-
сом Гетьмана Українського козацтва.
- Крайовим отаманам клопотати перед обласними державними адміністраціями про введення
в дію та активізацію роботи обласних координаційних рад з питань розвитку Українського
козацтва.
- Крайовим отаманам через засоби масової інформації роз'яснювати громадськості про лагуб-
ність в цілому дії окремих самозванців – т. званих "головних отаманів-генералів від козацт-
ва" на слідстві Українського суспільства і козацтва.
- Запаена Військова Канцелярія ПЗКО Українського козацтва дислокується в крайовому ко-
зацькому товаристві Одещини – Чорноморському Козацькому Війську (до 9 вересня на-
іменувалося Українським Чорноморським Подунай-Гуляйпільським козацтвом), яке явля-
ється єдиною і цілісною складовою структурою Українського козацтва в Од.ській області
на чолі з Головним (крайовим) військовим отаманом генерал-хорунжим Українського коза-
цтва Анатолієм Петьком. Він же – заступник Верховного військового отамана ПЗКО.
- З наказом ознайомити особовий склад Крайових товариств ПЗКО та членів обласних коор-
динаційних рад з питань розвитку Українського козацтва.
- Виконання наказу покласти на 1-го заступника Верховного військового отамана ПЗКО пол-
ковника УК Нічипоренко Е.В. і заступника Верховного отамана ПЗКО генерал-хорунжого
УК Петько А.І.

Заступник Гетьмана Українського козацтва,
Верховний військовий
Генерал-осавул УК

М. Пантелюк

Начальник військової кімнати
1-й заступник Верховного
отамана ПЗКО
полковник УК

Е. Нічипоренко

Handwritten signature

Виконавчий комітет
Вінгород-Дністровської міської
ради

СВІДОЦТВО

про реєстрацію статуту громадського об'єднання

"19" лютого 2001 р.

№ 78/93

В іст. акті зареєстровано (назва об'єднання)
1-го Вінгород-Дністровського Округного Козацького
полку імені Пилипа Орлика Українського Чорномор-
ського Козацького військо

Територія, на якій розташовується діяльність об'єднання

м. Вінгород-Дністровський

Керівний орган об'єднання

Зарядні збори, рада

(Основна мета діяльності Українського як
оцверненої держави, відновлення проєсних Україн-
ських козацьких звичаїв та традицій, сприяння під-
готовки молоді до військової служби, проведення
виконавчої роботи серед молоді та молоді, здійснення
готовності до роботи в інших комітетах діяльності шляхом
створення посприхуєчів та організації

Підставою для реєстрації Закон України "Про громадські

об'єднання

Handwritten signature
В.М. Кочергин

23.08.2001 Овдієнко

Керівник справ, виконав-
чий директор м.с.р.с.
В.М.Кочергин

Копія ВРНА
№ 02001Р

СЛАВА УКРАЇНІ

СЛАВА КОЗАЦТВУ

Українське козацтво

ГЕНЕРАЛЬНА КАНЦЕЛЯРІЯ

32291, УКРАЇНА, М. КИЇВ, ВУЛ. ГРУШЕВСЬКОГО, 4А, СФІС ЖН. А/С 79-114
ТЕЛ. (044) 224-80-77

НАКАЗ

заступника Гетьмана Українського козацтва
Верховного військового отамана
Південно-запорізького козацького округу

05 лютого 2001 року

м. Донецьк

На виконання наказів і розпоряджень
Гетьмана Українського козацтва

За останній час в окремих крайових товариствах Південно-запорізького козацького округу (ПЗКО) створилися так звані козацькі організації, які структурно не входять в Українське козацтво, або вийшли із складу останнього в результаті ініційованих ними розколу.

Пропагуючи більше всіх на словах про український патріотизм, єдиний національно-демократичних партій, громадських організацій, в т.ч. і Українського козацтва, ряд, як виявилось "паперових" патріотів, переслідуючи особисті корисні і амбіційні цілі, грубо порушуючи Статут, звичаї та клятву – присягу Українського козацтва роблять все для розколу Українського козацтва і таким чином практично грають на руку недругам українського народу і козацтва.

У разі припинення членства в Українському козацтві згідно п. 3.11.12. Статуту Українського козацтва, козак позбавляється козацького військового звання.

Ні в одній військовій структурі будь яких держав (крім хіба "бананових") нема пожеження про присвоєння самим високим військовим званням, порушуючи послідовність, через декілька ступеней, не маючи на те відповідних кількісного та якісного особового складу і рішень вищого керівного органу вседержавного характеру.

В той же час указані малочислені козацькі організації і їх керівники користуються козацькими одностроїями, званнями, атрибутикою, тощо Українського козацтва, подекуди і виступають від його імені, самочинно (як це має місце в Одеській області), не маючи на те ніяких прав "плодять" генералів самих вищих рангів (з полковників зразу – в генерал-полковники), члени останніх більше ніж самих козаків – підлеглих.

З метою упорядкування діяльності крайових козацьких товариств, структурних підрозділів Українського козацтва під керівництвом Гетьмана Українського козацтва гвардії генерал-лейтенанта І.Г. Біласа

НАКАЗУЮ

1. Крайовим отаманам ПЗКО поставити до відома органи державної влади, СБУ, УМВС, командування ЗСУ, прикордонних військ та інших силових структур, що законними організаціями Українського козацтва в областях є крайові козацькі товариства, які входять до складу:

14.10.2000р (Покрова). 10 років Українського козацтва.
Перед строем отаман Петько А.І. вповіває Гетьману УК
Біласу І.Г. Поруч з отаманом Генеральний осявул Шевченко.

4.04.1999р. Зліва – кошовий суддя – Дейна М.К., поруч –
окружний осявул – Петько А.І та отаман Б-Дністрівського
Козу – Селяренко М.П.

10.4.2001р.
с. Ливавієвка
Миколаївський р-н,
Свєзької обл.

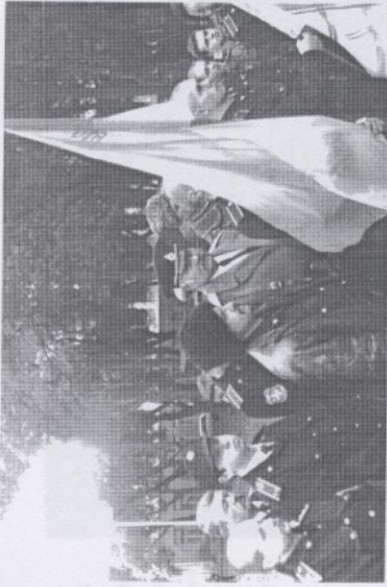
9-10.12.2000р.
м. Тернопіль.
Велика Рада УК.

9-10.12.2000р.
м. Тернопіль.
Замок Бабий
Вишневецького.

14.10.2000р.
Київ, Велика
Рада УК.

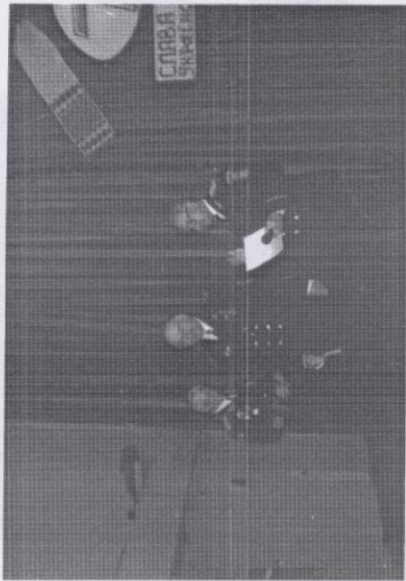

14.10.2003р.
Київ,
Велика Рада УК.

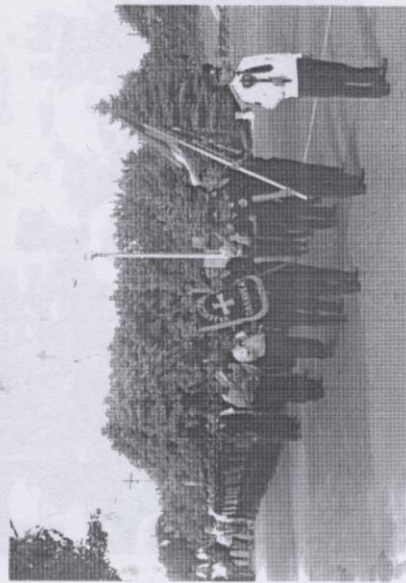

14.10.2003р.
Київ,
Велика Рада УК

23. 03. 2002р.
Збори Черноморського
війська.
Гетьман УК
Білас І.Г. вручає
нагороду (Кордацький
Хрест з мечем)
Дейні М.К.

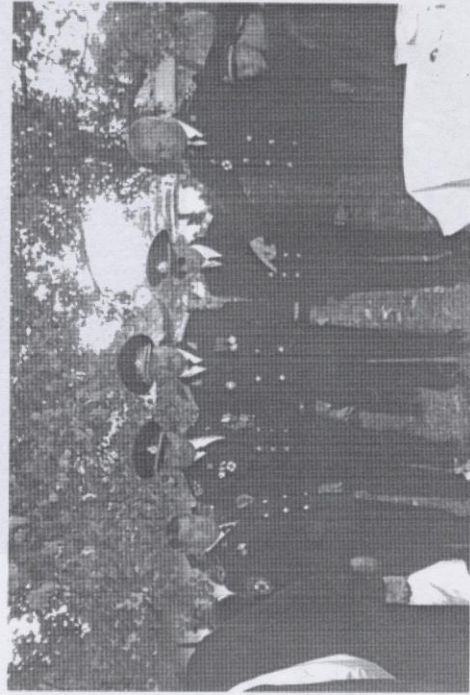
23. 08. 2001р.
с.м.т. Овдіюполь.

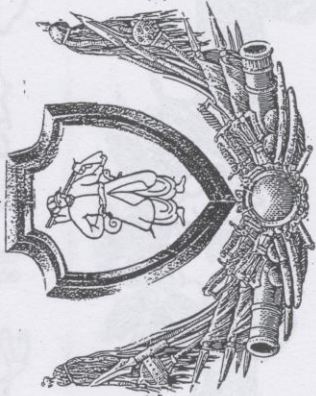
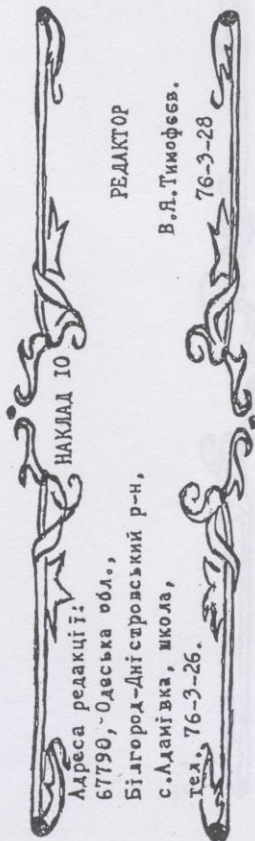
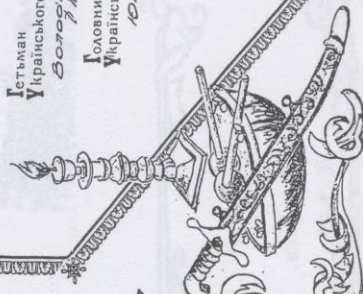
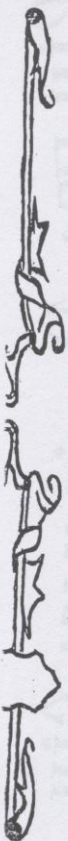
23. 03. 2002р.
Овеса.
Бесіда з
Гетьманом УК
Біласом І.Г.

30.12. 2003р. Окружний старійшина Дейні М.К.,
Окружний капелан — ОТЕЦЬ МИКОЛА.

Овеса. Всеукраїнська старшина УК.

Українське

Козацтво

РЕЄСТРОВА ГРАМОТА

№ 447

видаєна числа 5 місяця 3 року 1997

козаку *Миколі Демі*

в тім, що він є дійсним членом
Українського козацтва.

Козак *Микола Демі* має усі
обов'язки, права та привілеї згідно
статуту та старовинних звичаїв
Українського козацтва.

Гетьман
Українського козацтва

*Володимир
Якубов*

Головний отаман
Українського козацтва

*Юрій
Медвиський*

Генеральний писар
Українського козацтва

*Сергій
Торосчук*

РЕДАКТОР

В.Я. Тимофєєв

76-3-28

Адреса редакції:

67790, Одеська обл.,

Бігород-Дністровський р-н,

с.Лаамізка, школа,

тел. 76-3-26.

НАКЛАД 10

РЕДАКТОР

В.Я. Тимофєєв

76-3-28

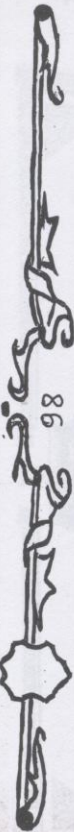
тел. 76-3-26.

РІЧ ПРО АДМІВЬСКУ СІЧ

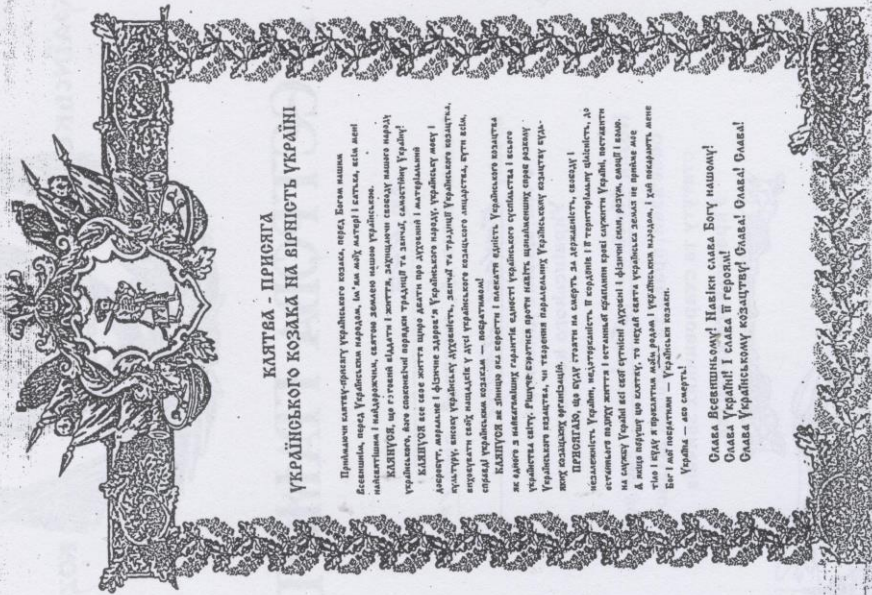
ОРГАН
АДМІВЬСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

98

КАЛІТВА - ПРИСЯГА УКРАЇНСЬКОГО КОЗАКА НА ВІРНИЦЬ УКРАЇНІ

Принимати клятву означає українського козака, перед Богом мати
договір, перед Українською нацією, бо "як мовчати і слухати, від мови
поширюється і зло і добродіє, клятваю доміло нашим українцям.

КАЛІТВО, це сігнати відрізки і жетти, закриваючи спину свого народу
Українцям, до несподіваної породи трагедій та злочинів, самостійно Україну!
КАЛІТВО це свая жетта шире млати про державу і матеріальну
доброту, мати і фізичне здоров'я Українського народу, Українську мову і
культуру, а також українську державність, значить "як трагедій" Українського козацтва,
козацтва своїх мислителів у дусі українського козацького лицарства, вуги віди,
сприяти українським козакам — податковим!

КАЛІТВО це зброя на серці і оклеветати кобети, Українського козацтва
як одного з найбільшох гідних і смілих українського козацтва і всім
українцям світу, рішуче боритися проти кляти, що викликають свою долю.
Українського козацтва, чи територіальному Українському козацтву україн-
ської козацької організації.

ПРИСЯГА, це свая жетта на смерть за державність, свободу і
незалежність України, незалежність. В серці і в територіальному козацтві, до
створення вільної держави і незалежності України перед світом України, поставити
на службу України всі свої єдині діти і фізичні сили, діти, славу і волю.
А якщо поручити це козацтву, то мовчати свая Українська земля не повинна але
тило і свая в прелепній мові, разом і українським народом, і при погляді, але
Бог і мовчати — Український козац.

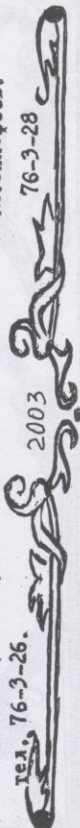
Україна — це смерть!
Ослава Всевишньому! Наймен слава Божу нашою!
Ослава Україні і слава її героїм!
Ослава Українському козацтву! Слава! Слава! Слава!

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Бігород-Дністровський р-н,
с.Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

НАКЛАД 10

РЕДАКТОР
В.Я.Тимофєєв,
76-3-28

РІЧ ПРО АДАМІВСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

99

ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

ВЕРЕСИНА

Чумаченко Валентина Миколаївна — вчитель початкових класів
Випаснянської ЗОШ І-ІІ ст.

2003

Чумаченко Валентина Миколаївна – учитель з ласки Божої – щедра душею, привітна – діти її люблять, поважають; батьки - душі не чають; керівництво школи – високо цінує її професійні якості...

Мабуть, є в тому, що Валентина Миколаївна звернула увагу на патріотичне виховання дітей (у формі козацького) закономірність – козацтво, як якість менталітету українця, притягує до себе юні, незіпсовані душі – романтикою звияти, побратимства, всім тим, що ми називаємо польотом душі...

Народилась 23 квітня 1967 року в селі Михайлівка Саратовського району Одеської області. Коли було мені два роки – помер батько. Матір зі мною переїжджає до Турлаки. Але з малою дитиною на руках їй важко було влаштувати своє життя і вона мене здає до Білгород-Дністровського Дитячого будинку.

Коли було мені п'ять років, мене звідти мати забирає до "сім'ї". Вітчим був фронтовиком і тому як тільки вип'є, то так і "ганяє" нас з матір'ю.

У 1974 році я вступила до школи (Випаснянська середня школа №1). Але взимку матір захворіла запаленням легень і померла. І я залишилась круглою сиротою. Ось таким бездоленним було моє дитинство.

Але, як кажуть в народі: "Світ не без добрих людей". Так і мені допомогли дуже добрі люди, які на той час працювали в школі, Це директор школи Тимошенко Олександр Олександрович і техпрацівник Безкостенко Єфросинія Степанівна, яка стала мені другою матір'ю, а директор школи – опікуном.

Друга мама була жінкою самотньою, жила разом з бабусею. На вихідні дні ходила до церкви і водила мене. Я з дитинства знала духовні пісні, молитви, що на той час дуже заборонялось.

В 1982 році закінчила Випаснянську восьмирічну школу і поступила до Білгород-Дністровського педучилища. В 1986 році закінчила його і прийшла працювати у Випаснянську неповну середню школу в с.Турлаки.

В 1985 році вийшла заміж і через рік народився в нас синок. Жили всі сім'єю біля моєї другої мами. Чоловік працював в місті, я в школі, а наша бабуся "гляділа" дітей.

Сімейне життя і до сьогоднішнього дня дуже "бурхливе". Як кажуть: "Нема щастя змалку – не буде і до останку". Це про мене.

Але я щаслива іншим і дякую Богові за те, що маю 2-х діток: сина – Чумаченко Романа Володимировича, який вчиться в Білгород-Дністровському аграрному технікумі, та доньку – Чумаченко Тетяну Володимирівну, яка вчиться в школі в 6 класі, є кращою ученицею школи.

Я щаслива тим, що працюю Вчителем, маю діток, до яких біжу кожного ранку, які мене люблять, а я їх. Дуже жаль мені дивитись на тих дітей, де батьки пиячуть. Дивлячись на них, я бачу своє дитинство...

На свята та вихідні дні ходжу до церкви. Помолюсь, подякую Богові за все, поплачу, душевно відпочину і знову в своє "бурхливе життя"...

Працюючи в школі з дітками, намагаюся їм дати більше знань про минуле наших предків, про історію свого народу, свого села...

Чумаченко Валентина Миколаївна – вчитель початкових класів Випаснянської ЗОШ І-ІІ ст.

Грудень 2003 року.

СПОГАДИ ПРО ЗАСНУВАННЯ КОЗАЦЬКОГО ОСЕРЕДКА В с.ТУРЛАКИ

Працюючи в школі 17 років, я весь час намагався на уроках читання і рідної мови дати більше знань дітям про минуле наших предків. Я поставила перед собою мету: розширити знання учнів з життя запорозького козацтва, розкрити феномен козацтва, показати його роль в історії українського народу, виховувати в учнів любов до рідного краю, бажання бути гідними синами України, прагнути стати сильними, здоровими, розумними і цим створити дружний колектив учнів.

І ось в 1998 році я набрала клас з 20 учнів. Батьки цього класу, як і діти, були дуже дружними і в усьому мені допомагали. І спало мені на думку, чому б в селі Турлаки не заснувати Козацький осередок. На протяжні 3 років я працювала над тим, щоб дати дітям знання з історії Батьківщини: про Запорозьку Січ, про її засновників та славетних людей України.

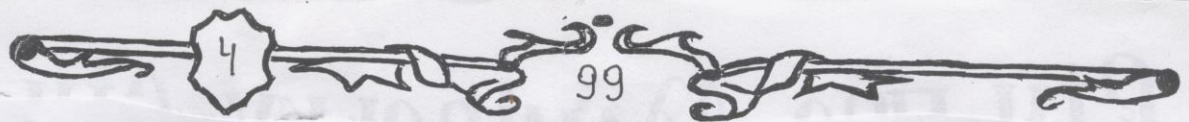
Коли вже побачила, що діти майже готові, то ми з батьками вирішили провести свято Збройних Сил України на козацькій тематиці 6 грудня. На батьківських зборах класу була обрана /перед батьків/ козацька рада. І коли настав день прийняття дітей в козацата, то діти дійсно повірили, що вони є нащадками тих Запорозьких козаків минулого. Після свята проведено було змагання між хлопчиками для обрання козацькою радою отаману класу. Кошовий Коваленко Олександр передав отаману свою шаблю. Вибраний отаман прийняв присягу на вірність Україні і народу.

Потім дівчата пригостили хлопчиків та гостей і батьків українськими стравами: сало і часник, вареники, пшоняна каша, млинці, коровай/.

Всі були дуже задоволені.

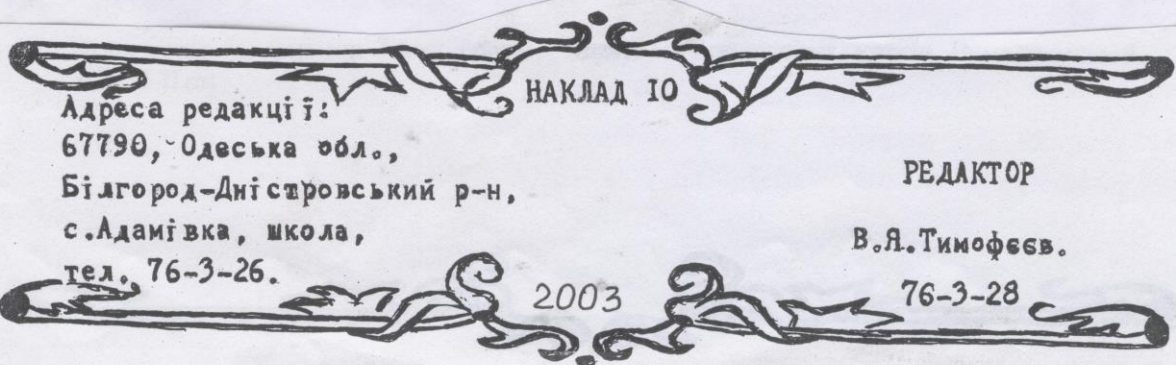
І так до кінця року я далі працювала над цією темою. Кожного місяця в нас були засідання ради, на якій розбирали поведінку хлопчиків.

В кінці року я давала відкритий урок з читання /позакласне/ на тему: "Легендарні імена жінок в часи Козацтва". Всі ті набуті знання діти показали на уроці. Готувчись до уроку, діти самі писали реферати з різних збірок, газет, журналів про видатних людей Козаччини: "Роксолану" Марію Богуславку, Богдана Хмельницького, Петра Сагайдачного.../.

Я надіюсь на те, що ці мої діти виростуть справжніми громадянами нашої неньки - України. Знаючи її минушину, славні бойові традиції козаків, вони будуть будувати вільну незалежну державу, в якій все робиться на благо людини...

В.М.Чумаченко.

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с.Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

НАКЛАД 10

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

2003

76-3-28

РІЧ ПРО АДДАМІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

100
ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ –
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ –
ЧЕСТЬ!

АДАМІВЕСЬКА СІЧ

Після нас не буде нас, а справи залишаться...

Ми будемо щасливі колись, Бог дасть...

„... Саме школа стоїть у витоків

духовності її випускників...”

...Держава живе й розвивається доти, доки в ній живе багатим духовним життям школа. А для цього школа повинна стати осередком зустрічі дитинства із справді загальнолюдським – дитинцям. Має частіше зазирати у вічність – саме школа стоїть у витоків духовності суспільства...

І. Шинько.

2003

Ми часто зустрічаємо людей назверх освічених, енциклопедично озброєних знаннями, а всередині в них пустиня, як говориться в Біблії, "гроші пофарбовані, поваплені" і тому в теперішній час нам потрібні люди не тільки озброєні знаннями, а й духовно, психічно, фізично спроможні розвивати творчі здібності свої та навколишніх; співпрацювати з людьми різних філософських, політичних, релігійних поглядів; здатні вирішувати проблеми сьогодення й майбутнього; особи з великим культурним та духовним потенціалом, бо "культура утверджує примат духу" (М.Реріх).

Досвід практичної роботи свідчить, що ГОЛОВНА МЕТА ОСВІТИ – ВИХОВАННЯ, навчання повинно бути гідпорядковано вихованню.

Школа – єдиний соціальний інститут, який виховуючи учнів сьогодні, грає на перспективу. Саме тут висока професійна майстерність педагога-вихователя стимулює потребу школяра стати свідомішим, самовдосконалюватися, щоб реалізуватися як громадянин.

Виховання – це в першу чергу ЩЕПЛЕННЯ моралі та СТВОРЕННЯ в учнів навичок життя в моральній атмосфері, бо глибока моральна криза в нашій країні є наслідком прогалин і в освітньому процесі, зокрема у недосцінці ролі духовності української національної школи, яка виступає одним із важливих елементів збереження і розвитку спільноти, її духовного ядра і постачає суспільству свідомих громадян, носіїв духовності.

Ще одна мета, тісним чином пов'язана із розвитком режиму життя, - розвиток усіх здібностей людини й особливо тих, які притаманні конкретній особі. Якщо людину навчати та виховувати у тісній атмосфері одного фаху, то по сусідству із цим фахом утворюється вакуум, у який втягується "виховання вулиці", навички, отримані від таких ж "вузьких" технарів. Тому виховання та гідпорядковане йому навчання повинні готувати особу, моральну особу, особу, яка легко оволодівала б любим фахом.

Повідомляти відомості може телевізор, викладач-робот. Виховувати людину може тільки педагог-творець. Освіта, гідпорядкована завданням виховання – творчість, творчість особливо тонка, яка потребує уваги, загостреної інтуїції, і як всяка творчість – СВОБОДИ.

Педагог – творець, тому ~~яко~~ не потрібно ставати на заваді йому, детальними вимогами програм, методичних вказівок. Якщо педагог щось особливо любить (творчість поета, письменника, художника, якийсь розділ математики, зайнятий однією з численних граней еволюції та ін.), то для нього необхідно надавати можливість прищепити цю любов своїм учням. Педагог мусить (хоча б в якійсь мірі) прагнути ~~до~~ вложити в учня хороші риси своєї особи. ~~Небезпечно~~, коли (добрий-хороший) виконавець методичних вимог одночасно ~~дрібязковий, бездуховний~~ та ін. Все це так або інакше відобразиться (можливо, не зараз) на його учнях.

З всього цього, випливає висновок : педагог повинен бути особою, й школа повинна мати СВОЄ ОБЛИЧЧЯ.

(Захитиння на с. 10).

НАКЛАД 10

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с.Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

2003

76-3-28

РІЧ ПРО АДАМІВЕСЬКУ СІЧ

3

Орган
Адамівської школи
козацько-лицарського
виховання

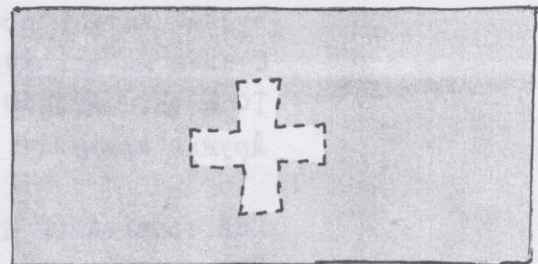

Козаку найперше –
воля!
Козаку найперше –
честь!

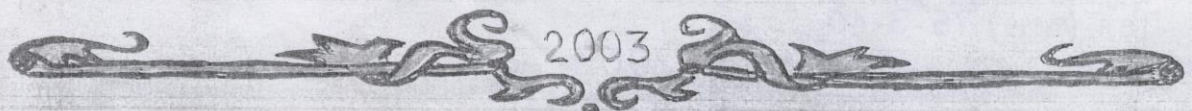
ГЕРБ, ПРАПОР, ГІМН АДАМІВЕСЬКОЇ МОЛОДОЇ СІЧІ

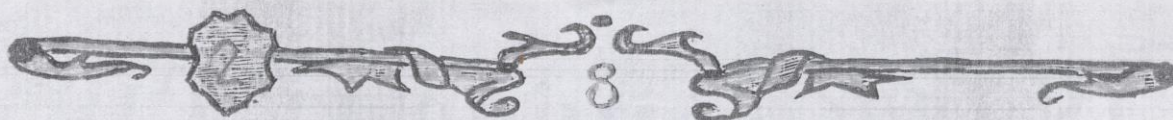

Герб: На шевроні "Українське козацтво" /зверху на хресті/ – розкрита книга, на якій напис: "Адамівська Молода Січ!"

Прапор: На синьо-зеленому полотні – /розміри – ширина-1, довжина-2/ – у центрі – білий Мальтійський хрест, оторочений помаранчевою стрічкою.

АДАМІВСЬКА "МОЛОДА СІЧ"

Гімн Адамівської школи.

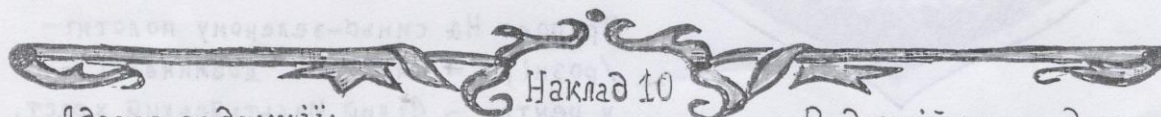
Em H⁷ Em D⁷ G D⁷ GE⁷ C G

Am H⁷ Em Am H⁷ Em

В школі Адамівській "Січ Молода"
Учнів усіх об'єднала.
Гей заспіваймо, джури і дани,
Щоб наша пісня лунала!

Будемо жити і працювати,
Станем ми всі козаками.
То ж всі сміливо і без вагання
Дружно крокуйте за нами!

Гей заспіваймо дружно всі пісню,
Про козаків щоб в ній йшлося.
Козацько-лицарське щоб виховання
В школі й надалі велося!

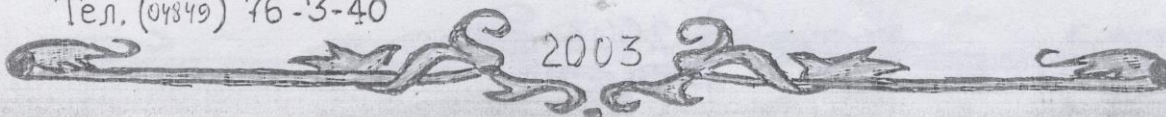
Наклад 10

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Вілгород-Дністровський р-н,
с. Адамівка, школа.
Тел. (04849) 76-3-40

Редакційна рада:

В.Тимофєєв.

2003

Перші джури Адамівської Січі. Праворуч – директор школи Тимофєєв В.Я.

Адамівська Січ отримала новий однострій.

АДАМІВСЬКА ШКОЛА КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО ВИХОВАННЯ

Глибока криза в нашій країні є почасти наслідком прогалин у навчально-виховному процесі, зокрема у недооцінці ролі української національної школи, яка виступає одним із важливих елементів збереження і розвитку етнічної спільності, її духовного ядра і постачає суспільству свідомих громадян, творчих особистостей, носіїв духовності.

Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє. А своє у нас козацтво-спосіб життя вільної людини, яка із зброєю в руках захищала своє право на свободу.

Розуміючи це, наш педагогічний колектив залучив до педагогічного процесу виховний потенціал Кодексу буття Українського козацтва /Кодекс лицарської честі, Кодекс лицарської звитяги та Заповіді милосердя/, який забезпечує формування того духовного стану молодих громадян України, що в народі зберігся як розуміння козацького духу.

Вирішивши за основу виховання молоді у нашій громаді обрати козацьку педагогіку, ми зосередили увагу на формуванні всебічно розвиненої особистості українця / національне виховання у формі козацько-лицарського/.

Було створено школу козацько-лицарського виховання, мета діяльності якої – формування в родині, школі і громадському житті творчої особистості козака-лицаря, захисника рідної землі з яскраво вираженою українською національною свідомістю і самосвідомістю, світоглядом і характером, високою мораллю і духовністю.

Класна робота проводиться нами за рахунок варіативної частини навчального плану з основних дисциплін козацько-лицарського виховання.

Позакласна робота проводиться за рахунок годин гуртків, у формі Козацької республіки /одна з форм самоврядування учнівського колективу/ і класних козацьких загонів.

Позашкільна робота проводиться нами у формі діяльності дитячо-юнацької громадської незалежної організації "Молода Січ" українського козацтва.

Наш педагогічний колектив впевнений, що у період розбудови незалежної України у громадському, шкільному і родинному житті нам потрібен насамперед культ лицарства: лицарський дух не дасть перебувати у духовній нищості, історичному безпам'ятстві. Тому включення потенціалу козацько-лицарської духовності у виховний процес значно полегшить формування вільної, з стійкими морально-вольовими якостями, силою духу особистості.

В.Я.Тимофеев, директор Адамівської
школи Козацько-лицарського виховання.

ВІДДІЛ ОСВИТИ БІЛГОРОД-ДНІСТРОВСЬКОЇ РАЙОННОЇ
ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

"Заверджую"
Начальник відділу освіти Білгород-
Дністровської райдержадміністрації

ЗАЯВКА
НА УЧАСТЬ В ОБЛАСНОМУ ЯРМАКУ ПЕДАГОГІЧНИХ ІДЕЙ ТА
ТЕХНОЛОГІЙ У 2003 РОЦІ

Кафедра: Педагогіка і психологія

Назва роботи: "Школа козацько-лицарського виховання - гуманістична
основа становлення особистості.
Система виховної роботи педагогічного колективу Ада-
мівської школи Козацько-лицарського виховання Біл-
город-Дністровського району Одеської області."

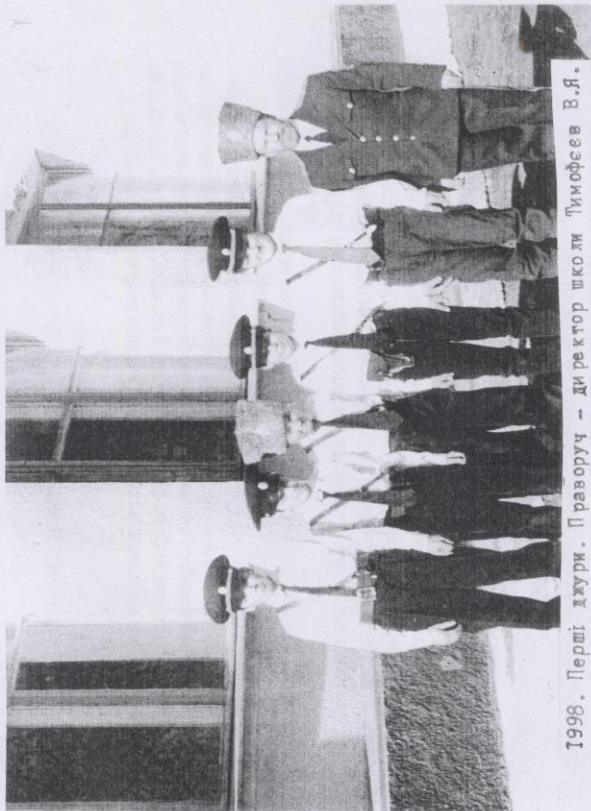
Автор: Тимофєєв Валерій Якович

Посада: Директор Адамівської загальноосвітньої школи І-ІІ сту-
пенів.

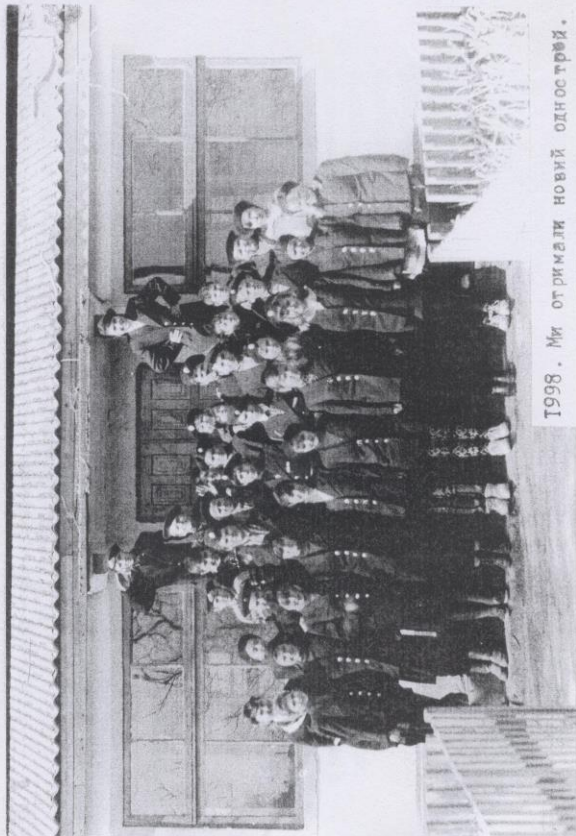
Адреса: с. Адамівка Білгород-Дністровського району Одеської
області.

Контактний телефон : 76-3-26

адміністрація

1998. Перші лхури. Праворуч - директор школи Тимофєєв В.Я.

1998. Ми отримали новий однострєй.

АДАМІВСЬКА ШКОЛА КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО ВИХОВАННЯ

Глибока криза в нашій країні є почасти наслідком прогалин у навчально-виховному процесі, зокрема у нецільовій ролі української національної школи, яка виступає одним із важливих елементів збереження і розвитку етнічної спільності, її духовного ядра і постачає суспільству свідомих громадян, творчих особистостей, носіїв духовності.

Історія вчить, що ефективне те, що утверджує своє. А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка із зростом в руках захищала своє право на свободу.

Розуміючи це, наш педагогічний колектив залучив до педагогічного процесу виховний потенціал Кодексу Буття Українського козацтва / Кодекс лицарської честі, Кодекс лицарської звитяги та Заповіді мислосердя /, який забезпечує формування того духовного стану молодих громадян України, що в народі зберігається як розуміння козацького духу.

Варіюючи за основу виховання молоді у нашій громаді обрати козацьку педагогіку, ми зосередили увагу на формуванні всебічно розвиненої особистості українця / національне виховання у формі козацько-лицарського.

Було створено школу козацько-лицарського виховання, мета діяльності якої – формування в родині, школі і громадському житті творчої особистості козака-лицаря, захисника рідної землі з яскраво вираженою українською національною свідомістю і самосвідомістю, світотямом і характером, високою мораллю і духовністю.

Класна робота проводиться нами за рахунок варіативної частини навчального плану з основних дисциплін козацько-лицарського виховання.

Позагосподарська робота проводиться за рахунок годин гуртків, у формі Козацької реактулки /одна з форм самоврядування учнівського колективу/ і класних козацьких загонів.

Позашкільна робота проводиться нами у формі діяльності дитячо-козацької громадської незалежної організації "Молода Січ", українського козацтва.

Наш педагогічний колектив впевнений, що у період розбудови незалежної України у громадському, шкільному і родинному житті нам потрібен несамоперед культ лицарства, лицарський дух не дасть перебувати у духовній нищоті, історичному безлітві. Тому виключення потенціалу козацько-лицарської духовності у виховний процес значно полегшить формування вільної, з стійкими морально-вольовими якостями, силкою душою особистості.

В.Я. Тимофєєв, директор
школи Козацько-лицарського виховання.

Відділ освіти Білгород-Дністровської райдержадміністрації

Управління освіти і науки Одеської
облдержадміністрації, відділ загальної
середньої, позашкільної освіти та ви-
ховання
Черепан Т.І.

І Н Ф О Р М А Ц І Я

Про хід виконання наказу Міністерства освіти і науки від 29.12.2002р. № 821 "Про
здодення Указу Президента України "Про національну програму відродження та
розвитку Українського козацтва на 2002-2005 роки".

МЕРЕЖА ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ

Адамівська школа І-ІІ ст. – "Школа козацько-лицарського виховання"

Директор школи – Тимофєєв Валерій Якович.

Спеціаліст – Тимофєєв В.Я.

Адреса: с. Адамівка, Білгород-Дністровського району, Одеської області, т. (249) 76-326
Школа працює в даному напрямку з 1998 року. Досвід роботи "Школи козацько-
лицарського виховання" узагальнено районним методичним кабінетом та Одеським
національним інститутом удосконалення вчителів.

Матеріали по організації навчально-виховного процесу в Адамівській школі були
представлені на Обласних армарках педагогічних ідей та технологій у 2000 та 2003 роках.
Директор школи та автор Програми Тимофєєв В.Я. за роботу "Школи козацько-
лицарського виховання – гуманістична основа становлення особистості" отримав
голдський свідомство.

Зразок плану роботи школи та програм є на кафедрі педагогіки та психології ООІУВ
Матеріали з досвіду роботи школи друкувалися у місцевій пресі, у науково-методичному
журналі ООІУВ "Наша школа", у Всеукраїнському громадсько-політичному тижневому
журналі "Світа" (2000-2003 рр.)

Досвід роботи школи описано у багатотомнику "Адамівська січ" (16 томів), який виходив
само друком невеликим тиражем протягом 2001-2003 рр.

Обласний інститут удосконалення вчителів планує на базі школи розпочати
регіональний педагогічний експеримент з проблем виховання шкільної молоді.

На традиційних козацької педагогіки будуть виховний процес у Долинській
школі І-ІІ ст.

Директор школи – Тома Тетяна Іванівна

Адреса с. Долинка, Білгород-Дністровського району, Одеської області, т. (249) 78-
440.

Матеріали з досвіду роботи школи були представлені на районній ярмарок
педагогічних ідей у травні 2002 року.

Наказом по відділу освіти Білгород-Дністровської райдержадміністрації № 228 від
22.10.2002 року затверджено заходи щодо реалізації Національної програми
відродження та розвитку Українського козацтва на 2002-2005 роки (заходи
додаються)

Відповідно до Розпорядження голови райдержадміністрації відділ освіти двічі на рік
звітує про виконання Заходів.

Начальник відділу освіти

Висоцька- Грифолова Г.М.

3.1.Добриніна

ОДЕСЬКИЙ ОБЛАСНИЙ ІНСТИТУТ УДОСКОНАЛЕННЯ ВЧИТЕЛІВ

ПОСВІДЧЕННЯ

ПОСВІДЧЕННЯ АВТОРА

Видане Тимощеву Валерію Івановичу,
директору Явлівської ЗОШ І-ІІ ст.
Б-Рішівського району
учаснику (ці) обласного ярмарку педагогічних ідей
і технологій 17 травня 2003 року. Представлена робота

«Система виконної роботи педагогічного колективу
Явлівської школи козачко-мударського виконання
Б-Рішівського району Одеської області»
має наукове та практичне значення. Рішенням експертної комісії

робота визнана авторською.

Голова експертної комісії

Директор Одеського обласного
інституту удосконалення вчителів

Т. Я. Тищенко

В.А.КАВАЛЕРОВ

Реєстраційний № 4
"17" травня 2003 р.

Фозацькій
школі — творчих
злетів і наслідок
з любов'ю.

директор НЗО ім. Василя
Горноволі
п. Людина Буркопетро

В. Я. Тимофеев

(Закінчення. Погачок на с. 1).

Школа — це вихователі, викладачі, бібліотекар, працівники їдальні, й увесь її обслуговуючий персонал. Але головне, (певна річ), — директор школи, який визначає її (школи) "особу", "душу", який (у створює) в ній атмосферу доброзичливості до учнів й учителів між собою.

Школа — це й її приміщення, чисті, привітні, красиві й індивідуальні. Й, звичайно, у школі повинні бути й списки випускників (у нашій школі навчалися такі особи). Кожен має згадувати свою школу (згадувати) тому особливому, що було в ній. Школа повинна мати свою РЕПУТАЦІЮ, й для цього конче необхідно знати — хто з достойних людей її закінчив, а самій школі варто цікавитися долею своїх вихованців...

Директор Адамівської школи В. Я. Тимофеев.

Річ про Адамівську січ

ЧОРНОМОРСЬКІ НОВИНИ

№74 9.10.2003

Директор адамівської школи Валерій Якович Тимофєєв — досвідчений педагог з 34-річним стажем, різносторонніми інтересами. Викладає біологію, хімію, музику. Майже 20 років очолює колектив школи в селі Адамівка. Нещодавно В. Я. Тимофєєв отримав авторське свідоцтво за модель «Школа козацько-лицарського виховання», яка діє вже шостий рік. Експертна комісія на обласному ярмарку педагогічних ідей і технологій оцінила модель школи як відкриття у педагогіці. Обласний інститут удосконалення вчителів планує на базі школи розпочати регіональний педагогічний експеримент з проблем виховання шкільної молоді...

Про становлення школи козацько-лицарського виховання йдеться й у цих нотатках.

Особистісно зорієнтоване виховання, реалізація принципів формування громадянськості, гуманізації і демократизації, безперервності, культуровідповідності — вагомі аспекти неординарної моделі школи цього типу. Вона передбачає три етапи виховання козака та козачки: козака — джуря — козак; леля — дана — берегина.

Сьогодні, вважає колектив школи, нам потрібні люди не тільки озброєні знаннями, а й духовно, психічно, фізично спроможні розвивати творчі здібності — як свої, так і навколишніх. Нове покоління повинно вміти співпрацювати з людьми різних філософських, політичних, релігійних поглядів, вирішувати проблеми сьогодення і майбутнього. Це особи з великим культурним та духовним потенціалом. Це наше педагогічне кредо. Досвід практичної роботи в цьому напрямку свідчить, що головна мета освіти — виховання. Навчання має бути підпорядковане вихованню.

Адамівській школі поталанило. Наші педагоги — яскраві, неповторні особистості, носії вселюдських цінностей, глибоких різнобічних знань. Вони прагнуть до втілення в собі людського ідеалу, до постійного самовдосконалення, духовного зростання.

Виховання, вважають наші молоді вчителі Т. М. Золотівська, О. А. Піштіган, А. М. Подолько, Д. М. Воронова, Т. І. Козубенко, Н. Г. Скригулець, це, в першу чергу, прищеплення моралі та створення в учнів навичок життя в моральній атмосфері. Глибока моральна криза в нашій країні є наслідком прогалин і в освітньому процесі. Зокрема, в недооцінці ролі духовності української національної школи.

Завдання підтримувати компетентність кадрів на рівні сучасних вимог у нашій школі вирішується через систему методичної роботи. Керує нею досвідчений заступ П. М. Лавриненко, допомагає їй методична рада у складі Л. М. Лавриненко, М. С. Мальковій, І. І. Корженко, І. П. Лавриненко.

З ініціативи Павлини Михайлівни і при її безпосередній участі створено методичний кабінет, який став центром педагогічної думки. Це справжня лабораторія педагогічної творчості, без якої вчителі не уявляють сучасну школу. У методкабінеті зібрано матеріали з досвіду вчителів. Завчало систематично добірає щось нове, зокрема з педагогіки особистісно орієнтованого навчання та виховання, пропонує вчителям прочитати, осмислити і спробувати застосувати у своїй практиці.

Педагогом-організатором в адамівській школі працює В. Н. Гриценко. Людина серйозна, на перший погляд може навіть видатися надмірно строгою. З дітьми не заграє, але й не командує: розмовляє ввічливо і небагатослівно, як рівна з рівними. Вона завжди поряд з ними. Так і має бути. Адже позакласна робота — не продовження уроку. І взагалі учнівське життя — не лише оцінки в журналі. Це і спорт, і музика, і веселі іскристі розваги, і серйозні справи. Це — життя, соціальне становлення дитини в колективі.

Валентина Нікіфорівна розробила систему традиційних шкільних козацьких свят — козацький дванадцятиріч (фрагменти одного з них було показано в минулому році на серпневій педагогічній конференції). Вже кілька

років вона проводить козацькі вікторини (переможців нагороджують призами, які люб'язно надає редакція газети «Советское Приднестровье»). Педагог вважає, що велике значення в роботі шкільної організації мають символи та ритуали.

Координатором роботи школи з виховання громадянськості є вчитель вищої категорії Р. М. Буравицька. Вона вважає, що випускникові не відводиться якогось перехідного періоду для адаптації до дорослого життя. Тому так наполегливо допомагає школярам робити вибір, вирішувати життєві проблеми, розв'язання яких потребує багатьох знань, а не тільки суспільствознавчих дисциплін.

Учитель біології та хімії В. М. Вронська добре знає сучасний стан науки і перспективи її розвитку. Чітко планування навчального і виховного матеріалу, його систематичне повторення, облік індивідуальних особливостей учнів, уміння доступно викладати матеріал — усе це дає їй можливість прищеплювати учням міцні знання. Цьому ж сприяють біологічні турніри, свята птахів, квітів, врожаю, які Валентина Миколаївна готує й проводить з дітьми.

Учитель математики Т. В. Катюшева поряд з традиційними практикує нові форми проведення уроків, вчить застосовувати отримані знання в практичній діяльності. Тамара Валентинівна застосовує оригінальну рейтингову систему обліку успіхів вихованців.

Багато років вчитель К. М. Граждан готує з дітьми Шевченківські дні, тижні української мови. Фундамент громадянськості у своєму класі вона закладає добрий. Діти знають національну символіку, не соромляться, приклашавши правичку до серця, співають Гімн України (до речі, його знає вся школа).

Приведу приклад, як ми вирішуємо «на марші» проблеми виховання, що їх ставить життя.

Писали наші діти твір-опис. У одного з хлопчиків читаємо: «Красу природи нашого села не зрівняти з людьми, які тут мешкають. Я не бачу достойних осіб для опису у цьому творі...»

Ми зрозуміли, що десь зробили помилку, виховуючи козачат лише на прикладах ідеальних людей, і замислились: що ж робити далі? Ідеальні люди десь далеко (та й чи є вони?!), а повсякденне життя — ось воно, а люди наче хороші, та не дуже...

Тоді й виникла ідея показати людям адамівській громаді, які внесли вагому частку в розвиток духовного, економічного життя цього сіл — Адамівки, Овідовки, Благодатного.

Матеріал оформили в вигляді книги. Нариси писали члени громадського комітету з підготовки цієї книги. В додатках — історичні довідки з життя та розвитку громади, газетні статі, спогади мешканців.

Можливо, ідеальних людей немає, та й не можна з будь-кого робити ідеал для молоді. Але можна говорити про орієнтацію на моральні принципи: відданість праці бригадирів М. А. Крамаренка, Е. М. Епляр, ветерана О. В. Янишена, комбайнера П. М. Галицького, колгоспниці А. Е. Шелестян, відданість своїй великій сім'ї Н. А. Смоленко, громадський влад М. С. Якубського, Н. М. Кульчицької, А. М. Коноваленко. Таких людей, які живуть поряд з нами, в селі багато.

Вже традиційними у школі стали козацькі таборування та свята «Нумо, хлопці-козаки!» Авторка та ведуча свят — депутат райради Н. П. Галицька. Це вона організувала туристичний гурток із традиційним літнім таборуванням на березі моря, і спортивні секції, і танцювальний колектив.

Таборування в нашій школі є складовою частиною фізкультурно-оздоровчої роботи, підсумком чергового етапу фізичного розвитку козачат. Система ця базується на традиціях запорожців. Постійне виконання фізичних вправ разом із загартуванням виховували той тип козаків, які легко переносили спрагу та голод, спеку та холод і були надійними захисниками українського народу.

На жаль, сталося так, що після знищення Запорізької Січі всі наступні уряди постійно і цілеспрямовано проводили роботу з дискредитації, в першу чергу, морального обличчя

козаків. Їх характеризували переважно як грубих невігласів, п'яничок, які жили тільки за рахунок війни та розбоїв.

Але як натовп п'яничок міг неодноразово бити найкращу тоді в Європі армію — турецьку і як натовп п'яничок міг півтори доби на «чайках» веслувати морем до Стамбула, наводити жах на султана своєю появою, брати Синоп, Кафу, визволяти бранців-невільників?

«Шинкарям наказуємо, щоб не називалися козаками, й вилучаємо їх від себе і на майбутнє таких до нашого війська приймати не будемо», — сказав гетьман Сагайдачний у 1617 році.

Ганьблення козацтва проводилося для того, щоб українці не знали своєї історії. Народ, що не спирається на могутнє коріння своєї історії, легко тримати в покорі, йому легко нав'язувати чужі звичаї, культуру, освіту, ідеологію. Це ми бачимо сьогодні.

...Спостерігаю за розпадом таборування та сягаю думками наперед: треба мати, розвинути й зміцнювати дитячу організацію в школі, вона — підмурівок колективної виховної роботи, бо наш педагогічний корабель накренило у бік індивідуалізації навчання та виховання. Цей крен призвів до того, що багато школярів відмовляються від шкільної «індивідуальності» на користь неформальних, а іноді й злочинних угруповань та об'єднань. У багатьох з них панують міцний груповий тиск, жорстка система підлеглості, свавілля лідерів, але здебільшого підлітки не покидають їх, а, навпаки, цінують досить високо.

Відмовившись від виховання у колективі та через колектив, ми практично відмовилися від виховання взагалі. Відомо: не може бути успішним виховання громадянина — господаря своєї країни, якщо дитина, підліток не набуватиме у ці роки досвіду відповідальності за виконання певних функцій в організації життя класу, школи, громади.

Наша виховна система (козацька педагогіка) спирається на владу спільності: взаємодопомога, відчуття іншого, підкорення спільно обраним законам. Ніхто не має права образити іншого, бо дістане відсіч від усього дитячого гурту. Ніхто не може порушити закони життя класу, школи, — цього йому не дозволять. Стриманість, ввічливість, повага до старших, міра в одязі, відповідальність за виконання своїх обов'язків упевнено увійшли в життя молоді січі — братства козачат. Козацько-лицарське виховання — це один із можливих шляхів українського національного виховання.

В адамівській школі введена практика: по завершенні заходу пропонувати учасникам написати статтю до шкільної газети «Річ про Адамівську січ» з аналізом цього заходу: для чого його проводили, які помилки допустили, побажання організаторам, передбачували й непередбачували наслідки. Пишуть і вчителі, й учні.

Вважаю, що не треба відривати дітей від гріховної землі, робити з них янголів, які потім, у дорослому житті, пасують перед трудностями. Адже саме життя коригує нашу виховну діяльність. У цьому вища правда життя. Основне завдання української школи — реалізація духовного потенціалу ідеї національного виховання. Ця ідея має благодатне підґрунтя в сферах діяльності шкільного колективу: сім'я, церква, заходи духовного характеру, громадське життя, тіловиховання, праця, мистецтво, спілкування з природою, соціальне середовище — все це вагомий складові формування духовності суспільства...

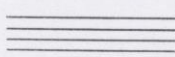
Вже сьогодні ми розуміємо: як би не складалася подальша доля адамівської школи, лицарське виховання — непересічне явище в теорії та практиці національної освіти.

Історія вчить: ефективне те, що утверджує своє. А своє у нас козацтво — спосіб життя вільної людини, яка зібрєво в руках захищала Богом дані їй вольності й права, зокрема право на свободу.

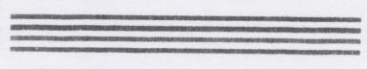
Козаку найперше — воля!
Козаку найперше — честь!

Валерій ТИМОФЄЄВ,
директор адамівської школи,
Білгород-Дністровський район.

23. 10 2003

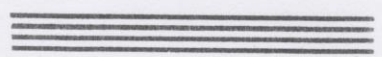
**Чорноморські
НОВИНИ**

№ 78 (20180)

**ЧЕТВЕР
23
ЖОВТНЯ
2003 РОКУ**

Ціна договірна

З редакційної пошти

Спасибі за цікаву газету

Шановна редакціє «Чорноморки»! Від щирого серця дякую вашому талановитому колективу за цікаву, глибокозмистовну газету. Спасибі авторам публікацій пізнавально-повчального змісту, особливо на духовно-моральні теми, що сприяють відродженню й утвердженню духовності, людяності — головної запоруки стабілізації суспільства, зміцнення державності незалежної України.

Велике спасибі за злободенну статтю директорів адамівської школи Валерію Тимофєєву, яка заслуговує глибокого обговорення освітянами, — «Річ про Адамівську січ». Багато цінного може запозичити з неї і запровадити в своїх школах будь-який педколектив. Відомо, що неперевершене значення в навчально-виховному процесі школи має добре поставлена робота учнівського самоврядування, формування особистості через колектив, що в наш кризовий час набуває особливої ваги.

Гармонія — головний закон життя. Нехай слово Боже займе належне місце в навчально-виховних закладах і сприяє вихованню загальнолюдських цінностей, правильному формуванню світоглядних переконань, морально-духовних підвалин — основи основ особистості.

З глибокою повагою

Г. КОТЕЛЕВСЬКА.
Саратський район,
с. Плахтіївка.

III. АДАМІВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА І-ІІІ СТУПЕНІВ (ІСТОРИЧНИЙ НАРИС. КЕРІВНИКИ)

„... Саме школа стоїть у витоків духовності її випускників...

Сільська мало комплектна школа посідає особливе місце серед навчальних закладів нашої країни. Це – 70% шкіл, тут навчається кожен третій школяр; це – більшість шкіл нашого району. Адамівська – теж мало комплектна...

Підірвана матеріальна база мало комплектної, міграція сільчан до міста, зниження народжуваності, виснаження і старіння педагогів не сприяють якісному поліпшенню навчальної роботи. Але від таких шкіл Україна не зможе відмовитись ще й у цьому столітті. Бо обов'язок держави – надати освітні послуги ВСІМ дітям.

Тепер вважається, що функціонування сільської мало комплектної економічно недоцільно. Та не треба забувати про її соціальний статус: осередок культурного життя, уособлення зв'язку поколінь, носій духовності, традицій тощо.

Думку вчителя поважають на селі. На його позицію зважають при визначенні долі дитини. Село і школа пов'язані нерозривно, як тіло й дух, хліб і сіль, сонце й вода.

Штатний розклад не передбачає повну ставку заступника з виховної роботи (у більшості мало комплектних його зовсім немає). Є неповна ставка заступника директора з навчально-виховної роботи, помічника з господарської справи, педагога-організатора, бібліотекаря. Школа має незадовільні санітарно-побутові умови (потребує капітального ремонту або перебуває у аварійному стані; не має водопроводу й каналізації; відсутні спортивний та актовий зали, не вистачає типових приміщень).

Учителів професійно дезорієнтовано, бо він викладає від двох до п'яти навчальних предметів, що знижує якість знань учнів. В цих умовах проблемною є організація факультативів, практично неможлива профільно-рівнева диференціація.

Система стосунків керівник-учитель-учень має тенденцію до посилення особистих, а не ділових якостей. Педагогі перебувають в методичній ізоляції (та ще й соціально-побутові умови їх життя!), що поступово призводить до їх деградації. Але **ЯКІСТЬ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОЇ РОБОТИ БІЛЬШОЮ МІРОЮ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ЯКОСТІ КЕРІВНИЦТВА ШКОЛОЮ, НІЖ ВІД РІВНЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ВЧИТЕЛІВ.**

Наш досвід свідчить, що тісний зв'язок школи з родиною й сільською громадою дозволяє застосувати концепцію школи-родини (у формі козацько-лицарського виховання, що відтворює родинний мікроклімат: атмосферу доброти, тепла, чуйності, взаємо турботи, взаємоповаги). Все це ґрунтується на особливостях сільської спільноти, у якій практично всі родини пов'язані кровними зв'язками.

Ми вважаємо, що одним із основних завдань школи є реалізація **ІДЕЇ НАЦІОНАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ**, яка має благодатне підґрунтя в діяльності мало комплектної: це – сім'я, церква, соціальне середовище, громадське життя, праця, заходи духовного характеру, мистецтво, спілкування з природою.

Систему взаємин ми будемо таким чином, щоб абсолютні й вічні цінності українського виховання (віра, надія, любов, сумління, правда, доброта, чесність, справедливість, щирість, гідність, милосердя, прощення, досконалість, нетерпимість до зла) формувалися не як теоретичні моральні категорії, а як конкретні стосунки реальних людей...

Аналізуючи процес розвитку мало комплектної за останні 30 років (я працюю учителем з 1969 року, а керівником – з 1984), планую на майбутній навчальний рік

в царині ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ:

В розкладі занять максимально враховувати передусім особливості навчальних предметів, а не особливості педколективу, розподілу навантаження вчителів. В проведенні уроків будемо орієнтуватись на форми групової роботи, за яких різко зростає інтенсивність активного спілкування вчителя з учнями. Будемо вчити учителів саме такій роботі.

Намагатимемось знижувати психологічне та емоційне навантаження на учнів у класах з малою наповненістю. Більше уваги приділемо методам самоконтролю, вибіркового диференційованому та тематичному контролю. Почнемо застосовувати рейтинг.

Основним в організації уроків стане принцип індивідуального підходу до учнів (особистісно-орієнтовне навчання та виховання). Створимо „короткі” факультативи, які охоплять семестр, що допоможе учням реалізувати пізнавальні інтереси до різних предметів. Особливу увагу приділимо роботі клубів, гуртків, товариств, проведенню інтелектуальних змагань, конкурсів.

В царині ОРГАНІЗАЦІЇ ВИХОВНОЇ ТА ПОЗАКЛАСНОЇ РОБОТИ:

Виховний процес тісно пов'язуємо із життям сільської громади, його стрижнем стане краєзнавча діяльність.

Систему виховної роботи будемо за моделлю „людина-рід-громада-країна-держава”. Це дає змогу широко використовувати потенційні можливості етнопедагогіки, історичного краєзнавства, сприяє соціалізації особистості.

Виховний захід школи плануємо і проводимо так, щоб він був подією села.

Є проблема у вихованні сільської дитини: в умовах замкненого сільського осередку зворотний зв'язок між вихованцями і вчителями надзвичайно сильний, але це веде до того, що дитина звикає до постійного опікування й потребує його. Перехід до іншого типу соціального середовища (міста), де соціальний контроль послаблено, часто руйнує звичний стиль поведінки.

В царині УПРАВЛІННЯ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНИМ ПРОЦЕСОМ:

Я вважаю, що перевантажування керівника, рівень його культури та тип спілкування визначають соціально-психологічний клімат як у педагогічному, так і учнівському колективах.

Неможливо педагогічним працівникам компенсувати негативний вплив перших осіб. Тому ефективне управління можливо лише за умови, що керівник розуміє завдання закладу і його специфічні особливості.

На якість контролю не повинні мати вплив тісні соціальні й родинні взаємини, що пов'язують учителів і учнів у сільській громаді. Ділові стосунки (обов'язок, відповідальність) не повинні витіснятися особистими (симпатії, родинність, неприязнь). Це суттєво знижує об'єктивність контролю, його систематичність, глибину і підсилює тенденцію до формалізму та лібералізму.

Але основна причина, що гальмує ефективну роботу школи, - НЕКОМПЕТЕНТНІСТЬ ОРГАНІВ УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ ОСВІТИ - ЯК ЗОВНІШНІХ, ТАК І ВНУТРІШНІХ.

ШКОЛО, ШУКАЙ КЕРІВНИКА!

Директор, заступник директора, організатор позакласної роботи покликані бути посередниками між педагогічною наукою та практикою. Від них залежить не тільки пропаганда, впровадження наукових знань в практичну роботу, але й така організація педагогічного колективу, при якій об'єднуючим началом є творчий задум, ідея.

Цей розділ про керівників Адамівської школи, про директорів та завучів. Вони були різними, працювали різний термін: хтось – рік, деякі – два-три, а дехто – й десять...

Не всі розуміли мету та завдання роботи школи на етапах розвитку; були великі похибки у виборі пріоритетів розвитку, але й були прориви у майбутнє – тоді школа на всіх вітрилах летіла до мети...

У 1957 році в селі Адамівка було відкрито семирічну школу, в якій тоді навчалось 250 учнів та працювало 14 педагогів і 7 техпрацівників.

У своєму розвитку школа пройшла 6 етапів (етапи визначали лідери – директори та завучі).

I. 1957 – 1964. Період зміни лідерів та пріоритетів розвитку.

1957-1960. Директор Нікул Людмила Олександрівна – відмінник освіти, нагороджена орденом „Знак Пошани”... З її листа до педколектива Адамівської школи: „В Адамовке я работала директором восьмилетней школы с момента ее открытия, т.е. с 1957 г. по 1960 г., и, естественно, была депутатом сельского Совета. Здесь, на Ленинградской земле, двадцать пять лет я проработала в большой средней школе Ленинграда, награждена орденом «Знак почета» (№ ордена 1178266), медалью «За трудовую доблесть», отличник народного образования. Так что Вам не стыдно за своего первого директора. Желаю Вам всего самого доброго.»

1960-1962. Директор Комарницький Олександр Сергійович, як методист, детально розбирав з учителем наслідки уроку, виявляв недоліки у засвоєнні учнями теми, підказував вчителю форми індивідуальної роботи з окремими учнями, таким чином забезпечуючи засвоєння матеріалу всім класом.

Виявляючи характерні вади в роботі викладачів одного предмету, він застосовував форми контролю, які спонукають до подолання їх, наприклад (за матеріалами педрад), на основі відвіданих уроків російської мови визначив питання, які вимагають пильної уваги вчителя, а саме:

- ефективного використання ідейно-виховного потенціалу навчальної теми;
- удосконалення уроку шляхом раціональної організації самостійної діяльності учнів;
- шляхи виховання орфографічної зіркості учнів.

Далі він вивчав стан викладання та якість знань учнів з російської мови за планом внутрішкільного контролю і додав до нього такі питання, як оптимальне планування реалізації вдосконаленої програми; організація і форми повторення матеріалу; стан учнівських зошитів; результати контрольних робіт та контрольного

опитування. Поставивши їх на контроль, Олександр Сергійович добився, щоб при складанні поурочних планів учителі постійно тримають в полі зору ці питання.

Така форма організації контролю давала змогу адміністрації школи спрямувати вчителя на вдумливу роботу та спонукала їх до творчих пошуків...

1962-1963. Директор **Голік Феофан Касьянович** перш ніж проаналізувати урок як адміністратор та методист, давав змогу вчителю самому висловити думку про цей урок. Як тепер кажуть, „робити самоаналіз” він постійно навчав педагогів, вбачаючи в цьому не лише засіб психологічної підготовки до сприйняття висновків і зауважень, а й своєрідну форму самовдосконалення. Він завжди виділяв найбільш вдалі етапи уроку, добивався, щоб це було не випадковим успіхом, а системою роботи, допомагав вчителю усвідомити і теоретично обґрунтувати позитивне, що стимулює дальші творчі пошуки.

Великої уваги Голік Ф.К. надавав контролю за виконанням учителями програм. Відвідуючи уроки, він уважно стежив, наскільки глибоко розкривається тема, висвітлюються питання, визначені програмою, як розвивається зв'язне мовлення учнів, формується передбачені програмою вміння і навички. Спостереження доповнював матеріал класних журналів. Узагальнення вивчених питань становило зміст наказу про виконання програм. Виконання наказів ретельно контролювалося.

Спостерігаючи за роботою вчителів, Феофан Кас'янович завжди фіксував те, що кожному з них удавалося найкраще. Усе це він заносив до нотатника, який використовував, працюючи з учителями індивідуально.

Голік Ф.К. застерігав колег від спрощеного розуміння впровадження кращого педагогічного досвіду: копіювання побаченого, почутого, прочитаного. Він прагнув навчити кожного працювати творчо. Але його не розуміли...

1963-1964. Директор **Волков Всеволод Іванович** підтримував бадьорий настрій у педколективі, який у 60-ті роки постійно оновлювався: брак елементарних умов життя змушував учителів покидати Адамівку. Завучів за штатом не було. А це все лягало додатковим тягарем на плечі директора.

Як фахівець за дипломом університету він був учителем російської мови та літератури. Аналізуючи записи Книги наказів та Книги педрад, бачиш, що фахівцем він був хорошим. Стан викладання російської мови та літератури підтримувався на високому рівні; про це свідчать і спогади школярів тих літ та ще живих членів педколективу.

Всеволод Іванович працював учителем, директором декількох шкіл (у тому числі й Адамівської), інспектором РОНО. Школярі тих літ пам'ятають Волкова Всеволода Івановича компетентним директором, знаючим фахівцем, доброю та щирою людиною.

II. 1964 – 1974. Період відносної стабілізації.

1964-1969. Директор **Скибенко Олексій Павлович** особливу увагу приділяв самообслуговуванню. Діти сами слідували за чистотою і порядком у школі. Враховуючи, що виховують не стільки слова, скільки діла, вчителі з ініціативи і за участю директора розробили свої „педагогічні заповіді”: „Не захоплюйся нотаціями: їх не полюбляють дорослі, а діти – тим більше”, „Слідкуй за тим, щоб слова твої не розходилися з ділом”, „Будь чесним з учнями. Дав слово – дотримай його.”, „Ніколи не ображай учня підозрами, якщо немає доказів”, „Шукай в дитині хороше – воно є

завжди", „Навчаючи інших, учиь сам", „Байдужість і формалізм – головні вороги вчителя", „Будь з учнем поруч і трохи попереду”.

В піонерській дружині активно діяв штаб „Тимур”. Він вів різноманітну роботу - шефтував у мікрорайоні школи над сім'ями загиблих у роки Великої Вітчизняної війни, інвалідами війни і праці, над ветеранами комсомольського руху, організував зустрічі з ветеранами партії, війни, передовиками колгоспу ім. Т.Г.Шевченка, а з початком весни і до пізньої осені доглядав за деревами і квітниками у сільському парку. Ну і, звичайно, під час літніх канікул тимурівці працювали у виробничій бригаді при базовому колгоспі.

В школі було чітко налагоджено чергування. За чистоту і збереження майна відповідали самі учні; школярі виконували Правила поведінки, Статут школи. Добре працювали пости всеобучу майже не було спізнень на уроки, на політінформації, які проводилися щопонеділка до початку занять. Справою самих учнів були предметні тижні, а також тижні знань. Працювали шкільна агітбригада, клуб вихідного дня, працював учком...

Завуч Тимошенко Зінаїда Василівна (1964-1966) розуміла, що усунути недоліки роботи учителів можна лише за активних дій керівників школи: вони покликані бачити, розуміти, аналізувати проблеми, що виникають. Спочатку вчителі це не сприймали, але настійлива позиція завуча перемогла...

Завуч підтримувала ініціативу, власні знахідки педагогів, не допускала нав'язування їм шаблонів, трафаретів, сліпого копіювання чужого досвіду. Вона глибоко вникала у тонкощі праці педагогів, визначала їх можливості, допомагала оволодіти методами самостійного аналізу успіхів, недоліків, створити творчу індивідуальну лабораторію.

Як адміністратор, вона оберігала час учителя, не допускала перевантаження його різними дорученнями, підготовкою всіляких розробок та інформацій.

Зінаїда Василівна вважала, що завдання педагогічного колективу – забезпечити використання на кожному уроці виховних можливостей навчальних програм. Саме тут, у повсякденному навчанні, має здійснюватися ідейно-політичне, моральне і трудове загартування школярів. Результативність виховання учнів, рівень згуртованості, працездатності класного колективу залежить від вкладу у цю справу кожного вчителя, вихователя, класного керівника.

Завуч приділяла значну увагу вивченню особистості учня, застосуванню найбільш ефективних педагогічних методів. На жаль, вчителі її не розуміли...

Завуч Москаленко Аркадій Павлович (1966-1968) вважав, що критерієм оцінки діяльності педагога повинні виступати не зовнішні фактори (наприклад, оформлення стендів, альбомів, рефератів, карток тощо), а глибина знань, умінь і навичок учнів, рівень їх вихованості. Необхідно також враховувати форми і методи навчання, застосовувані вчителем, забезпечення науковості і доступності викладу навчального матеріалу, реалізації його виховних можливостей, активізації пізнавальної діяльності школярів.

Завуч вважав, що успішна робота вчителя потребує вдумливої підготовки до занять, використання багатьох літературних джерел, осмислення прочитаного, передбачення його використання в поурочних планах.

На всіх учительських нарадах Аркадій Павлович виступав із стурбованістю недоліками виховної роботи в школі. Він вважав, що ефективно працювати у цьому напрямку заважає відсутність чіткої системи виховання школярів, насамперед на уроках, характерне прагнення перекласти виховний процес на позакласні заходи...

Як завуч, він вважав можливість удосконалення внутрішкільного керівництва і контролю у детальному інструктуванні, яке б чітко визначало їх повсякденні дії...

Аркадій Павлович був переконаний, що висловлена педагогічному колективу думка керівника школи ефективніше впливає на стан справ, якщо вона винесена безпосередньо з уроку, конкретного прикладу з життя школи...

Завуч Гребенюк Савва Павлович (1968-1969) вважав, що, незважаючи на всі зусилля керівників школи, у формах і методах роботи значної частини вчителів не відбувається ніяких змін. У багатьох випадках учитель працює з класом у цілому, а не з кожним учнем зокрема, часто в полі його зору перебувають тільки сильніші вихованці. Способи пояснення навчального матеріалу часом не забезпечують доступності його сприймання. В результаті учні не розуміють значення ряду слів, визначень, не вміють застосувати вивчене на практиці.

За матеріалами відвіданих уроків завуч виявив недосконалість форм і методів спільної діяльності вчителів і учнів. Нерідко в класі відсутня обстановка довірливості, дитина не має змоги висловити свою думку, поділитися враженням від побаченого чи прочитаного. Учитель виступає в ролі інформатора або екзаменатора, а не організатора навчального процесу. Як наслідок, частина учнів має слабкі знання, уміння, навички. На педраді він згадав випадок з одним учителем. На запитання, чому учні його класу допускають правопорушення, він відповів: "За метушнею не бачу дитини". Коментарі, як кажуть, зайві...

Савва Павлович вважав, що практика підтверджує велике значення впливу на формування характеру, звичок учня авторитету вчителя, школи, вироблених у ній загальних норм поведінки в колективі, принципової позиції товаришів...

1969-1972. Директор Білоцька Марина Олексіївна мала прекрасну бібліотеку класичної літератури (російської та зарубіжної), якою користувалися всі вчителі: вона нікому не відмовляла дати почитати книгу...

Багато що давали учителям семінари класних керівників, які регулярно проводила директор. Як глибоко вивчити психологічні особливості підлітків, оволодіти методами і прийомами спілкування з учнями та їх батьками, організувати позашкільну виховну роботу – такі основні питання виносилися на їх розгляд. Разом з тим на цих заняттях розглядалися конкретні конфліктні ситуації, що мали місце на уроках, обговорювалося, чи правильно вчинив учитель у тому чи іншому випадку, намічався план проведення загальношкільних заходів, визначалися прийоми індивідуального підходу, вироблялися єдині вимоги до окремих учнів. Таке колективне обговорення, на думку директора, сприяло тому, що вчителі знаходили правильне рішення в найскладніших ситуаціях.

У школі добре було налагоджено роботу методичних предметних об'єднань, методоб'єднань класних керівників; у методичному кабінеті були дидактичні матеріали з усіх предметів, а також методичні розробки із складних тем. Тут же концентрувалися і всі видання педагогічної преси, газетні вирізки, що стосувалися пропаганди передового педагогічного досвіду.

Директор не зразу поспішала відвідувати уроки молодих вчителів. Вона давала їм можливість протягом деякого часу попрацювати самостійно, адаптуватися в колективі. А вже потім, відвідавши уроки педагогів-початківців, директор визначала передусім усе, що є позитивного, і, звичайно, разом з учителем детально обговорювала шляхи подолання виявлених недоліків. А уроки директора з російської мови та літератури – були завжди відкриті для колег...

Завуч Ягубська Раїса Миколаївна (1969-1972) велику увагу приділяла вивченню системи роботи та системи уроків учителів, стану викладання та рівня знань, умінь і навичок учнів з основ наук, тематичному вивченню питань навчально-виховної роботи. Знаючи, що учні досвідчених класоводів відзначаються як у молодших, так і

наступних класах згуртованістю, високим рівнем вихованості, трудової дисципліни, вона вивчала систему роботи вчительки, розкривала її педагогічну лабораторію в тематичному нарисі, який вона вміщувала в черговий випуск методичного бюлетеня. Він став своєрідною формою поширення оригінальної структури уроків, методів виховання учнів та їх самостійності у здобуванні знань, застосування ігрових елементів з навчальною метою – того цінного, що характерне для педагогічного почерку класовода.

Узагальнення цих матеріалів, організація відкритих уроків з наступним їх обговоренням, підготовка виступу класовода на засіданні методичного об'єднання учителів молодших класів, проведення відповідного практикуму сприяли творчому втіленню ідеї не лише на уроках, а й у позакласній роботі.

Істотну допомогу молодим вчителям Р.М.Буравицька подавала через організовану нею школу передового досвіду на базі роботи досвідчених класоводів. Заняття школи проходили у формі відвідання та обговорення відкритих уроків, конференцій, консультацій, практикумів, які спонукали до вивчення кращого педагогічного досвіду, вироблення власного почерку, до творчих пошуків...

1972-1974. Директор Бражник Марія Іванівна – ветеран Великої Вітчизняної війни - була переконана, що постійний діловий контакт з учнями, взаємна довіра, сердечність і простота не тільки не заважають її авторитету як керівника школи, а, навпаки, викликають особливу, щирю повагу дітей, допомагають їй краще вжитися в учнівський колектив. А ще приймати правильні рішення в тому чи іншому конкретному випадку. Тому вона твердо вірила, що розвиток учнівського самоврядування виховує у школярів почуття справжнього господаря своєї школи, формує організаторські здібності, відповідальне ставлення до навчання і громадських справ.

За роки її директорства вдалося створити ефективну систему учнівського самоврядування, насамперед тому, що директор максимально стимулював ініціативу дітей, довіряв їм при плануванні і проведенні намічених заходів, допомагав тільки в разі потреби. На засіданнях комітету комсомолу, учкому чи ради піонерської дружини директор, як правило, не нав'язувала своїх рішень, завжди підтримувала цікаві пропозиції учнів. Марія Іванівна здебільшого перебувала в самій гущі учнівських проблем, одержувала потрібну інформацію з перших рук.

Високі моральні якості, працелюбність формуються у школярів, що успішно поєднують навчання з активною роботою в органах учнівського самоврядування, комітеті комсомолу. Тому директор (а вона як член партбюро безпосередньо відповідає за цю ділянку) прагнула, щоб до цієї діяльності насамперед були залучені активні й ініціативні учні, які користуються авторитетом у товаришів і можуть повести за собою і тих, хто не схильний до громадської роботи.

Можна з певністю сказати, що керований М.І.Бражник колектив створив дружний і згуртований учнівський колектив...

Завуч Шмалько Микола Павлович (1962-1964, 1972-1977) ввів у школі семінари-практикуми, мета яких - озброїти вчителів певними професійними навичками. Так, у процесі оглядового контролю було виявлено, що окремі вчителі не володіють методикою роботи з фільмоскопом, а для інтенсифікації процесу навчання він край необхідний. М.П.Шмалько провів кілька практичних занять з учителями. Тепер усі вміють користуватися шкільною технікою, ефективно використовувати фільмоскоп на різних етапах уроку та в позакласній роботі.

Важливою колективною формою методичної роботи в школі є метод об'єднання вчителів споріднених фахів. Завуч школи, скеровуючи і організовуючи роботу методичних об'єднань, прагнув надати їм практичної спрямованості. Кожен, хто готував доповідь, повинен був обґрунтувати актуальність теми, дати характеристику конкретних педагогічних умов, за яких нагромаджувався досвід, показати його головну ідею в світлі досягнень сучасної педагогічної науки, а також висловити рекомендації щодо використання досвіду в умовах школи.

На методичних оперативках розглядалися такі питання: „Єдиний мовний та писемний режим у школі”, „Новинки методики викладання та виховання (огляд цікавих матеріалів з педагогічних газет та журналів)”, „Роль учителя-предметника у зацікавленні учнів предметом” та ін..

III. 1974 – 1983. Період пошуку лиця школи.

1974-1977. Директор Шкодовський Олександр Вікентійович умів поєднувати єдиноначальність з колегіальністю (всі важливі, принципові питання вирішувалися спільно з партійною і профспівковою організаціями школи), розумну суворість і вимогливість з демократизмом – це допомогло закласти фундамент створення стабільного і працьовитого колективу.

Директор ніколи не принижить людину, завжди поводить себе ввічливо й доброзичливо; прагне знати особистість кожного вчителя; виявляє постійну турботу про здоров'я і самопочуття педагога і технічного працівника.

Педколектив при Шкодовському О.В. був молодий – більшість мала до 25 років: отже турбот про виховання молодих педагогів у директора вистачало. Учніня – це не механічна передача знань з голови вчителя у голову учня, говорив Олександр Вікентійович. Це, природно, процес їх взаємного збагачення. І успіх навчальної та виховної роботи залежить, насамперед, від того, яку участь бере сам учень у цій спільній праці, як він ставиться до вчителя, класного керівника. А щоб це ставлення було завжди доброзичливим, директор у школі широко розвинув наставництво. Досвідчені учителі Шмалько М.П., Володченко Ф.П. опікають молодих педагогів Тимофєєву С.С., Кондрацьку О.Л., спільно аналізують вдалі і невдалі уроки, розмірковують над тим, як краще підготувати і провести класну годину, скласти тематичні і поурочні плани, вести документацію, організувати чергування тощо.

Директор школи особливого значення надавав формуванню в учнів громадянської позиції, становленню особистості підлітка. А це було можливо лише за умови добре налагодженого навчання і виховання, участі школярів у суспільно-корисній, продуктивній праці.

1977-1983. Директор Солов'єнко Олександра Леонидівна: „Основні завдання, які я поставила перед собою, приймаючи школу, були: поліпшення матеріально-технічної бази школи, забезпечення школи кадрами, піднесення авторитету школи в селі та райвідділі освіти.

Колектив (75%) був до 30 років. Всі, хто працював в школі, або вже мав вищу освіту, або навчався заочно в вузах (Тимофєєв В.Я., Відман О.Г., Даниленко Ю.С., пізніше Граждан К.М., Вронська В.М., Семко Л.П.). Поступово формувалася не тільки дружний, але й працездатний колектив. Стиль керівництва школою був демократичним. Іншого колектив не сприймав. Проблеми з кадрами (Благодатне, російська мова) залишалися. Звичайно, тепер розумію, що стати директором в 28 років, не попрацювавши під рукою гарного керівника було не досить продумано. Але вибору

в райвідділі освіти не було. Як і не було потрібної допомоги і розуміння, коли призначали директором. Вчилися на своїх помилках.

В навчальній роботі основну увагу приділяли виконанню навчальних планів і програм, особливо виробленню необхідних вмінь і знань в молодших класах. Здійснювали тісний зв'язок з дитсадками: спільні педради, взаємо відвідування та ін.

З добрими намірами, щоб не було комплектів, закрили школу у Авидівці, хоч і підвоз був регулярний, і харчування, але це негативно вплинуло на соціальний розвиток с. Авидівка. Була відкрита ще одна група продовженого дня – для молодших класів. Велика турбота і разом з тим велика підмога був пришкільний інтернат. Вихованці інтернату мали непогані знання, приходили до школи з добре підготовленими домашніми завданнями. Школа була відкрита для вчителів і для учнів з 7 ранку до 10 вечора.

Працювали предметні гуртки і гуртки художньої самодіяльності. Вчителі вели їх практично безплатно. Як і у всі часи в школі проводилася велика виховна робота. І вчителі, і учні в основному були учасниками художньої самодіяльності і в селі. Вчителі не тільки проводили педагогічний всеобуч для батьків, але були і пропагандистами, і частими гостями-акторами на виробничих ділянках, в колгоспі. Ще й учнів з собою приводили, готували концерти, привітання колгоспникам. Звичайно, й з боку колгоспу приділялося увага школі: підвоз учнів не тільки на уроки, а й на вечори, харчування в колгоспній їдальні за помірну плату, допомога в організації екскурсій і т.д. Але школу будувати ніхто не хотів...

Поступово відношення до школи з боку громадськості села змінювалося в кращу сторону. Хоча на запрошення до школи приходили, і до себе в гості запрошували, до ідеального ще було далеко. Моральну підтримку завжди надавав дирекції Коноваленко А.М. Райвно теж вже не починало свої накази з Адамівни, більш уважно відносилося до роботи школи. Значно поліпшилися матеріально-технічна база школи. Було закуплені постель, доріжки, покривала, ліжка, штори для пришкільного інтернату. Впорядковано подвір'я: огорожено школу, ділянку, обладнано склад для вугілля, географічний майданчик, перероблено 80% ґрубок.

Було куплено телевізор, кодоскоп, баян, столи, парти, дошки і т.д. Регулярно як і дирекція школи, так і вчителі поповнювали школу наочністю з Одеського магазину наочних посібників. Хоч і було обладнано кімнату для уроків праці 1-4 класів, майстерні не було, в школі було тісно. Але школа жила, ставала міцно на ноги, мудрішав і дорослішав колектив..."

Завуч Тимофєєва Світлана Семенівна (1977-1979, 1981-1983) вважала, що пізнання праці педагога – також творчий процес. І правом завуча школи є визначення кількості уроків, які потрібно відвідати у вчителя, виходячи з конкретної необхідності вивчення результатів його праці, досвіду, системи роботи, проведення атестації, методичної допомоги. Саме керівництву школи вирішувати, які позиції спостерігати на уроці і в якій формі робити про це записи. Основне не допустити формальних висновків і пропозицій, дати чіткі і конкретні поради щодо вдосконалення форм і методів навчального процесу.

Як завуч, вона глибоко аналізувала досягнуті успіхи і недоліки, переглядала резерви і можливості, форми і методи роботи з учнями, вела пошук шляхів удосконалення навчально-виховного процесу...

Світлана Семенівна відмовлялася від парадності в процесі шкільного життя, від усього, що заважало роботі, зокрема від проведення надуманих так званих „малих педрад“, звітів, складання різних графіків, схем. Зусилля учителів спрямовувала на забезпечення головного – підвищення якості навчання і виховання учнівської молоді...

Компетентна бесіда, доброзичливий тон завуча ніколи не виводили учителя із стану рівноваги, тим більше того, хто сумлінно, відповідально ставився до справи...

Завуч Лисенко Ольга Григорівна (1979-1981) була кваліфікованим, принциповим, доброзичливим і уважним керівником, який вміє згуртувати колектив, організувати його на реалізацію важливих завдань.

Як завуч, багато уваги передусім приділяла подальшому вдосконаленню уроку, а отже і підвищенню фахової майстерності вчителів. Завуч здійснює ефективний внутрішкільний контроль, який включає в себе тісно пов'язані компоненти: перевірку стану викладання та якості знань учнів, змісту й організації позакласної роботи з предметів, раціональності використання матеріальної бази кабінетів; керівництво методичною роботою вчителів, підвищенням їх кваліфікації.

Ольгі Григоровні притаманно було вміння чітко визначати головну ланку роботи, зокрема, важливу для певного етапу життя школи і зосереджувати на ній всі зусилля. Вона великої уваги надавала формуванню особистості вчителя, підвищенню його майстерності на основі творчого впровадження в практику здобутків педагогічної науки і передового досвіду.

Завуч вважала, що фахове удосконалення педагога і якість навчального процесу тісно пов'язані між собою. Тому, контролюючи роботу вчителів на уроках, вона прагнула зібрати максимум інформації. Адже тільки безпосередній зв'язок з наставником і вихованцями під час їхньої спільної діяльності дає змогу побачити реальний стан справ і, виходячи з нього, визначити доцільні форми й методи роботи...

IV. 1983-1993. Період реформ.

1983-1984, 1986-1988. Директор Граждан Катерина Михайлівна. Педагогічний колектив під керівництвом Катерини Михайлівни працював творчо, натхненно; активно включився в реформу середньої школи – шести річки, 4-х річна початкова школа, загально-корисна праця та ін.

Школа у жовтні 1987 р. пройшла атестацію, пройшла її добре.

На педагогічних радах розглядалися такі питання: „Шляхи підвищення ефективності і якості навчально-виховної роботи у школі”, „Обговорення проекту реформи школи”, „Робота педколективу школи над організацією праці, відпочинку та оздоровленню учнів в період літніх канікул”, „Про роботу початкових класів в світлі наказу МО УРСР №161 „Про підвищення якості навчання та виховання”, „Хід реалізації реформи школи в світлі рішень ХХУІ з'їзду КПРС та ХХУІІ з'їзду КПУ педколективом Адамівської школи” та ін.

На нарадах при директорі розглядалися такі питання: „Про покращання роботи по попередженню дитячого травматизму”, „Про організацію самопідготовки в ГПД та інтернаті”, „Про стан ведення шкільної документації”, „Про роботу педагогічного колективу школи з учнями у Всесоюзній туристсько-краєзнавчій експедиції піонерів і школярів „Моя Батьківщина – СРСР” та ін.

Як директор Катерина Михайлівна особливу увагу приділяла підбору та розстановці кадрів працівників школи, здійснення всеобучу та загальної середньої освіти, роботі педагогічної ради школи, згуртованості педагогічного колективу, створенню сприятливих умов для навчально-виховної діяльності, забезпеченню зв'язків школи з органами управління освітою, громадськими організаціями.

Завуч Мащенко Віктор Павлович (1983-1984). Теоретична робота над статтями Ю.Бабанського, Є.Березняка, О.Беляєва допомогли Віктору Павловичу виділити три напрямки перевірки роботи вчителя на уроці:

- контроль, який стимулює якість педагогічного процесу (в тому числі попереджувальний);
- контроль, що передбачає різні види допомоги вчителю;
- контроль з метою вивчення і узагальнення кращих надбань для наступного їх впровадження у педколектив.

Кожний з них завуч здійснював шляхом застосування певної форми відвідування і аналізу уроку.

Особливого такту вимагала робота з молодими вчителями, які поповнюють колектив. В.П.Мащенко прагнув розвивати у молодих колег смак до педагогічної праці, завжди приходив їм на допомогу.

Його рекомендації щодо вдосконалення уроку, добору методів, прийомів роботи з учнями, оптимізації навчально-виховного процесу допомагали початківцям-вчителям добитися успіхів в роботі.

Доброзичливим, тактовним був попереджувальний контроль завуча, який допомагає розкритися вчительським особистостям. Серед форм передачі досвіду Віктор Павлович застосовував – консультації з конкретних програмових тем, практична допомога у складанні планів уроку, виборі наочності, обладнання і т.ін. Все це було спрямовано на те, щоб учитель уникнув можливих методичних помилок...

Завуч Тимофєєв Валерій Якович (1986, 1987-1988): „Я намагався у своїй роботі спрямувати в єдине русло зусилля педагогічного колективу й учнівських організацій, виробити справедливі, єдині для всіх закони шкільного життя. Намагався підтримувати ініціативу та самостійність комсомольського комітету, учкому, прислухався до їх пропозицій, побажань, довіряв їм вирішувати численні шкільні справи.

Як завуч, я дбав, щоб впорядкувати навчальний час школярів, навести порядок у проведенні змагань, оглядів, конкурсів, не допускати відволікання учнів від занять; намагався не нав'язувати учителям форми і методи виховної роботи, тематику і кількість виховних заходів, гуртків, клубів, учнівських об'єднань...

Намагався створити у педколективі сприятливий мікроклімат, творчу обстановку, спрямував вчителів на вирішення актуальних питань навчання і виховання учнів. Я розумів, що успішне розв'язання цих завдань залежить від компетентності, діловитості керівництва школи. Тому намагався вчитися настійливо, чого вчив і вчителів. Я розумів, що розуміння керівником сучасних вимог, єдність поглядів і дій, постійна турбота про методичне удосконалення педагогічних працівників, викликають в останніх бажання працювати краще, з повною віддачею...”

1984-1986, 1988-1993. Директор Тимофєєв Валерій Якович: „Директором я працював більше всіх разів: з 1984 по 1986, потім перейшов на посаду заступника головного лікаря з навчально-виховної роботи піонерського табору санаторного типу „Сперанца” (пгт. Сергіївка); з 1988 по 1993, потім перейшов на посаду голови Адамівської сільської ради.

Перший раз директорства запам'ятався мені реформою школи, нашим захопленням загально-корисною працею, яку ми в школі та у колгоспі організували досить нестандартно та нетрадиційно для району. Ми взяли в оренду приміщення свинотоварної ферми та ремонтне (маточне) поголов'я, кількість голів ми довели до 450. Школярі працювали у дві зміни: ранішню та вечірню годування (як й було прийнято тоді на фермі). Добові прирости ваги сягали за 700 грамів (у дорослих вони були до 300 грамів). Про наш досвід писали місцева преса, обласна, центральна: журнали – „Педагогическая инициатива”(Одеса), „Радянська школа” (Київ), „Школа и производство” (Москва).

Другий раз директорства мені запам'ягався нашим захопленням роботою Малою Академією Наук „Прометей”. Про наш досвід писала місцева та обласна преса. Лауреатами щорічних (березневих) сесій МАН ставали: Подолько Сергій, Макаренко Надія, Якутський Андрій, Тимофеев Валерій, Кульчицька Олена, Поздняков Віталій, Богданов Анатолій, Граждан Оксана, Кульчицький Дмитро, Тимофеева Світлана, Лазнян Іван, Крамаренко Наталія, Старченко Андрій, Великов Андрій...

Крім захоплень, була традиційна кропітка директорська праця: господарство школи, відвідування уроків учителів й свої уроки, громадська депутатська діяльність, художня самодіяльність, колгоспний футбол, виїзди на наради в район, навчання в аспірантурі...”

Завуч Катющев Євген Миколайович (1984-1985, 1987) велику увагу приділяв вивченню системи роботи уроків учителів, стану викладання та рівня знань, умінь і навичок учнів з основ наук, тематичному вивченню питань навчально-виховної роботи. Вивчивши систему роботи учителя, Євген Миколайович розкривав його педагогічну лабораторію в методичному бюлетні.

Під час спостереження й аналізу уроку Катющев Є.М. звертав увагу передусім на його науково-методологічний та методичний аспекти і результативність. Він постійно тримав в полі зору такі питання, як ідейно-виховний потенціал уроку, оптимальність його змісту, обраних методів навчання та ступінь засвоєння учнями основних понять, вироблення умінь і навичок, оптимальність співвідношення форм навчання та умінь учнів виділяти головне, планувати відповідь, працювати з підручником.

Результативність навчання Євген Миколайович перевіряв в кожному окремому випадку іншими прийомами. Так після відвідання уроку він в тактовній формі звертався до окремих учнів із запитаннями, відповіді на які повинні переконати в глибині одержаних знань. Або робив вибіркочу перевірку класної роботи в учнівських зошитах...

У. 1994-1998. Період стабілізації.

1994-1998. Директор Тимофеева Світлана Семенівна: „Як директору мені довелося працювати в жахливих умовах: школи передали на баланс сільрад – і фінансування зовсім не стало – почали батьки на ремонт здавати гроші – аж по 1 гривні в місяць – цього, звісно, не вистачало; за перевірку зошитів платили копійки, за класне керівництво – ледь вистачало купити олівець!; зарплатню отримували із запізненням у 8-10 місяців!

Але і в таких умовах педагогічний колектив працював творчо, натхненно: пройшли у грудні 1997 року атестацію школи, отримали відмітку „добре”.

На педагогічних радах розглядалися такі питання: „Виконання Закону України „Про освіту”, „Виконання Закону України „Про мови в Україні”, „Робота з профілактики правопорушень і злочинності серед учнів”, „Робота шкільних методичних об'єднань” та ін.

На нарадах при директорі розглядалися такі питання: „Організація гарячого харчування школярів”, „Використання фонду всеобучу”, „Організація роботи з дітьми, які потребують особливої уваги”, „Позаурочна діяльність школярів”, „Фізкультурно-оздоровча робота”, „Рівень вихованості школярів”, „Стан викладання навчальних предметів, рівень знань, умінь і навичок учнів”, „Робота вчителя з першокласниками”, „Проведення індивідуальної роботи з учнями”, „Стан санітарно-гігієнічного режиму школи” та ін.

За роки моєї роботи директором було нагороджено грамотами Білгород-Дністровського райво Веронську В.М., Граждан К.М., Лавриненко П.М., Тимофєєва В.Я., закінчили на „відмінно” нашу школу такі учні: Васалакій Іванна, Рибальченко Сергій, Вронська Мар’яна...”

З службової характеристики: „Життєвий і педагогічний досвід, добре знання теорії управління дали змогу Світлані Семенівні виробити ті єдино вірні правила в роботі з педагогічним і учнівським колективами: особистий приклад акуратності, витримки, працелюбності...”

Завуч Лавриненко Павліна Михайлівна (1988-1990, з 1993 по т.ч.): „Перші мої роки роботи завучем – це 1988-1990 роки. Якщо можна було б порівняти ці роки моєї роботи з віком людини, то я в цей період була трьохрічним малям, яке недавно стало на ноги, але ще часто спіткається і навіть падає. Я ще майже нічого не вмїла, всього і всіх боялася. Боялася розкладу, старших колег (адже вони всі були моїми вчителями), дзвінків з райво.

Але моїм незмінним помічником і наставником, з легкої руки якого я й стала завучем, був Валерій Якович. Він і розклад допомагав зробити, і постійно радив, як бути в тій чи іншій ситуації, і, взагалі, прищепив мені віру в себе. Сказав, що все в мене вийде, і що згодом я стану одним з кращих завучів району...

... Потім була декретна відпустка на три роки...

Вернулася я в школу в 1993 році. В 1994 році поїхала на курси завучів. Після курсів мені було працювати набагато легше. Після цього взялася я за роботу з новою силою. Старалася робити все, що вимагалось від завуча школи. Було дуже важко спочатку, але завдяки моему дружньому, знаючому, творчому колективу учителів і методична, і навчально-виховна робота піднялася на досить високий рівень.

Я завжди стараюся не забувати про те, що завуч – це технолог методичної роботи в школі. І від того, як буде поставлена методична робота, залежатиме весь навчально-виховний процес.

Ще одним із важливих моментів роботи завуча, я вважаю, є підтримка „гарної погоди” в своєму колективі. Адже ми всі повинні працювати і жити, як одна дружна сім’я...”

VI. 1998 – т.ч. Період школи козацько-лицарського виховання.

1998-т.ч. Директор Тимофєєв Валерій Якович: „Третій раз директорства - Адамівська школа козацько-лицарського виховання, яка „працює в режимі навчально-виховного закладу нового типу, а педколектив широко використовує давні традиції козаччини, кодекси лицарської честі, гуманістичні та демократичні ідеї і адекватні засоби виховного впливу на підростаюче покоління” (цитата з Всеукраїнського громадсько-політичного тижневика „Освіта”). Про наш досвід пишуть місцева, обласна, центральна преса, зокрема, газети „Одеські вісті”, „Чорноморські новини” (Одеса), „Сільська школа” (Київ), журнал „Наша школа” (Одеса), щотижневик „Освіта” (Київ).”

З відгуку на творчу роботу: „Продуктом творчого пошуку вчителя-новатора є ідея козацько-лицарського виховання та форми, методи нетрадиційного навчання і виховання дітей. Ніщо не повертається в традиційних формах: час диктує свої. Не всі форми козацької педагогіки відповідають сучасності. Нині інший тип виробничих відносин, побуту, потреб та свідомості. Тому Тимофєєв В.Я. і педагогічний колектив Адамівської ЗОШ в пошуках форм, методів прогресивних випереджальних ідей формування творчої особистості.

Любов до сім'ї, роду і нації; до рідної природи, оселі, землі; дух лицарства і волелюбності та побратимства; дух особистісної національної самосвідомості, гідності та честі – весь виховний процес у його багатому аспектному вимірі ґрунтується в Адамівській ЗОШ на національному вихованні і спрямований на формування у дітей і молоді свідомості, ідей, поглядів, переконань, ідеалів, традицій, звичаїв і вірувань українського народу як корінного етносу Української держави.

Виховний процес, запроваджений Тимофєєвим В.Я. та підтриманий педагогічним колективом та соціальним довідком – козацьким формуванням Адамівської сільської ради, йде корінням у національний ґрунт (сім'я-клас-школа) і кожний педагог черпає звідти життєдайну силу для розв'язання всієї низки складних проблем сучасного життя.

Керуючись змістом розділу „Національне виховання” Державної національної освітньої програми „Освіта України ХХІ століття”, Тимофєєв В.Я. допомагає учням самовизначитися і само реалізуватися у соціально-культурному середовищі, відповідати потребам соціально-економічного та політичного розвитку суспільства. Як це робиться, описано ним у підсумках „Козацьке-лицарське виховання в школі” (із досвіду роботи педагогічного колективу школи). Провідний напрямок такої роботи – формування національно свідомого громадянина України, справжнього патріота та захисника рідної землі, духовно багатой особистості, морально зрілої людини”.

Завуч Катюшева Тамара Валентинівна (1990-1991): „Посада завуча мене особливо не приваблювала. Але ж, як кажуть, „Плох тот солдат, что не мечтает стать генералом”. Тому я погодилася замінити на деякий час Лавриненко П.М. Говорити про якісь особливі здобутки за цей період не можна; щоб виробити систему в роботі, треба більше пропрацювати. Але для себе я остаточно зрозуміла, - спілкуватися з дітьми і математикою мені набагато приємніше й цікавіше, ніж займатися адміністративною і господарською роботою.

Що запам'яталось?.. Згадується кумедний випадок. У нас працювала літня жінка, Левицькі Олена Володимирівна, російський філолог. Я прийшла до неї на урок за графіком відвідування. Сиділа на останній парті, спостерігала. І раптом вона, проходячи мимо, питає мене: „А ти, дівчинка, чого не пишеш?” Дев'ятий клас застиг. А я не можу ніяк придумати, що ж відповісти. Та, бачу, вона вже зрозуміла, що за „дівчинка” сидить за партою. Мені стало легше, та не на довго. Те, що вона сказала, виправдовуючись, було ще „краще”.

Я дивуюсь і дякую учням, - витримку вони виявили не аби яку. Сміх піднявся пізніше.

З того часу я запам'ятала, - мало вивішеного графіка, треба попереджати особисто...”

Як завуч, Тамара Валентинівна сумлінно ставилася до своїх службових обов'язків: керувала методичними оперативками, налагоджувала роботу методичних об'єднань учителів, відвідувала уроки, допомагала молодим учителям...

У різні роки в школі працювали учителі-майстри педагогічної ниви: Лавриненко Лідія Марківна, Буравицька Таїсія Антонівна, Бронська Валентина Миколаївна, Гриценко Валентина Никифорівна, Малькова Маргарита Сергіївна, Корженко Інна Іванівна, Золотовська Тамара Михайлівна, Подолько Алла Михайлівна, Лавриненко Інна Павлівна, Воронова Діна Миколаївна, Скригулець Надія Григорівна, Козубенко Тамара Іванівна, Граждан Григорій Михайлович, Квачук Валентина Степанівна, Даниленко Юлія Семенівна...

Працювали і працюють люди, які забезпечували життєдіяльність школи - Коноваленко Ольга Федорівна, Лабунець Людмила Іванівна, Кравченко Юлія Василівна, Корженко Сергій Миколайович, Лавриненко Валентина Йосипівна, Даниленко Наталія Григорівна, Окунь Наталія Григорівна, Деревенча Наталія Анатоліївна, Даниленко Олена Володимирівна, Одорожа Віра Миколаївна...

Школа продовжує роботу в напрямку виховання гармонійно розвинутої особистості; в педколективі панує сприятливий мікроклімат, творча обстановка, учителі націлені на вирішення актуальних питань навчання і виховання учнів...

Пишеться історія Адамівської школи (вже вийшли самодруком 15 частин загальним об'ємом 2500 сторінок), історія Адамівської громади «у постатях» (біографії осіб, які внесли частинку себе у розвиток громади), створюється музей громади...

На теперешній час у школі працює 19 педагогів, 8 техпрацівників, навчається 133 учня. Школа має 6 будівель (4 у Адамівці – навчальний корпус, бібліотеку, майстерню, корпус молодших класів; по 1 у Авидівці та Благодатному – корпуси молодших класів). На центральну садибу до Адамівської школи дітей підвозять шкільним автобусом.

Школа – єдиний соціальний інститут, який виховуючи учнів сьогодні, працює на перспективу. Саме тут висока професійна майстерність педагога-вихователя стимулює потребу школяра стати свідомішим, самовдосконалюватися, щоб реалізуватися як громадянин.

Виховання – це в першу чергу ЩЕПЛЕННЯ моралі та СТВОРЕННЯ в учнів навичок життя в моральній атмосфері, бо глибока моральна криза в нашій країні є наслідком прогалин і в освітньому процесі, зокрема у недооцінці ролі духовності української національної школи, яка виступає одним із важливих елементів збереження і розвитку спільноти, її духовного ядра і постачає суспільству свідомих громадян, носіїв духовності.

Ще одна мета, тісним чином пов'язана із розвитком режиму життя, – розвиток усіх здібностей людини й особливо тих, які притаманні конкретній особі. Якщо людину навчати та виховувати у тісній атмосфері одного фаху, то по сусідству із цим фахом утворюється вакуум, у який втягується “виховання вулиці”, навички, отримані від таких ж “вузьких” технарів. Тому виховання та підпорядковане йому навчання повинні готувати особу, моральну особу, особу, яка легко оволодівала б любим фахом.

Повідомляти відомості може телевізор, викладач-комп'ютер. Виховувати людину може тільки педагог-творець. Освіта, підпорядкована завданням виховання – творчість, творчість особлива, творчість, яка потребує уваги, загостреної інтуїції, і як всяка творчість – СВОБОДИ.

Педагог – творець, тому не потрібно ставати на заваді йому детальними вимогами програм, методичних вказівок. Якщо педагог щось особливо любить (творчість поета, письменника, художника, якийсь розділ математики, зайнятий однією з численних граней еволюції та ін.), то для нього необхідно надавати можливість прищепити цю любов своїм учням. Педагог мусить (хоча б в якійсь мірі) прагнути вложити в учня хороші риси своєї особи. Небезпечно, коли (добрий-хороший) виконавець методичних вимог одночасно дріб'язковий, бездуховний та ін. Все це так або інакше відобразиться (можливо, не зараз) на його учнях.

З всього цього випливає висновок: педагог повинен бути особою, й школа повинна мати СВОЄ ОБЛИЧЧЯ.

Школа – це вихователі, викладачі, бібліотекар, працівники їдальні, й увесь її обслуговуючий персонал. Але головне, (певна річ), – директор школи, який визначає її

(школи) “особу”, “душу”, який створює в ній атмосферу доброзичливості до учнів й учителів між собою.

Школа – це й її приміщення, чисті, привітні, красиві й індивідуальні. Й, звичайно, у школі повинні бути й списки випускників (у нашій школі навчалися такі особи). Кожен має згадувати свою школу завдяки тому особливому, що було в ній. Школа повинна мати свою РЕПУТАЦІЮ, й для цього конче необхідно знати – хто з достойних людей її закінчив, а самій школі варто цікавитися долею своїх вихованців...

Адамівську школу закінчили за 46 років багато знаних в районі та області осіб: Бондар Володимир Миколайович, Вронський Віктор Мілентійович, Рибальченко Наталія Мілентійовна, Панченко Яна Віталіївна, Крамаренко Михайло Олександрович, Епляр Еміліо Михайлович, Лавриненко Олександр Володимирович, Даниленко Галина Федорівна, Даниленко Ніна Євгеніївна, Коваль Тетяна Євгеніївна, Гамар Олена Іванівна, Коваль Олександр Вікторович ...

Адамівська школа в моїй пам'яті. Гамар О.І. – директор Черкеської ЗОШ І-ІІ ст.
„Перше, що згадується – це атмосфера тепла і світла, злагоджена робота педколективу, коли дітям приділялось стільки уваги, що ми відчували себе важливими частинками шкільного колективу. Ми отримували не тільки прекрасні знання, але й виховувались бути справжньою людиною. Це радість і щастя від шкільних виховних заходів. Це увага з боку учителів, які для нас були богами, що нас розуміли, могли нас зацікавити, допомогти і суворо спитати з порушників. Для себе я в Адамівській школі отримала великий запас знань і доброти, який мені потім неодноразово допомагав в житті. За це я дуже вдячна своїм вчителям і бажаю щоб їх ніколи не залишало натхнення, щастя й здоров'я”.

Моїй рідній школі. Граждан А.Г. – медсестра Білгород-Дністровської міськлікарні.
Від імені випуску 1980 року сказати дозволять мені, як ми підростали в дорогу широку в цій щедрій школярській сім'ї. Ці дні були світлі, любов'ю зігріті. Та й сонце яскравим було, бо взимку і літом усміхнені лица щодня нам дарили тепло. Навіть в непогоду, чи в зливу, чи в бурю не знали ми смутку в душі, бо завжди привітними й щирими були, як друзі й батьки – ВЧИТЕЛІ! Не знали тоді ми, що кращої миті уже не наступить в житті – дитинство пролине й в дорослому світі прийдеється самому іти. Оцінки хороші ми всі получали тоді за відмінне знання, та тільки не знали, який нам екзамен готує майбутнє життя. Ми Вас, ВЧИТЕЛІ, часом не розуміли за Ваші вимоги важкі. І лише тепер ми Вас згадуєм щиро, самі коли стали батьки. Прийміть же уклін за терпіння і ласку, й добро, що дарили для нас. За Вашу батьківську щирю пораду сердечно ми дякуєм Вас! Нехай завжди до Вашої оселі летять подяки голуби веселі. І побажання щоб до Вас йшло за Вашу вдачу, щирість і тепло!

9
фото 3
Адамівська

ІV. ПЕДАГОГІЧНИЙ КОЛЕКТИВ АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО ВИХОВАННЯ

*„ Ми не лукавили з тобою.
Ми просто йшли. У нас нема
Зерна неправди за собою...”
Т.Шевченко.*

Своєрідність сучасного розвитку України характеризується відродженням коренів нашої національної минувшини: історії, державних традицій, духовності. Адже без кореня гине все живе.

Корінь людського зростання – у пам'яті, духовній культурі, національній гордості. Вони як сполучна ланка, яка не допустить, щоб молода людина відлучилася від своєї землі.

Дитинство – особливий період людського життя. Саме на цьому етапі людина визначає свої життєві орієнтири, розробляє життєву позицію і життєві плани.

Цієї відповідальної пори вона потребує підтримки й уваги суспільства, яке зобов'язане забезпечити молодим громадянам умови й можливості для повноти самореалізації здібностей кожного, досягнення своїх життєвих цілей. Підтримку й увагу дитина отримує в школі, яка має йти попереду політиків, керуючись принципами гуманізму, свободи, загальнолюдських цінностей.

Ми часто зустрічаємо людей наверх освічених, енциклопедично озброєних знаннями, а всередині в них пустеля, як говориться в Біблії, „гроші пофарбовані, поваплені” і тому в теперішній час, вважає колектив нашої школи, нам потрібні люди не тільки озброєні знаннями, а й духовно, психічно, фізично спроможні розвивати творчі здібності свої та навколишніх; співпрацювати з людьми різних філософських, політичних, релігійних поглядів; здатні вирішувати проблеми сьогодення й майбутнього; особи з великим культурним та духовним потенціалом, бо „культура утверджує примат духу” (М.Рерих) – це наше педагогічне кредо. Досвід практичної роботи в цьому напрямку свідчить, що головна мета освіти – виховання; навчання повинно бути підпорядковано вихованню.

Школа – єдиний соціальний інститут, який, виховуючи учнів сьогодні, працює на перспективу. Саме тут висока професійна майстерність педагога-вихователя стимулює потребу школяра стати свідомішим, самовдосконалюватися, щоб реалізуватись як громадянин.

Адамівській школі поталанило: у нас педагоги – яскраві, неповторні особистості, носії усюлюдських цінностей, глибоких і різнобічних знань, вони прагнуть до втілення в собі людського ідеалу, до постійного самовдосконалення, духовного зростання.

Продуктом творчого пошуку директора-новатора Тимофєєва Валерія Яковича є ідея козацько-лицарського виховання та форми, методи нетрадиційного навчання і виховання дітей. Ніщо не повертається в традиційних формах: час диктує свої. Не всі форми козацької педагогіки відповідають сучасності. Нині інший тип виробничих відносин, побуту, потреб та свідомості. Тому директор і педагогічний колектив в пошуках форм, методів прогресивних випереджальних ідей формування творчої особистості.

Любов до сім'ї, роду і нації; до рідної природи, оселі, землі; дух лицарства і волелюбності та побратимства; дух особистісної національної самосвідомості, гідності

та честі – весь виховний процес у його багатому аспектному вимірі ґрунтується в школі на національному вихованні і спрямований на формування у дітей і молоді свідомості, ідей, поглядів, переконань, ідеалів, традицій, звичаїв і вірувань українського народу як корінного етносу Української держави.

Виховний процес, запроваджений Тимофєєвим В.Я. та підтриманий педагогічним колективом та соціальним довіллям – козацьким формуванням Адамівської сільської ради, йде корінням у національний ґрунт (сім'я-клас-школа і родина-школа) і кожний педагог черпає звідти життєдайну силу для розв'язання всієї низки складних проблем сучасного життя.

Керуючись змістом розділу „Національне виховання” Державної національної освітньої програми „Освіта України ХХІ століття”, Тимофєєв В.Я. допомагає учням самовизначитися і само реалізуватися у соціально-культурному середовищі, відповідати потребам соціально-економічного та політичного розвитку суспільства. Як це робиться, описано ним в книзі „Адамівська Січ” (Козацько-лицарське виховання в школі. Із досвіду роботи педагогічного колективу). Провідний напрямок такої роботи – формування національно свідомого громадянина України, справжнього патріота та захисника рідної землі, духовно багатішої особистості, морально зрілої людини.

Завдання підтримувати компетентність кадрів на рівні сучасних вимог у школі вирішують через систему методичної роботи. Керує нею досвідчений завуч Лавриненко Павліна Михайлівна. З її ініціативи і при безпосередній участі у школі створено методичний кабінет, який став центром педагогічної думки. Це справжня лабораторія педагогічної творчості, без якої вчителі не уявляють сучасну школу. У методкабінеті зібрано матеріали з досвіду вчителів. Тут можна одержати допомогу в роботі з батьками. П.М.Лавриненко систематично добирає щось нове, зокрема з педагогіки особистісно орієнтованого навчання та виховання, пропонує вчителям прочитати, осмислити і спробувати застосувати у своїй практиці.

Будучи досвідченим педагогом, Павліна Михайлівна вважає, що першопрохідцем у пошуках нових, активних форм навчання повинна стати вона – заступник директора з навчально-виховної роботи, головний методист школи, щоб, працюючи творчо, на власному прикладі показати можливості підвищення ефективності процесу навчання. Як учитель (наш завуч викладає російську мову) Лавриненко П.М. у постійному творчому пошуку нових форм і методів активізації діяльності учнів. Вона застосовує рольові ігри на уроках систематизації і узагальнення знань; цікаво проходить громадський огляд знань з російської мови.

Великого значення Павліна Михайлівна надає систематичному, цілеспрямованому, всебічному і поглибленому контролю. Лише такий контроль, вважає завуч, допомагає творчому зростанню вчителів, виявляє недоліки в навчально-виховному процесі і дає змогу своєчасно їх усунути.

У своїй практиці П.М.Лавриненко використовує традиційну форму внутрішкільного контролю – відвідування уроків та виховних заходів. Аналізуючи уроки, намагається оцінити організаційну, дидактичну, виховну діяльність учителя та рівень знань, умінь і практичних навичок учнів.

Завуч обов'язково зазначає, що в роботі вчителя вдається краще, що нове з'явилося в його методичному арсеналі, а над чим ще слід попрацювати, порадить, як виправити недоліки, яку літературу слід прочитати.

Організуючи методичну роботу в школі, Павліна Михайлівна ретельно продумує всю систему методичних заходів, не допускає їх калейдоскопічної розрізненості, епізодичності. Розв'язанню педагогічних проблем підпорядковуються педради, виробничі наради, робота методичних об'єднань, психолого-педагогічних семінарів, самоосвіта вчителів.

Проте, якими довершеними не були б колективні форми методичної роботи з учителями, вони не можуть замінити індивідуальної. Особливої уваги завуч оточує молодих педагогів: з ними вона проводить тематичні консультації, відвідує уроки.

Павлінні Михайлівні притаманні висока педагогічна культура, діловитість, чіткість, уміння бачити перспективу в роботі і визначати головні напрями на кожний день; вона вносить у роботу школи все нове, передове, чого досягла педагогічна наука і шкільна практика.

Педагогом-організатором в школі працює Гриценко Валентина Никифорівна – людина серйозна, може навіть видатися строгою на перший погляд, з дітьми не грає і не сюсюкає, але їй не командує. Говорить, як рівна з рівними, витримано і небагатослівно; вона завжди з дітьми; не над, а з ними. Так і має бути. Адже позакласна робота – не продовження уроку, класної години. І взагалі учнівське життя – не тільки оцінки в журналі, успіхи з предметів. Це і спорт, і музика, і веселі іскристі розваги, і серйозні справи. Це життя, соціальне становлення дитини в колективі.

Нерідко кажуть, що вчитель повинен мати щось від актора – вміння перевтілюватися і проживати із своїми вихованцями їхнє життя, конструювати душі – це високе мистецтво. Валентина Никифорівна не виробляла спеціально ці прийоми, вони народжуються від любові до дітей, до своєї педагогічної справи, від пристрасного бажання віддати себе цим допитливим, чутливим серцям. Із само буттям поринула вона у цікавий, трохи фантастичний, героїчний світ учнівської юні.

Демократизація шкільного, учнівського життя. Ще кілька років тому важко було б уявити, що може існувати таке поєднання слів, а сьогодні – це реальна перспектива. У школі цікаво проводяться дні учнівського самоврядування. Роль директора, завуча, учителів беруть на себе учні. Учителі хвилюються, а діти спокійно вчилися. Іноді аж заздрість брала, не вірилося – невже-таки можуть замінити?! Але гордість за дітей переборювала. Хіба це не прекрасно, що підрастає така зміна! І всяка заслуга в організації цих днів педагога-організатора.

Валентина Никифорівна – друг, порадник, угаємнича у дитячі секрети, а нерідко й у секрети їхніх батьків – одне слово, Вихователь.

Прожити з дітьми щасливий козацький вік, сказати б, на рівних, зробити його школою громадянського виховання – ось як їй бачиться основне завдання педагога на цьому етапі. А треба ж тільки викресати іскорку, запалити і дітей, і батьків, і колеги на ті буденні і разом з тим романтичні справи, до яких кличуть козацькі литаври і які допомагають виховати і сміливість, і відповідальність, і гуманізм, так потрібні в майбутньому дорослому житті.

Учителем історії та правознавства працює Буравицька Раїса Миколаївна. Вона добре володіє сучасною методикою викладання. Її уроки мають великий виховний потенціал, практичний характер. Учитель створює проблемні ситуації, формує науковий світогляд. Уміло організовує вивчення історичних документів, першодруків. Особливу увагу приділяє використанню різних видів записів, роботі з підручником, картою. Розробила та впровадила в практику роботи школи факультативний курс „Історія Українського козацтва” для учнів 7,8 класів.

Учителем німецької мови працює Малькова Маргарита Сергіївна. Враховуючи рівні пізнавальної самостійності учнів, учитель прагне використати потенційні можливості всіх з допомогою поєднання фронтальних, індивідуальних, групових і парних форм роботи, будує урок таким чином, щоб визначити для кожного найраціональніший шлях здобуття знань. Індивідуалізація і диференціація навчальних вправ допомагають Маргариті Сергіївні при невеликій затраті часу оптимізувати навчання учнів.

Учителем української мови та літератури працює **Солов'єнко Олександра Леонідівна**. Відрізняється педагогічною майстерністю, тактом у відношенні до учнів і колег, прагне зробити навчання доступним, цікавим та ефективним, добудувати процес на основі співробітництва з учнями. Вміє направити увагу дітей на головне і суттєве, активізувати пізнавальну діяльність учнів. Володіє прийомами індивідуалізації навчання, раціонально організовує самостійну роботу учнів. Володіє високою культурою мови; цьому ж навчає і дітей, користуючись різними видами роботи з формування зв'язного мовлення.

Учителем математики працює **Тимофєєва Світлана Семенівна**. Вона широко застосовує лекційно-семінарську систему навчання, розробляє методiku розв'язування типових і нестандартних задач, організовує дослідницьку діяльність учнів, формує в них інтерес до творчої праці. Під її керівництвом школярі опановують загальні методи інтелектуальної діяльності (індукцію, дедукцію, аналіз, синтез, узагальнення, конкретизацію), логіку суджень, уміння робити висновки. Світлана Семенівна вчить своїх вихованців працювати з довідниками, науково-популярною літературою, читати математичні книжки, з них добувати знання. Вона вимоглива до себе та інших, але разом з тим чуйний, уважний вихователь, який залишає слід у житті дитини. Кожний, хто навчався у неї, одержав глибокі, міцні знання і на все життя запам'ятав радість навчання тому, що його виховувала людина, яка віддавала їм все тепло своєї душі, частинку серця.

Учителем української мови та літератури працює **Граждан Катерина Михайлівна**. Вона вміє направити увагу учнів на головне, створити проблемну ситуацію. Її уроки характеризуються практичною направленістю, свідомим засвоєнням програмового матеріалу учнями, розвитком самостійності та ініціативи. Для цих цілей практикує виступи учнів з різноманітними повідомленнями, рецензіями на прочитану книгу чи переглянутий кінофільм. Методичні прийоми, які вона використовує, направлені на розвиток розумової діяльності учнів, на оптимізацію навчального процесу на всіх етапах уроку.

Учителем фізичної культури працює **Галицька Наталія Павлівна**. В перебігу фізичного виховання учнів на основі розвитку масової фізичної культури та спорту, козацького тіла виховання, учителька успішно вирішує завдання укріплення здоров'я учнів, розвитку їх фізичних здібностей, виховання моральних та волевих якостей: патріотизму, колективізму, сміливості, рішучості, наполегливості, цілеспрямованості. На уроках забезпечує моторну платність занять, активність всіх учнів, при цьому здійснює індивідуальний підхід, враховуючи особливості фізичного розвитку дітей, данні медичного огляду.

Учителем математики працює **Катющева Тамара Валентинівна**. Вона має багатий практичний досвід, працює творчо. Якісно виконує навчальні плани та програми, впроваджує нові підходи до навчання. Поряд з традиційними практикує й нові форми проведення уроків. Особливу увагу приділяє навчанню школярів раціональним прийомам розумової праці, навичкам самостійного навчання. Вчить застосовувати отримані знання в практичній діяльності. Уміло поєднує колективні та індивідуальні форми роботи школярів. Добре володіє методикою застосування міжпредметних зв'язків.

Учителем біології та хімії працює **Вронська Валентина Миколаївна**. Вона знає сучасний стан хімічної і біологічної науки і перспективи їх розвитку. Уміло здійснює

між предметні зв'язки на уроках, пов'язуючи навчальний матеріал з життям, широко використовує різноманітний наглядний матеріал. Її уроки сприяють засвоєнню учнями основних хімічних і біологічних понять, наукових фактів, законів, теорій. Чітке планування навчального і виховного матеріалу, його систематичне повторення, облік індивідуальних особливостей учнів, вміння доступно викладати матеріал, організувати колективну, самостійну та індивідуальну роботу дають їй можливість прищеплювати учням міцні знання з предмету.

Учителем українознавства працює **Пштіган Олена Анатоліївна**. Вона вважає, що українознавство – це не вузька дисципліна, яку можна вивчати чи не вивчати в школі. Це наука про націю, людину в її зв'язках з природою, мовою, історією, побутом, обрядами та звичаями, усною творчістю. Це важливий і могутній чинник навчання і виховання, розвитку особистості й оздоровлення суспільства. Учителька творчо, натхненно працює; її люблять учні; люблять її предмет і вважають – українознавство потрібно знати тому, що ці знання віють на серце кожного з нас чаром рідної стихії і є для душі цілющим бальзамом, який сповнює її могутньою силою.

Учителем образотворчого мистецтва працює **Тимофєєва Світлана Валеріївна**. В гуртці та на уроках Світлани Валеріївни школярі засвоюють грамоту малюнка й живопису, а вчителька постійно підтримує і розвиває в них творчій настрій і інтерес; поступово ускладнює завдання – діти рано починають малювати з натури. Валеріївна розкриває їм силу і можливості художніх матеріалів, захоплює малюванням, дбає про розвиток індивідуальних творчих особливостей, манеру самовираження, поступово й наполегливо долає розрив між тим, що дитина хоче відобразити, і тим, що вона вміє; з допомогою колористичної системи вчить бачити і розрізняти найтонші нюанси кольорів, відчувати „музику” кожного, розвиває асоціативну уяву. Вчить важко, але натхненно трудитись, вміти бачити красу і схилитись перед нею.

Учителем 1 класу в Адамівці працює **Лавриненко Лідія Марківна**. Вона має глибокі теоретичні знання та багатий практичний досвід викладання. Кожен її урок своєрідний, будується по продуманій методичній схемі. На уроках створює проблемні ситуації. Вміє направити увагу учнів на головне, суттєве, активізує пізнавальну діяльність школярів. Навчальний матеріал викладає в доступній формі. Її уроки виділяються практичною направленістю навчальних занять, свідомим засвоєнням програмового матеріалу учнями, розвитком самостійності та ініціативи. На уроках раціонально використовує час, продумує методи і прийоми.

Учителем 2 класу в Адамівці працює **Корженко Інна Іванівна**. Вона теоретично добре підготовлена, володіє сучасною методикою викладання. Сумлінно готується до кожного уроку, здійснює індивідуальний підхід до учнів, приділяє достатньо уваги розвиваючому навчанню. Посилює інтерес учнів до знань, показує необхідність їх набуття і засвоєння. На уроках читання, математики, мови проводить дидактичні ігри, загадки, приділяє багато уваги розвитку зв'язного мовлення учнів. Підбирає відповідні вправи розвиваючого характеру.

Учителем 3 класу в Адамівці працює **Золотовська Тамара Михайлівна**. Вона систематично працює над вивченням літератури з проблем навчання і виховання, над публікаціями в періодичній пресі з питань підвищення професійної майстерності. Добре володіє методикою викладання, знає вимоги до сучасного уроку і правильно вибирає його типи. Велику увагу приділяє вмінню самостійно працювати над навчальними посібниками, прищеплює любов до читання. Методичні прийоми, які вона

використовує, направлені на розвиток розумової діяльності учнів, на оптимізацію навчального процесу всіх етапів уроку.

Бібліотекарем школи працює Подолько Алла Михайлівна. Вона втілює в собі кращі риси шкільного бібліотекаря: Алла Михайлівна – інформатор, педагог, соціолог, психолог, організатор масового читання. А.М.Подолько вважає, що завдання шкільного бібліотекаря – сприяти формуванню всебічно розвинутої особистості, і щоб його виконувати, необхідно самій стати гармонійно розвинутою людиною. Наш бібліотекар забезпечує найбільш сприятливі умови задоволення інформаційних запитань читачів, керівництво їх читанням, цілеспрямовано впливає на вибір книг, на зміст і характер читання.

Учителем 1 класу в Авидівці працює Воронова Діна Миколаївна. У роботі з дітьми використовує краєзнавчий матеріал; формує поняття мала Батьківщина, велика Батьківщина на матеріалі живих сторінок історії рідного села. Її праця базується на примноженні природного скарбу кожної дитини – здатності до пізнання й самопізнання, на поєднанні зрілої досвідченості та юної допитливості нерозривним зв'язком поколінь. На уроках вчителька створює атмосферу радості від вперше прочитаного або написаного маленькими учнями слова, вперше отриманих знань про таємниці природного світу або людських стосунків.

Учителем 2,3 класу-комплекту в Авидівці працює Лавриненко Інна Павлівна. Творчий, ініціативний педагог; її уроки відрізняються продуманою структурою, науковістю, чітко поставленими завданнями і метою. Яскраві риси її педагогічного хисту – вміння цікаво, дохідливо подати програмовий матеріал, невимушено спілкуватися з дітьми, постійно прищеплювати інтерес до знань і навичок самоосвіти. Повсякчас дбаючи про зв'язок навчання з життям, вчителька провадить економічне навчання дітей з метою розширення їх світогляду, підготовки до участі у суспільно-трудовій діяльності.

Учителем 1,2 класу-комплекту в Благодатному працює Козубенко Тамара Іванівна. Багато уваги приділяє індивідуальному підходу у процесі навчання і виховання школярів. Особливого значення надає національному вихованню, вивченню історії свого народу, його традицій, звичаїв, природи рідного краю. Розвиває логічне мислення учнів на кожному уроці. Особливого значення в роботі вчителька надає організації навчального співробітництва, зокрема, методиці парної і групової навчальної діяльності школярів.

Учителем 3 класу в Благодатному працює Скригулець Надія Григорівна. Працює над розвитком інтелектуальних здібностей учнів за правилом: не механічна передача знань, а формування ставлення до навколишнього світу та інтересу до навчання. Велику увагу надає різноманітним прийомам диференційованого навчання, методу пошукової бесіди. Її робота відзначається психологізмом у підході до дитини, емпатією, всебічним врахуванням психічних, фізіологічних, інтелектуальних особливостей учнів. Атмосфера взаємоповаги формує особливий тип поведінки школяра, для якого школа перестає бути місцем простого засвоєння знань.

*Учитель – ви наша совість,
Взірець у житті єдиний.
Без Вас життяєва повість
Не пишеться у людини.*

Козаки Адамівського куреня на Великій раді Українського кзацтва.

Ритуал посвяти в джури. старший джура Старченко А. посвячує в джури Скригульця Д. «Тепер ти – рівний серед рівних! Козак серед козаків! Слава Україні! Слава козаку!»

Ритуал посвяти в джури. Джура Скригулець Д. «Слава Україні!
Слава козакам!»

Ритуал посвяти в джури. Урочиста обіцянка у Державного Прапора
України.

Козача Лавриненко В. та леля Вронська В. щойно отримали від паланкового отамана Городецького Л. загоновий прапор.

1999. Старший джура, делегат Великої Ради Українського козацтва Старченко А. отримує курінний прапор.

Конкурс інсценованих пісень. Джура Кравченко Іван та дана Верховецька Олеся. «Любив козак дівчину...»

Адамівська Січ. Переможці свята «А ну-мо, хлопці-козаки!»

Адамівська школа козацько-лицарського виховання.

Вчитель Буравицька Р.М. веде авторський курс «Історія Українського козацтва».

Районна педагогічна конференція. Делегація Адамівської Січі.

Педагогічний колектив Адамівської Січі.

Щось ще директор Адамівської Січі придумав!

Козаки Українського Чорноморського Подунай-Гуляйпільського козацтва.

Адамівська Січ. Шевченківські свята. Урочистий мітинг.

отамана Петербургського козацького кошу, великого поетаря.

2003. 8 Березня - свято наших мам!

Четвертий випуск Адамівської школи козацько-лицарського виховання.

Свято Незалежності. Делегація Адамівської Січі.

Перший випуск Адамівської школи козацько-лицарського виховання.

Учительська художня самодіяльність Адамівської Січі.

РІЧ ПРО АДАМІВСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

101
ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ --
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ --
ЧЕСТЬ!

ПЕТРЕХ

Колектив компанії Петрекс.

2003

Філія «Ксерокс» українсько-шведської компанії «Петрекс» була утворена в місті Білгороді-Дністровському ще на початку 90-х років минулого сторіччя.

Уходили на другу роботу (як правило, з підвищенням – до Одеси, Києва) старі кадри; приходили новачки. На момент, коли в «Петрекс»і почала друкуватися газета «Річ про Адамівську Січ», там працювали (й дотепер працюють) Соловійова Тетяна Євгеніївна, Надзьонова Ольга Петрівна, Ганницька Світлана Петрівна.

Філія друкувала Тимофєєву В.Я. трьохтомник «Адамівська Січ – школа козацько-лицарського виховання», за який директор Адамівської школи отримав авторське свідоцтво, а згодом й звання «Кращий освітянин України».

Філія «Ксерокс» «Петрекс»а надає різноманітні послуги: ксерокопіює, масштабує, ламінує, проводить набір та розпечатку комп'ютерних текстів та ін. Ціни помірні (проте, колись ця фірма «здирала» з директора Адамівської школи 50 копійок за лист – при 40 копійок у конкурентів; але ціна себе виправдовувала – дівчата робили газету дуже якісно! – у фірмі працює цифрова машина – тут є авто й фото режими).

Сьогодні філія робить Тимофєєву В.Я. (як постійному клієнту скидку – бере з листа 40 копійок! Як всі конкуренти. Але якість залишається, як завжди, високою!).

Тепер у фірмі планується друкувати загальнобуджацьку газету «Річ про Буджацьку Січ», різноманітні матеріали з історії козацького руху та методиці козацько-лицарського виховання.

НАКЛАД 10

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с. Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

2003

76-3-28

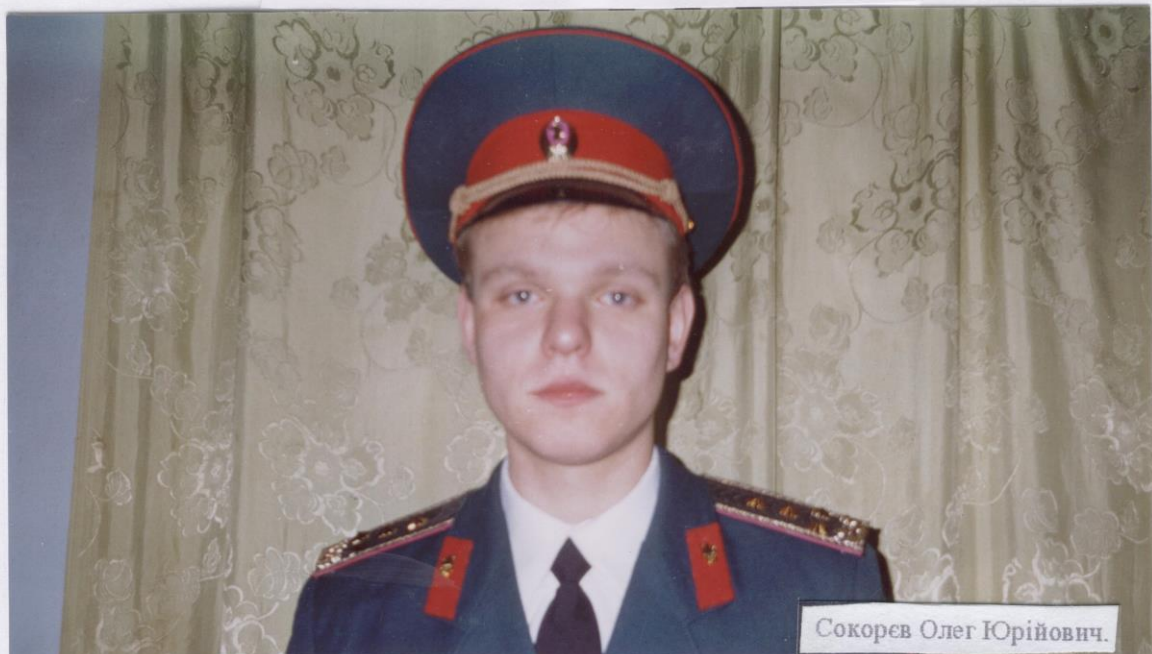
РІЧ ПРО АДАМІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ –
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ –
ЧЕСТЬ!

СОТНИК

Сокорев Олег Юрійович.

Історично склалося так, що Україна завжди прагнула бути вільною та незалежною державою. Але незалежність вона здобула тільки в наші часи, після розпаду Радянського Союзу. Ця незалежність є формальною. Фактично ми маємо державу, яка має великі внутрішні та зовнішні борги, поруйновані підприємства, дуже слабку економіку, великі податки, небоєздатну армію та корумповану державну систему.

Козацтво – це національний рух, який завжди, у всі часи боровся за волю та самостійність Української держави. Козаки – це прості українські люди, які самі здобували для себе нормальне життя, права, і самі вирішували свою долю. Я також дотримуюся думки, що кожен сам коваль свого щастя, кожен сам повинен боротися за свої права, за благополуччя своєї Держави. Але один у полі не воїн. Тому я знайшов однодумців, які зібралися під чесним стягом Українського козацтва. Я дуже бажаю нормально жити і працювати саме у своїй державі, у своїй Батьківщині, і вважаю, що діяльність нашого козацького братства з часом вплине на ситуацію в Україні та змінить наше з вами життя на краще.

2003

АВТОБІОГРАФІЯ

Я, Сокорев Олег Юрійович, народився 16 серпня 1979 року у місті Білгород – Дністровському Одеської області в родині робітників.

У 1986 році я пішов до першого класу Білгород – Дністровської середньої школи № 5, яку закінчив у 1994 році. У цьому ж році поступив до Білгород – Дністровського ліцею економіки і бізнесу, закінчив його у 1996 році. З 1990 по 1995 роки навчався у музичній школі, яку успішно закінчив за класом „гітара”.

У 1996 році поступив до Одеської Державної Академії Харчових Технологій (ОДАХ) на факультет „Автоматизація технологічних процесів”.

У 2000 році отримав базову вищу освіту за фахом „Автоматизація і комп’ютерно-інтегровані технології” з кваліфікаційною ступенню „бакалавр”.

У 2001 році закінчив навчання у ОДАХ і отримав повну вищу освіту за фахом „Автоматизоване керівництво технологічними процесами і агрегатами” з кваліфікаційною ступенню „спеціаліст”.

За роки навчання у академії приймав активну участь у роботі Національно-демократичній ліги молоді.

Свою трудову діяльність почав у началі серпня 2001 року на ВАТ „Завод Тіра” за фахом інженера КВПТА, де і працюю до настоящего часу.

Моя родина:

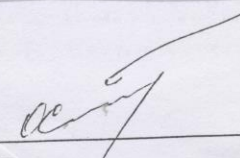
Батько – Сокорев Юрій Олександрович, 1953 року народження, уродженець міста Львова. Працював слюсарем-наладувачем технологічного обладнання на заводі „Тіра”. У настоящій час працює адміністратором комп’ютерного залу.

Мати – Сокорева Лариса Івановна, 1958 року народження, уродженка міста Рені. Працювала лінотипістом в міській типографії, пізніше – контролером ОТК на заводі „Тіра”. Померла у 1983 році за причиною хвороби.

Я завжди був і є громадянином України, безпартійний, не одружений, судимостей не маю.

За віросповіданням я православний християнин, хрещений був у 1979 році, в Українському Козацтві з 2001 року.

10 грудня 2003 року.

 (Сокорев О.Ю.)

НАКЛАД 10

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с.Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

2003

76-3-28

РІЧ ПРО АДАМІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

103

ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

ОСАВУА

Сокорев Юрій Олександрович.

Я, Сокорев Юрій Олександрович, рішив вступити до лав Українського Козацтва за такою причиною:

Україна завжди була козацькою Державою. За роки панування радянської влади, тобто з жовтня 1917 року, козацтво в Україні, а також і в Росії було знищено як клас. Україна перетворилась у аграрний придаток Російської тоталітарної держави, но не дивлячись на це, як говорять – козацькому роду немає переводу. І я хотів би прийняти активну участь у ділі відродження нашого славного Українського козацтва. Рахую для себе великою честю приймати участь у відновленні історичної справедливості – Українське козацтво, як клас, треба відродити. У козацтві могутність і сила нашої неньки України.

2003

АВТОБІОГРАФІЯ

Я, Соко́рев Ю́рій Олександрович, народився 6 лютого 1953 року в місті Львові в родині військовослужбовця.

Утому ж році моя родина переїхала до міста Білгород – Дністровського Одеської області.

У 1960 році пішов до першого класу загальноосвітньої середньої школи №3 в місті Білгород – Дністровському Одеської області. У 1970 році закінчив 10 класів цієї школи і в 1971 році був призван у армію.

У 1973 році був демобілізований з армії і приїхав до місця постійного проживання у Білгород – Дністровському. В цьому ж році поступив на роботу до Білгород – Дністровського заводу сопрогівленій. Проробив на цьому заводі слюсарем – наладником до 1977 року. У цьому ж році звільнився з заводу і поступив на службу у армію.

У 1978 році звільнився з армії за станом здоров'я у званні прапорщика. З 1978 року по 1996 рік працював на Білгород – Дністровському заводі „Тіра”. У 1996 році був звільнений з заводу по скороченню штатів.

З 1996 року і до теперішнього часу працюю адміністратором комп'ютерного залу.

Склад сім'ї:

Батько – Соко́рев Олександр Моїсєєвіч, 1924 року народження, уродженець хутора Калинівка Ростовської області, учасник Великої Вітчизняної Війни, помер у 1974 році.

Мати – Соко́рева (Яшко) Тамара Андріївна, 1931 року народження, уродженка міста Акермана (м. Б – Дністровський), пенсіонерка.

Жінка – Соко́рева (Косінова) Лариса Івановна, 1958 року народження, уродженка міста Рені, померла у 1983 році за причиною хвороби.

Син – Соко́рев Олег Юрійович, 1979 року народження, уродженець міста Білгород – Дністровського, працює на Білгород – Дністровському заводі „Тіра”.

За віросповіданням я православний християнин, хрещений був у 1953 році, безпартійний, в Українському Козацтві з 1997 року.

8 грудня 2003 року

Ю. О. Соко́рев (Соко́рев Ю. О.)

НАКЛАД 10

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с. Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я. Тимофєєв.

2003

76-3-28

РІЧ ПРО АДAMІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

104

ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

ОТАМАН СІЧІ

Геордиця Іван Матвійович

2003

➤ ВІН МРІЯВ ПРО КОЗАЦЬКУ РЕСПУБЛІКУ

➤ І ШАСТЛИВЕ МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ ←

➤ З Іваном Матвійовичем Деордицею я був знайомий років двадцять, коли він був головою колгоспу в Монахах, головним агрономом в Козацькому, а після оселився у Білгороді-Дністровському на вулиці Вільній недалеко від мене. Кременезний, чорновусий з чорною чуприною і великими чорними очима він чимось нагадував Тараса Бульбу, яким я уявляв славетного запорізького полковника ще з дитинства, коли вперше прочитав про нього у Гоголя. Я часто влітку завітав до його подвір'я, де було так затишно і приємно посідіти під яблунями та грушами, які дарували прохолоду навіть у самі спекотні дні.

➤ Іван Матвійович був визнаним винахідником і патріотом. Інженер-механік і агроном за фахом, він був постійно у творчому пошуку: розробляв сошники нової конструкції, які б забезпечили врожайність зернових під сто центнерів з гектара, дивовижні гранули для нашої посушливої зони землеробства на базі цеоліту та вермікуліту. Заорані у ґрунт, ці гранули протягом десяти років забезпечували б рослини вологою з повітря. Ілфінг, який лікує і рятує від шкідників рослини, долає рак у людей, загоєє рани та виразки і знаходить ще багато інших застосувань. Виноградники нового типу, що даватимуть 500 центнерів ягід з гектару. Важко перелічити всі винаходи і пропозиції цієї щедро обдарованої природою людини, але прикро, що вона випередила час і вони не знаходили ані порозуміння, ані підтримки у можновладців. Наші з ним сумісні поїздки до Києва закінчувалися нічим і це сильно ображало його. Починалася перебудова, можновладці та чиновники дбали лише про те, як обікрати народ, привласнити національні багатства і ніякі пропозиції нікого не цікавили. Лише учні місцевого ліцею купчилися біля діда Деордиці і за його технологіями ці міські хлопчики та дівчатка, які вперше заходилися поратися на учбових ділянках, одержували небачені врожаї соризу, кукурудзи, сої...

➤ Нашадок заорізьких козаків славетного козацького роду Підвисицьких, Іван Матвійович був палким патріотом своєї землі, самовідданно любив її і хотів бачити свій талановитий, роботящий і волелюбний народ вільним, заможним і поважаним в усьому світі. Разом з ним мені пощастило приймати участь у роботі Першого всесвітнього конгресу українців у Києві, де ми познайомилися з паном Василем Веригою, політиком, вченим і письменником з Канади, і паном Володимиром Жилою, колишнім міністром іноземних справ уряду України в екзеклїї, професором Тексаського університету, з якими ми підтримували дружні стосунки до останнього часу. Пану Деордиці пощастило зробити подорож до Америки. В Нью-Йорку, на Манхаттені, у Всесвітньому торговельному центрі його виступ протягом півтори години замість відведених п'ятнадцяти хвилин слухали ~~півтори~~ сотні неабияких бізнесменів з різних країн світу і нагородили українця гучними оплесками. Він дружив і підтримував зв'язки з відомими винахідниками і вченими багатьох країн і перш за все України та Росії...

-2-

≥ Отже, козацтво. Іван Матвійович добре знав його Історію І традиції. Він із захопленням переказував героїчні епізоди визвольної боротьби запорізьких лицарів, Іздив на Хортицю, де щороку на Зелені свята збираються козаки з України, Дону, Кубані. Деордицю завжди зустрічали тепло І радо. Отаман Петро Заболотний, гетьман Мулява, курінний отаман Леонід Хлопков, винахідник І при- тель Деордиці. Не дивно, що його було обрано першим отаманом Буджацького Ко- зацького в'їська.

≥ Іван Матвійович Деордиця мріяв про те, що Україна вибере шлях козацької республіки.

≥ -Ми живемо у жорстокому І підступному світі. Не треба впадати в Іншу кра- їнність І Ідеалізувати так званій "вільний світ". Все, що в нас писалося про соціалізм було ~~правдою~~ ^{правдою}, зате все, що писалося про капіталізм - правда. Там ца- рюють вовчі закони І ніхто в тому світі не хоче бачити Україну багатю, міц- ною І самостійною країною. Кому, скажіть, потрібен сильний конкурент? І уся Іхня допомога спрямована на те, щоб утворити з нашої країни сировинний при- даток, резервний табір дешевої робочої сили, тобто зробити компостну яму для Європи, щоб вигідно експлуатувати наші унікальні чорнозими.

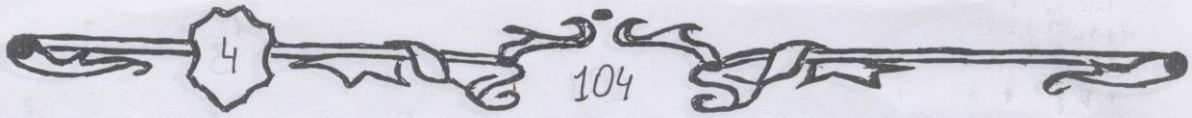
≥ Він цілком виправденно не вірив заявам Клінтона, не вірив у добрі наміри Сороса, Світового банку, міжнародного валютного фонду, І програмам Джеффри Сак- са та Іншим "благодійникам", цілком виправденно побоючись, що сліпа віра Іхнім словам заведе нас у резервації, як колись завела американських Індей- ців.

≥ -Нам треба будувати свою, козацьку республіку. Країні потрібна міцна вла- да з суворими законами. Тоді не буде злочинів, гвалтувальників, вбивць - вони всі розб'їдаються в ті країни, де панує так звана "демократія". Хлопці та дівча- та за роки навчання у школі повинні проходити козацький вишкіл, мати добрий фізичний І духовний гарт, знати три-чотири мови, володіти комп'ютером, коза- цьким бойовим мистецтвом, керувати автомобілем, добре знати економіку, Істо- рію, валеологію. З такими громадянами Україна займе гідне місце у світовій спільноті. А куди ми підемо з злочинцями, п'яницями, наркоманами, дїстрофіками І неписьменними? - з ~~своєю~~ ^{своєю} запитував він.

≥ На жаль, до голосу старого козака в Києві прислухалися так само, як І до його винаходів. Отже, маємо те, що маємо!...

≥ Коли Іван Матвійович Дердиця пішов від нас, створилася навколо порожнеча, яка гостро відчувається зараз І довго ще буде відчуватиметься, бо навіть наша щедра українська земля не часто народжує таких могутніх І яскравих особисто- стей. Я впевнений, що не сучасники, а нащадки гідно оцінять його велич І нас- лідки його втрати. Не було І немає пророків у своєї Вітчизні, на жаль...

≥ Борис УСТИМЕНКО, Генеральний суддя Буджацького Козацького в'їська, віце-президент Духовної Республіки Україна.

Додаток до газети №104 від 12.2003.
(лютий 2004)

ПАМ'ЯТИ ДРУГА

Після важкої і продовжувальної хвороби вранці 29 січня, за день до свого дня народження, тихо помер **Іван Матвеевич ДЕОРДИЦА**. Його могутній казачий організм впродовж восьми років протистояв хитрому і невиліковному недугу, але будь-якого запасу міцності має межі...

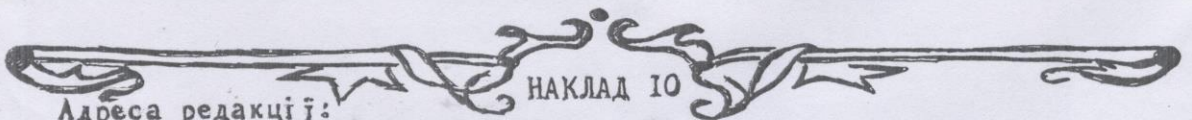

Хліборобський син, він любив землю і був вірний їй всю свою життя. Працював причепником, трактористом, інженером-механіком, головою колгоспу. Його знають і пам'ятають в Монашах, Казачку, Николаевці і інших селах району. Але невидимі нитки зв'язували його з усією Україною, а через Інтернет – з усім світом. Винахідник, на користь якого багато винаходів, пропозицій, ідей, Іван Матвеевич по-справжньому любив землю, Бугаку, Україну. Він взяв на свої плечі важку задачу – повернути виснаженій землі біблійське родючість.

Деякі вважали його чудак. "Несті пророка в своєму батьківщині"... Але стали б сотні найбільш успішних бізнесменів Америки – прагматиків, дорожчих кожної хвилиною – слухати півтора години, замість відведених йому чверть години, виступлення українця Деордици в Всесвітньому торговельно-фінансовому центрі в Манхеттені? І досягнув би хто з наших хліборобів такої врожаю, яку отримали хлопці з Малої академії наук, повіривши Івану Матвеевичу і взявши на озброєння його технологію? Технологію третього тисячоліття!

Свою родословну він веде від казачого роду Пидвисичків. В 1992 році Іван Матвеевич Деордица був обраний атаманом Бугакуської казачої Січі. Він щиро любив свій народ, його звичаї, вірив в велике і світле майбутнє. Він робив для нього все, що міг, і нехай живіть продовжать його благородну справу і тим самим зберігають пам'ять про нього на довгі роки.

Друзья

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білогород-Дністровський р-н,
с.Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

76-3-28

РІЧ ПРО АДAMІВСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

105
ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

ВИПУСКНИК 1981

Матеріали до історії школи.

Бондар Віктор Миколайович

2003

Союз коммунистической молодежи должен быть ударной группой, которая во всякой работе оказывает свою помощь, проявляет свою инициативу, свою почин.

В. И. Ленин

ВСЕСОЮЗНАЯ ПАТРИОТИЧЕСКАЯ АКЦИЯ "РЕВОЛЮЦИОННЫЙ ДЕРЖИТЕ ШАГ"

Решение ЦК ВЛКСМ о проведении Всесоюзной патриотической акции "Революционный держите шаг!" предусматривает собой претворение и умножение в практических делах комсомольцев героических традиций Советских Вооруженных Сил, воинских коллективов. Ее главная цель, обеспечение личной примерности членов ВЛКСМ в труде, учебе и дисциплине. В строгом соответствии с условиями проведения акции организовал работу комсомольцев комсгруппорг взвода младший сержант В. Бондарь. Показывая образец в выполнении комсомольских поручений, зная хорошо деловые качества своих товарищей, Виктор умело подготовил вручение ленинских индивидуальных заданий, которые направлены на изучение работ классиков марксизма-ленинизма, истории КПСС, новой редакции Программы партии, решений XXVII съезда КПСС, на достижение намеченных рубежей в социалистическом соревновании.

Каждое дело требует определенных усилий и Виктор не жалеет своих сил в достижении конкретных результатов, в своевременном выполнении возложенных на комсомольцев задач. Здесь нагляднее всяких слов - личный пример. Так в течение первого и начавшегося второго этапа комсгруппорг взвода все ленинские задания выполняет досрочно и с конкретными практическими решениями. Он отличник учебы. В ходе акции подготовил реферат: "Вклад комсомольцев в достижение победы над фашистской Германией". Он предъявляет высокую требовательность к себе. Целенаправленно использует каждую свободную минуту, что позволяет ему постоянно совершенствовать свой кругозор. Боль-

шое значение он уделяет работе комсомольского актива взвода. Сплотив его в боевое ядро, он успешно решает самые разносторонние задачи. Здесь хорошо просматривается распределение обязанностей среди членов актива: так мл. сержант Веселов отвечает за успеваемость, принципиальность курсанта Солуянова плодотворно отражается на обеспечении крепкой воинской дисциплины во взводе, хорошие волевые и физические данные курсанта Долгих способствуют стопроцентной успеваемости и воинских результатов по физической подготовке. Результат налицо: взвод занимает ведущее место в социалистическом соревновании, дисциплине.

Умение работать и взаимодействовать с комсомольцами у Виктора проявилось еще до училища, в техникуме, где он также активно участвовал в общественной жизни. Обладая чувством такта, он никогда не упрекает своих товарищей, но принципиален в решении возложенных задач или выполнении поручений. На вопрос, как он добивается высокой ответственности комсомольцев, Виктор говорит: "Я стараюсь не только оказывать помощь, но и контролирую, что сделал комсомолец для выполнения поручения". В течение года сложилась такая атмосфера, в которой нет места равнодушным и безответственным. Среди своих сослуживцев он по праву считается авторитетным комсомольцем и по любому вопросу с просьбой о помощи обращается к нему.

Г-356186. Зак. 586

НАКЛАД 10

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с. Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В. Я. Тимофеев.

76-3-28

2003

РІЧ ПРО АДАМІВСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

106

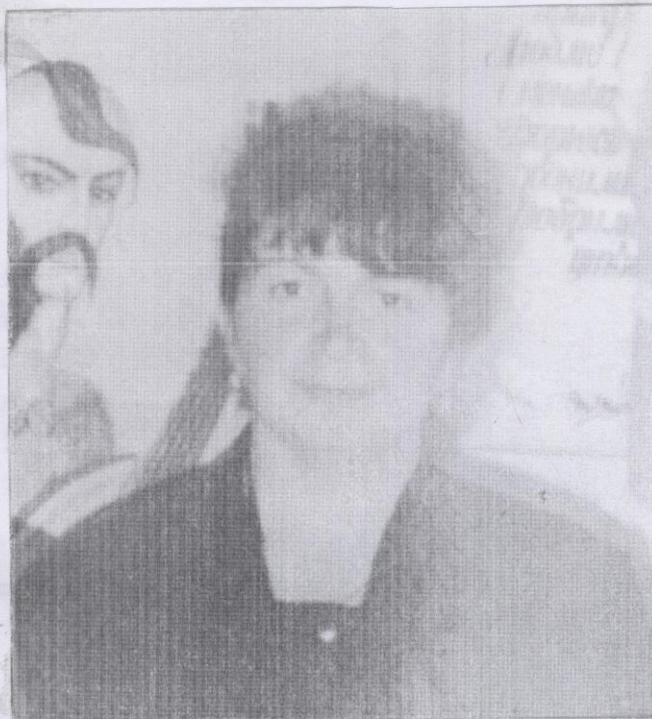
ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ –
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ –
ЧЕСТЬ!

БЕРЕГІНЯ

Я, Настаченко Галина Михайлівна /учитель I категорії/ народилася в 1967 році 23 травня в с.Візирка Комінтернівського району. Тут пройшли дитинство і юність.

Закінчивши школу, поступила до Одеського педінституту в 1985 році. З дитячих років запала в душу батькова наука: "Живи так, щоб нам за тебе не було соромно". Ніколи не будь байдужою до чужої біди." Самі батьки були для мене взірцем.

Настаченко Галина Михайлівна.

2003

Закінчивши педінститут в 1990 році, не довго працювала в школі, так як стала дружиною військовослужбовця і приходилося часто переїзджати з одного місця на друге. Побували від Уралу до Німеччини.

Останні роки служби чоловіка проходили в Арцизі, що в Одеській області. Після закінчення його служби поселилися в с.М-Новоросійська, де жили батьки чоловіка. Я пішла працювати в школу. Будучи організатором позашкільної та позакласної роботи, приходилося багато часу проводити з дітьми, так сказати, в неформальній обстановці. Діти зовсім по іншому розкриваються; бачиш те, чого не побачиш на уроці. Кожна дитина – індивідуум, але всі їх об'єднує бажання бути поміченим, щоб їх любили, довіряли.

Коли організовувалися якісь заходи, я завжди опиралася на дітей, давала можливість проявити себе, відчутти відповідальність. Поступово вивчалися нахили дітей, їх здібності. І ми поступово згуртувалися.

Так через деякий час виникла думка про єдину організацію, яка б об'єднувала всіх. Допомогли уроки народознавства, класні години. В школі виникла козацька республіка, якій дали назву "Мрія". З її виникненням появилось багато проблем: як організувати керівництво? які підібрати девізи? символи?

Фантазії дітей не мали кінця. Треба було самому багато знати. На допомогу приходили козаки Б-Дністровського району, згодом і отаман Саратовського району підключився активно. Це був Іванов Сергій. Нам дуже важлива була їх порада і підтримка. Зав рою Олейніченко Олена Савеліївна, директор школи Безотосна Марія Григорівна безвідмовно надавали допомогу. Я вивчала досвід інших. Зокрема роботу в Балтському районі. Важливо було мати підтримку всього колективу. І вона була.

Думаю, що важливу роль у відродженні козацтва мало те, що історія села була багата і цікава, тісно пов'язана з козацтвом. Тут був осередок козацького з'їзська. Діти активно розпочали розшуки документів, спогадів. На цвинтарі збереглися козацькі могили з хрестами. Ми їх прибрали, побілили, що не слід було робити, як дізналися пізніше. До нас приїжджали з Одеського університету викладачі, Бачинська Олена Анатоліївна.:

Я щаслива, що залишила свій слід в житті; що не соромно за мене моїм батькам і дітям...

НАКЛАД 10

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с.Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

2003

76-3-28

СТАТУТ КОЗАЦЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ "МРІЯ"

при М. - Новоросійській Сш

ЦІЛІ І ЗАВДАННЯ:

Дитяча козацька організація - добровільна, незалежна, це-добродійне товариство. Діє на основі добровільності, рівноправності, самоврядування, єдності інтересів.

М Е Т А:

Виховання глибоких і твердих національно - патріотичних переконань, підготовка до творчої праці; формування високих морально - психологічних якостей; виховання фізично - здорового покоління.

ЗАВДАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ:

Виховання історичної свідомості, активної громадської позиції, національної гідності і самосвідомості.

Опанування козацької культури спадщини; козацької музики, пісні та танцю, звичаїв, ритуалів, традицій.

Переїмання козацьких ігор та забав.

Зміцнення і розвиток дружби між дітьми.

Проведення спортивно - масових змагань "Козацькі забави".

Прийняття участі в природоохоронних та екологічних акціях.

Співпраця з іншими дитячими організаціями України: "Пласт", "Сокіл", "Січ".

Козацька республіка "Мрія" має свою атрибутику: прапор, емблему, девіз.

Кожний курінь має свою атрибутику.

НАПРЯМИ ДІЯЛЬНОСТІ

1. Мій край – моя Історія жива.
2. Козацькому роду нема переводу.
3. Козацькими стежками.
4. Від козацьких забав до олімпійських вершин.
5. Слава козацька не вмере, не поляже.

ЧЛЕНСТВО В ДИТЯЧО – ЮНАЦЬКІЙ КОЗАЦЬКІЙ ОРГАНІЗАЦІЇ

1. Членом організації може бути кожний бажаючий, хто засвоїв Історію козацтва, його традиції, звичаї, козацьку мораль та стикет; хто готовий стати оборонцем меншим, беззахисним і надійним помічником старших.

Той, хто відповідає вимогам:

козак – душа правдива, справедлива, незрадлива.

2. Приймаються до товариства за козацьким звичаєм на козацькій Раді.

3. За віком козацьке товариство поділяється на 3 ступені:

I – 4 класи – козачата;

Б – 9 класи – джури;

Ю – II класи – молоді козаки.

4. В члени козацького товариства можуть прийматися за порадом поважного козака.

5. Прийом і перехід козачат із одного ступеня до другого здійснюється урочисто на козацькій Раді з відповідними посвятами.

6. Єдиною формою, яка встановлюється на козацькій Раді, є:

для хлопчиків – вишита сорочка, темний костюм;

для дівчаток – вишиванка, віночок.

7. Припинення членства в організації відбувається добровільно або за ухвалою куреня, Ради, як покарання за несумісність зі статутом дії.

8. За козацькою традицією, кожний козак прагне мати побратима з одноліток.

9. Члени козацького братства мають права:

- вирішального голосу при розгляді будь-яких питань;
- обирати і бути обраним в керівні органи;
- брати участь у всіх заходах організації, висловлювати свою думку та вносити пропозиції;
- право стримувати інформацію про заходи товариства і брати в них участь;
- право на захист інтересів з боку товариства і вимагання звіту в разі потреби;
- право висловлювати свою думку щодо всіх напрямків діяльності товариства;

10. Вибори старшин відбувається на загальній козацькій Раді. На ній же відбувається звіт про свою роботу.

ЧЛЕН ОРГАНІЗАЦІЇ ЗОБОВ'ЯЗАНИЙ

1. Бути патріотом своєї Батьківщини, готувати себе до захисту вільної, соборної і демократичної України.
2. Признавати Статут і дотримуватись його вимог.
3. Брати активну участь в роботі організації.
4. Зразково навчатися, пройти певний курс з підготовки з питань козацької науки.
5. Невтомно працювати над вдосконаленням себе, як людини і козака.
6. Постійно бути організованим і ініціативним, швидко і точно виконувати накази козацької старшини, мати охайний зовнішній вигляд, суворо дотримуватись дисципліни і правопорядка.

8

7. Свято дотримуватись кодексу лицарської честі.
8. Бути принциповим і вимогливим з питань збереження навколишнього природного середовища, приймати активну участь в заходах щодо збереження.
9. Молоді козаки допризовного віку згідно з чинним законодавством в установленому порядку стають на облік у військовому комісаріаті, а потім – як козаки призиваються на військову службу до підрозділів Збройних Сил, Прикордонних військ, Національної Гвардії, Цивільної Оборони та Внутрішніх військ України.

*Принциповий і вимогливий
04 19.12.00*

РІЧ ПРО АДAMІВСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

107

ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ --
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ --
ЧЕСТЬ!

ЗАДНІ СТРОВ'Я

ОТАМАН

Слепухін Микола Олександрович

2003

АВТОБИОГРАФИЯ

На капитана СЛЕПУХИНА Николая Алексеевича

Я, Слепухин Николай Алексеевич, родился 12 декабря 1925 года, в станице Белореченской, Краснодарского края, в семье рабочего. По национальности - русский.

Отец мой - Слепухин Алексей Филаретович, 1901 года рождения. Уроженец Сталинградской области Иловлинского района до Октябрьской революции - крестьянин. Участник Гражданской войны. После войны - рабочий и служащий. Погиб во время Великой Отечественной войны.

Мать моя - Слепухина Пелина Ивановна, 1905 года рождения. Уроженка ст.Белореченской, Краснодарского края, из крестьян. Проживает там же.

Сестра - Слепухина Юлия Алексеевна, 1929 года рождения, проживает в ст.Белореченской.

До призыва в Красную армию учился в ст.Белореченской, в школе № 68, где окончил 10 классов в 1941 году.

29 июня 1941 года по призыву Советского Правительства, Казаки Дона и Кубани на защиту Родины - добровольно вступил в Красную армию, где преходил службу:

С 29 июня 1941 года по сентябрь 1941 года в 193 кав.полку, 72 кав.дивизии в должности красноармейца-сабельника.

С сентября 1941 по июнь 1942 года в 7 и 8 бригадах Морской пехоты, отдельной Приморской Армии в Севастопольском оборонительном районе, в звании - глав.старшина, в должности зам.ком. взвода.

С июня 1942 года по декабрь 1942 в противотанковом дивизионе 4 Кубанского Казачьего кав.корпуса, в должности командира огневого взвода.

С декабря 1942 года по февраль 1943 года на курсах переподготовки младш. нач. состава в г.Кировограде.

С февраля 1943 года по март 1943 в 59 каваллерийской дивизии, командиром взвода разведки.

С марта 1943 года по январь 1944 года в 45 кавалерийском полку, 12 кав. каз. дивизии, 5 Донского кав. каз. корпуса.

С февраля по март 1944 года на излечении по ранению в в/г 5586 в г.Чкалове.

С марта по июнь 1944 года в 42 полку, 10 каз. кав. дивизии, 4 гв. казачьего кавалерийского корпуса в должности - ком, взвода 76 пушек.

С июня 1944 года по май 1945г. в 45 кав. полку, 12 кав. дивизи 5 Донского кав. корпуса, в должности командира огневого взвода 76 пушек.

НАКЛАД 10

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с.Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

2003

76-3-28

Участник Парада Победы 24 июня 1945 года.

С июля 1945 года по август 1946 года - курсант Одесского пехотного училища, им. К.Е.Ворошилова.

С сентября 1946 года по июнь 1948 года - командир взвода 46 отдельной местной стрелковой роты специального назначения по борьбе с бандитизмом ОД. В.О.

С июня 1948 года по июнь 1953 года - командир стрелкового, комендантского взводов, 21 стрелкового полка, 180 стрелковой роты дивизии.

С июня 1953 года по июнь 1954 - командиром штабной роты, 180 стрелковой дивизии.

С июня 1954 года по октябрь 1955 года - командиром комендантской роты, 180 стрелковой дивизии.

С октября 1955 года по май 1956 года - командиром стрелковой роты в 86 стрелковом полку, 14 стрелковой дивизии.

С мая 1956 года по май 1957 года - заместителем командира стрелкового батальона 21 стрелкового полка, 14 стрелковой-речной дивизии.

С мая 1957 года по июнь 1959 год - зам.командира мотострелкового батальона 325 мотострелкового полка 88 мотострелковой дивизии.

Участвовал на фронтах Великой Отечественной Войны в составе Северо-Кавказского, Юго-Западного, Степного 2, 3, 4 Украинских фронтов.

В плену и окружении не был.

Ранения: 2 тяжелых, 4 легких.

В 1947 году вступил в брак с гражданкой Шелювенко (Слепухиной Ниной Григорьевной), свидетельство о браке № 59998 от 26.02.47 года, 1929 года рождения, уроженка Смелянского района, Киевской области. Имею двое детей - Светлана и Людмила 1948 года рождения.

Имею правительственные награды: Ордена: "Отечественной войны II степени", "Красной звезды", Медали: "За отвагу" - 2 шт., "За боевые заслуги", "За оборону Севастополя", "За оборону Кавказа", "За взятие Будапешта", "За взятие Берлина", "За освобождение Праги", "За победу над Германией", "30 лет Советской армии и ВМФ", "40 лет Советской армии и ВМФ".

Член Коммунистической партии Советского Союза с 1955 года, партийный билет № 04060995.

КАПИТАН

СЛЕПУХИН Н.А.

20 июля 1960г.

Подпись капитана СЛЕПУХИНА удостоверяю

НАЧАЛЬНИК ОТДЕЛЕНИЯ КАДРОВ 88 МСД ПОДПОЛКОВНИК

ГОНТАРЕВ

Біографія Честюшина Нікола Іллічовича
(с 1960 року).

В період з 1960 року до 1973 року
служив в Білгород - Дністровській
гарнізоні:

1. Восновним командиром партизона
2. Заместителем командира полка по тилу
3. Командиром полка.

В зв'язку з мобілізацією в 1973 році
звільнився из рядів Вооружённых Сил
СССР в зв'язку з укладом в запас.
Далі продовжив свою громадську
діяльність в асистентів Тракторного
заводу СРСР.

Вів активну всенно-патриотическу
роботу, вступав в дитячі сади, школи,
проводив семінари з вояками-ветеранами
в Великій Вітчизняній війні. До мене
коли був переселенцем в місто Весеранов
180-ї Київської Дивізії.
Організував в місті ветеранів
пам'ятники дітям в м. Білгород - Дністровськ.
Много зробив для виховання
кадрами в рідній, для дітей
Атлантій.

Своїм великим музеем: ... Ірине. Війна. Тобі
Умер 10 октября 1998 год. Жена
Людмила

НАКЛАД 10

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с.Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

2003

76-3-28

КОЗАКИ: СТИНКА НА СТИНКУ?

"Допові Українців" за 15.10.92 р.

Ситуація

В Одесі обнародувано наказ № 1 отамана Українського Чорноморського Подунай Гуляйпільського козацтва В'ячеслава Лашкевича. Він, «вбачаючи небезпеку для соборності незалежної держави України», наказав, зокрема, «бути готовими дати відсіч будь-коли агресору ззовні або ередніні Української держави».

Чим же викликана така зриваго? А тим, що в Білгороді-Дністровському недавно було скликано круг російського козацького війська. І скликав його не хто інший, як отаман Союзу козаків Росії А. Мартинов. Він же і сформулював головну мету заходу: відродження російського козацтва на півдні України, поширення його традицій і впливу від Дністра до Дунаю.

Нахабство зайждого отамана і його поплічників (а такі знайшлися, на жаль, на-

віть серед офіцерів української армії), зрозуміло, не може не обурювати. Як, до речі, й мовчазне потурання їм з боку місцевих органів влади. Не випадково В. Лашкевич у своєму наказі ультимативно попередив начальника штабу Одеського військового округу, начальника служби безпеки України по області та представника Президента в Одеській області про те, що, коли вони не вплинуть заходів до негайного розпуску російського військового козацтва та депортації його членів за межі України, то буде розпочато «прискорену підготовку до Всеукраїнської акції козацтва по витісненню цього дворянського козацтва у Придністров'я, до пана Смирнова — звідки цей вітер віє». А далі — як грізне застереження: «Ви бачили на-

них славних гайдамаків... на конях, з шаблями, в бурках і знаєте, на що вони здатні!».

Можна, звичайно, посперечатися про самий тон наказу, його правову основу, про визначення адреси, звідки «вітер віє» та куди слід витіснити новоявлених воєнків, нарешті — про правомірність і доцільність розв'язання проблеми методом «стінка на стінку». Та не можна відмовити отаману Лашкевичу в цілком резонній оцінці самого факту створення в Україні осередку російського військового козацтва емісарями з Росії, які діяли всупереч законам України. Тож на основі саме законів органи місцевої влади та правопорядку повинні розв'язати цю проблему. Як на мене, без депортації, адже досить із нас «великих переселень».

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса.

Неужели опять геноцид?

К событиям в Одесском военном округе

5 сентября 1992 года в городе Белгороде-Днестровском Одесской области на малом казачьем кругу было учреждено Дунайское казачество, которое здесь, на территории бывшей Бессарабии, существовало на протяжении столетий.

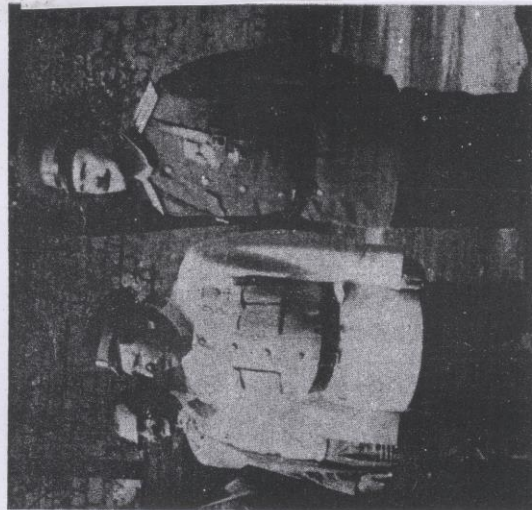
14 сентября инициаторы возрождения Дунайского казачества — полковник В. Кучер, подполковник Ю. Корнев, подполковник Г. Некрасов, подполковник Ю. Ломовцев, подполковник Е. Глушенко, подполковник А. Пронин, капитан Г. Антонов — были вызваны к руководству Одесского военного округа (генерал-лейтенант Радецкий) и обвинены в нарушении присяги и измене Украине и уволены из армии «за дискредитацию высококого звания украинского офицера» с ущемлением в правах. Таким образом семь офицеров за инициативу создания Дунайского казачества оказались выброшены из армии на произвол судьбы (без выходного пособия, без квартир и т. д.) И все лишь потому, что руководство Одесского военного округа расценило факт возрождения казачества на Дунае как создание пророссийских казачьих формирований.

Изложенные события — не случайное происшествие, а откровенный и волюнтаристский произвол и нарушение прав человека, ибо никаких незаконных действий в поступках офицеров нет и не могло быть ни в отношении к военному законодательству, ни в отношении к гражданскому законодательству Украины. Никаких военных, а тем более политических целей инициаторы возрождения Дунайского казачества перед собой не ставили (еще не был разработан до конца устав и программа). Их устремления были связаны прежде всего с восстановлением высоких нравственных традиций казачества, обычаев, системы казачьего землепользования.

В настоящее время военное руководство Украины пытается развернуть откровенное судилище, привлекая к данному инциденту военную прокуратуру, в целях сфабриковать «дело» и подвести названных офицеров-казачков под трибунал.

Пресс-служба
Союза казаков.

"Свобода на Придністров'ї" за 12.9.92 год.

ально и экономического сотрудничества и сближения народов. Реализацией программы по воспитанию и образованию молодого поколения. Есть и другие задачи. — Как Вы считаете, есть ли политическое будущее у нашей независимой Украины? Или она должна вновь с Россией и Белоруссией соединиться в новую Клевету Русь?

— На этот вопрос должна дать ответ многовековая история наших народов, а не амбиции и притязания сегодняшних политиков. В развитии общества я лично признаю эволюционные процессы, а не революционные. Наверное, хаотично уже нам революций и экспериментов. Что бы Вы хотели пожелать читателям?

— Чтобы за строкami статей и информации в газетах они сумели бы распознавать истину. Читатели должны знать, что язык у многих политиков существует для того, чтобы скрыть свои взгляды и намерения. Ну, и конечно, жителям города, района и всей Бессарабии желаю крепкого здоровья и не падать духом. Славяне, не те люди, которых можно согнуть. На снимке: А. Г. Мартинов (в центре). Фото В. КРАМАРЕНКО.

АТАМАН

По приглашению князя В. В. Аргуниского-Долгорукого в нашем городе побывал отаман союза казаков А. Г. Мартинов. Наш корреспондент В. С. Мисюк успел задать ему несколько вопросов.

— Александр Гарилович, Вы отаман союза казаков России или всего, как теперь говорят, СНГ? — Нет, не только России. В наш союз входят казаки из России и Украины, так и из всех бывших республик бывшего Союза или, как теперь называют, из ближнего зарубежья. Кроме того, в него входят и потомки тех, кто по известным причинам в двадцатых годах после завершения гражданской войны вынуждены были покинуть Родину и поселиться за границей.

— Кстати, в сентябре 1517 года, то есть 475 лет назад, казаки впервые появились у стен нашей крепости и выбили из нее турецкий гарнизон. Здесь были турки такие славные отаманы и гетманы Запорожской Сечи, как Иван Покотило, Григорий Лобода, Иван Сирко. Надеюсь, и ваше имя останется в истории нашего города?

— Благодарю за лестное сравнение. Мне известно о подвигах запорожских казаков, наших единомышленников, и мы намерены достойно нести сегодня эстафету славных казачьих традиций.

— Известно, что после ликвидации Запорожской Сечи многие казаки ушли на юг и некоторые из них поселились в Бессарабии. В нашем районе есть два села, Староказачье и Казачок, где живут их потомки. Вы будете с ними встречаться?

— И я, и приехавший со мною походный отаман Наумов уже беседовали с отаманом Задністрів'я Степануком, живущим в нашем городе. Встретимся мы и с другими представителями казачества, и с их потомками.

— Какова цель этих встреч?

— Создание и образование землячества казаков как у нас, так и в других областях. Чем же они будут заниматься? — Возрождением исторически сложившихся традиций общественого бытия, духовных и культурных традиций, уклада землепользования, методов хозяйственной, общинных и семейных обычаев. Поддержкой и содействием развития процесса культурного, соци-

Советский комитет

ветеранов войны

БЛАГОДАРНОСТЬ

ЗА АКТИВНОЕ УЧАСТИЕ В РАБОТЕ
ПО ВОЕННО-ПАТРИОТИЧЕСКОМУ
ВОСПИТАНИЮ МОЛОДЕЖИ
ОБЪЯВИТЬ БЛАГОДАРНОСТЬ

СЛЕПУХИНУ

Николаю Александровичу

Председатель
Советского комитета ветеранов войны
Герой Советского Союза
маршал авиации

А. СИЛАНТЬЕВ

Ответственный секретарь
Советского комитета ветеранов войны

А. МАЛОВ

23 февраля 1993

Слепухи ну.

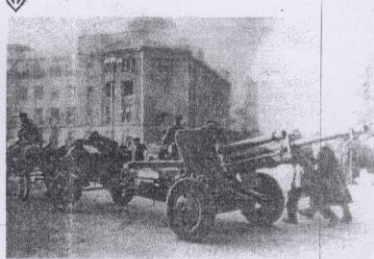
Власть - Советам!

РОЖОС УКРАЇНИ

Газета Верховного Совета Украины

№ 211 (711) ♦ Пятница, 5 ноября 1993 года ♦ Цена 40 крб.

Делегация возвратилась из Израиля

Вечером 3 ноября в Киев возвратилась во главе делегации Председателем Верховного Совета Украины И. Плотом парламентская делегация, находившаяся с официальным визитом в Израиле.

О том, что беспокоит

3 ноября первый заместитель Председателя Верховного Совета Украины В.В. Дурдинец принял Чрезвычайного в Полномочиях Посла США в Украине Уильяма Грин Миллера по его просьбе.

Состоявшая продолжительная деловая беседа по широкому кругу вопросов, интересующих и волнующих обе стороны. Василий Васильевич рассказал о современной политической и социально-экономической ситуации в государстве, о законопроектах, которые предлаживаются в первую очередь рассмотреть до конца года на пленарных заседаниях Верховного Совета. Было подчеркнуто, что в их числе прежде всего проект Программы деятельности правительства на ноябрь-декабрь 1993 года и на 1994 год, проект Государственного бюджета и социально-экономического базиса на 1994 год, проекты новой Конституции Украины и Закона о выборах народных депутатов Украины, которые будут рассмотрены уже на ближайших пленарных заседаниях Верховного Совета.

В ходе беседы речь шла о проблемных отношениях между законодательной и исполнительной властями с точки зрения упрочения их сотрудничества и взаимодействия, без чего невозможно вывести государство из кризиса на рельсы нормального цивилизованного развития, о реформировании судебной власти, укреплении правопорядка и усилении борьбы с преступностью, в том числе и прежде всего с организованной преступностью. Затрагивались также вопросы, связанные с подготовкой к ратификации Верховным Советом соглашения СТАРТ-1, другие проблемы.

К 50-летию
освобождения
Украины

«Я есть народ, якого правди сила ніким звойована ще не була...»

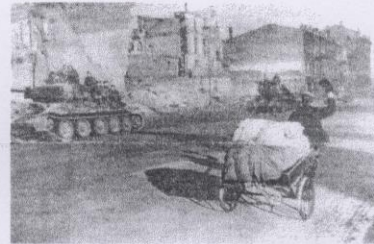
Ровно полстолетия назад, 5 ноября 1943 года, бойска I Украинского фронта под командованием генерала армии Н.Ватутина с Лютежского плацдарма начали стремительную атаку на Киев и на рассвете следующего дня выбили гитлеровцев из столицы Украины.

Продолжая преследовать врага, войска фронта на правом берегу Днепра продвинулись вперед почти на 150 километров, создали здесь важный стратегический плацдарм. В результате Киевской наступательной операции были разгромлены 15 дивизий фашистов, уничтожены и захвачены около 1200 пушек и минометов, 600 танков, 90 самолетов, 2000 автомашин. За особые боевые заслуги 65-ти частям и соединениям Красной Армии присвоено почетное звание «Киевских».

Ныне столица Украины искренне приветствует своих освободителей. Они съехались в Киев из городов и сел нашего государства и со всех государств СНГ, чтобы

вместе отметить памятный 50-летний юбилей. Вчера гости побывали на местах бывших боев — в районах Лютежа и Букиря, сегодня примут участие в открытии музея-диорамы освобождения Киева в селе Новые Петровцы, а во второй половине дня — в торжественном собрании и праздничном концерте в киевском Дворце культуры «Украина». В субботу предусмотрено шестие ветеранов-освободителей по Крещатику, ритуал памяти в парке Славы, народные гуляния в районе мемориального комплекса «Украинский государственный музей Великой Отечественной войны 1941—1945 годов».

Владимир ЧЕРКАС.

На снимках:

Освободители Киева. Слева направо: командир танкового батальона Николай Иванович Грифонов (г. Тернополь), командир пулеметного взвода Федор Андреевич Малик (г. Тернополь), командир отделения конной разведки Николай Алексеевич Слепухи (г. Белгород-Днестровский), командир батареи управления Николай Михайлович Егоров (г. Тернополь), минер-разведчик Дмитрий Михайлович Потопыченко (г. Хмельницкий); Киев в 1943 году.

Фото Александра КИМЕНКО

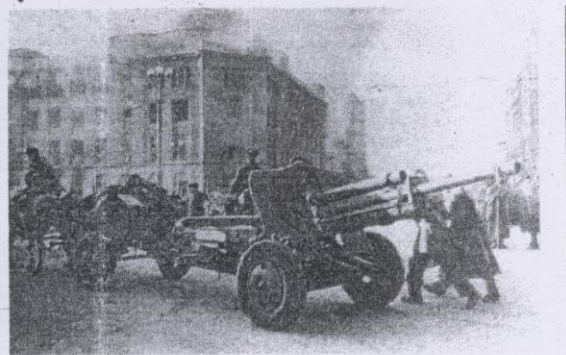
из архива Укринформа.

Материалы подборки, посвященной освобождению Киева, читайте на 3-й стр.

Газета Верховного Совета Украины

№ 211 (711) ♦ Пятница, 5 ноября 1993

«Я есть народ, якого правди сила ніким звойована ще не була...»

РІЧ ПРО АДДАМІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

108
ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

АДАМІВСЬКА ГРОМАДА

Матеріали до історії громади.

*Погруддя Т.Г.Шевченка стоїть у центрі
ула Адамівна ще з часу 80-х років ХХ століття.*

2003

ІСТОРИЧНА ТА ГЕОГРАФІЧНА ДОВІДКА

На південному заході Причорноморської низовини, за 10 км від Чорного моря, за 25 км від міста Білгород/Дністровського, за 80 км від міста Одеси розташовувався село Адамівка.

Рельєф нашої території рівнинний, порізаний неглибокими балками, ґрунти чорноземні, клімат переважно теплий і посушливий, середньорічна температура до $-11,1$. Безморозний період триває від 170 до 210 діб. Річна кількість опадів від 350 мм до 450 мм.

Адамівка – центр сільської Ради, якій підпорядковане села Авидієвка і Благодатне. В Адамівці розташоване неповна середня школа, Будинек культури, сільська бібліотека, відділення зв'язку.

Села зв'язані між собою асфальтовими дорогами, прокладено дороги і в самих селах.

Степові простори Північного Причорномор'я стали заселятися в другій половині XIX ст. Саме в цей час і виникають наші села Адамівка, Каябеї /Благодатне/, Авидієвка, Павлівка. Прийшли сюди люди безземельні і малоземельні з великих сіл – Шабо, Папушей /передмістя Акерману/, Паланки /Молдова/, німці-колоністи, які заснували село Павлівка. Уряд Росії, для того щоб скоріше освоїти простори Причорномор'я, надавав деякі пільги переселенцям, "не помічав" селян-втікачів з центральних областей України.

Старожили згадують, що першими прийшли сюди родини Гречки, Шмалько, Шмаглюченко. Поселились вони по балці між сьогоднішніми селами Адамівка і Авидієвка.

З 1918 по 1940 рік наша територія була в складі Румунії.

28 червня наш край приєднали до СРСР, але почалася війна і знову його окупували румуни і німці.

23 серпня 1944 – День визволення краю.

Після закінчення війни на території нашого краю почалася колективізація.

Було створено 3 колгоспи: в Адамівці – імені Шевченко, Авидіївці – "Нове життя", в Благодатному "Паризька комуна".

В 1953 році 3 колгоспи об'єдналися в один колгосп імені Шевченко, маючи 5002 га землі. Головний напрям господарства – зерновий та м'ясо-молочний.

Зараз в період земельного реформування у нас створено декілька форм господарств: фермерські, приватно-арендні господарства "Едем",

"Промінь", колективне господарство імені Шевченко.

И.С.Х. № 30
24.09.78г.

СПРАВКА

о населенном пункте, центре Адамовского сельского Совета депутатов трудящихся Белгород-Днестровского района, Одесской области.

1. АДАМОВКА- село, центр сельского Совета. Расположена на юго-запад в 29 км от районного центра и железнодорожной станции Белгород-Днестровск.

По состоянию на I.01. 1975 года в селе насчитывалось 140 дворов с населением 487 человек.

Сельскому Совету депутатов трудящихся подчинены населенные пункты: Адамовка, Авидовка, Благодатное, Павловка и Софиевка.

2. На территории сельского Совета расположены колхоз имени Шевченко, совхоз-завод эфиромасличных культур "Софиевский" и Софиевское отделение "Сельхозтехника".

Центральная усадьба колхоза им. Шевченко расположена в селе Адамовка, здесь же находится бригада №1.

Колхоз им. Шевченко имеет 5002га земли. В том числе пахотных земель 4463га п. Направление колхоза ЗЕРНО-МОЛОЧНОЕ.

В 1973 году за высокие показатели в социалистическом соревновании по растениеводству и животноводству колхоз им. Шевченко ~~был~~ занесен на районную Доску Почета, награжден Переходящим Красным Знаменем РК КП Украины, исполкома районного Совета депутатов трудящихся и райкома профсоюза рабочих и служащих сельского хозяйства и заготовок. Большая группа передовиков сельского хозяйства была награждена орденами и медалями, а бригадир тракторной бригады № 2 колхоза им. Шевченко награжден орденом Октябрьской революции.

3. За последние годы существенно изменился вид нашего села. В центре села красуется Дворец Культуры колхоза им. Шевченко на 350 мест, который был открыт к 100-летию со дня рождения В.И. Ленина.

Строится большое административное здание, где разместится

контора колхоза им. Левченко, Адамовский сельский Совет депутатов трудящихся, узел связи, гостиница, столовая.

В селе имеется восьмилетняя школа, где обучается 170 учащихся, работает здесь 17 учителей.

Сельская библиотека имеет фонд книговыдачи 14 700, хорошо обслуживает население.

Рядом со школой разместились детские ясли, которые посещают 50 детей колхозников.

В селе имеется фельдшерско-акушерский пункт, узел связи, два магазина.

На средства колхоза построено 15 жилищ домов для специалистов и колхозников. Застройщиками села построено 20 добротных домов, появилась новая улица "Молодежная".

В селе проложено 7 км водопровода. В этом году в колхозе вступила в строй АТС на 50 абонентов.

С районным центром колхоз им. Левченко связан асфальтированной дорогой. С бригадами колхоз также связан дорогами с твердым покрытием.

В селе имеется две партийных организации - одна в колхозе им. Левченко, другая в Адамовской восьмилетней школе. Сейчас в партийной организации колхоза им. Левченко насчитывается _____ коммунистов. Создана партийная организация колхоза в 1951 году и насчитывала 3 коммуниста.

В нашей партийной организации есть и убежденные сединой коммунисты - это ФРАНЧУК Василий Яковлевич - один из организаторов нашего колхоза, ныне почетный колхозник, желанный гость комсомольцев и пионеров школы; и совсем молодые, как Завадский Иван Александрович, активный в прошлом комсомолец, а теперь коммунист возглавляющий комсомольско-молодежное звено по выращиванию кукурузы без затрат ручного труда.

Комсомольская организация нашего колхоза организована в 1952 году. Сейчас в ее рядах насчитывается 37 человек - это дворники, скотники, механизаторы, интеллигенция села.

Далеко за пределами нашего колхоза знает передовую дворку колхоза *и* ТКАЧЕНКО Раису Васильевну, которая

в этом году за высокие показатели удостоена чести быть сфотографированной у Знамени Победы в Москве.

5. Наше село можно считать молодым, ему около 100 лет. Основано оно в 1875 году. Коренные жители села: Козаченко, Лабунец, Даниленко, а остальные переселенцы из других окрестных сел.

Тяжелым был подневольный труд, семьи как могли перебивались из года в год, опутанные долгами.

√ 28 июня 1940 года над всей Бессарабией взошло солнце свободы. Началось строительство новой жизни и в нашем селе. Весной 1941 года началась организация колхоза. Необходимо было ломать старое не только в хозяйствах, но и в сознании людей.

В июне 1941 года строительство новой жизни было прервано вероломным нападением фашистской Германии. В августе 1944 года войска Красной Армии освободили наш край от фашистских захватчиков. хозяйство села было разрушено, многие не вернулись с войны, тяжелый неурожайный 1946 год. В этих условиях вновь создавался наш колхоз им. Шевченко, который возглавил Труц Григорий Ильич. В колхозе насчитывалось 7 лошадей, 2 коровы и самый примитивный сельхозинвентарь,.

А сейчас в нашем колхозе : 36 тракторов, 12 зерноуборочных комбайнов, 22 грузовых и 4 легковых автомобилей. На фермах колхоза сейчас ^{30 4000} свиней, ⁸⁰⁰ коров с полной и частичной механизацией животноводческих процессов. Для отдыха и лечения труженников колхоза в селе Затока построен санаторий - профилакторий на 100 коек.

6. В годы Великой Отечественной войны на защиту нашей Родины ушло 67 человек. Они воевали на всех фронтах. Многие не вернулись домой.

Каждый год в дни празднования Дня Победы наша партийная и комсомольская организация проводит чествование ветеранов войны. Они частые гости пионеров школы. Много интересного рассказал детям Шелестян И.Е. - участник войны с Германией и Японией.

-4-

В нашем селе живет человек, который прожил полную тревог и радостей жизнь - Антоныч Никита Никитович - участник I мировой, гражданской и Великой Отечественной войны

В центре села стоит памятник односельчанам, которые погибли в годы войны. Это место, где с великой скорбью склоняют свои головы перед теми, кто завоевал для нас новую жизнь. В дни празднования 30-летия Победы над Германией возле памятника несли почетную вахту пионеры и комсомольцы нашей школы.

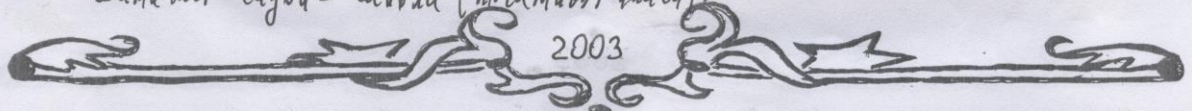
Председатель исполкома сельского
Совета депутатов трудящихся:

(Соловьевко Е.П.)

Двухэтажный садоч - школа (памятник классу)

2003

Дополнение к истории села Адамовка Белгород-Днестровского района Одесской области.

Общее количество награжденных тружеников колхоза им. Шевченко:

Орденами - 8 человек .

Бригадир тракторной №2 колхоза им. Шевченко тов. Крамаренко Михаил Александрович является кавалером Ордена "Октябрьской революции".

Медалями - награждены 14 тружеников колхоза.

За высокие производственные показатели в растениеводстве колхоз был участником ВДНХ в 1956 и 1969 годах.

За высокие показатели в животноводстве колхоз им. Шевченко был участником ВДНХ в 1973 году.

В девятой пятилетке колхоз им. Шевченко достиг следующих показателей в сравнении с 8-й пятилеткой:

№№ п/п	Наименование продукции	ед. изм.	9-тая пятилетка	8-мая пятилетка	±
<u>I. ПРОИЗВОДСТВО</u>					
1.	Зерно	тонн	33709	28372	+ 5337
2.	Мясо всех видов	тонн	1131	922	+ 209
3.	Молоко	тонн	9429	7334	+ 2095
4.	Яйцо	тыс. шт. тысяч	505	399	+ 106
<u>II. ПРОДАЖА ГОСУДАРСТВУ</u>					
1.	Зерно	тонн	21103	18770	+ 2333
2.	Подсолнечник	тонн	3712	2992	+ 720
3.	Овощи	тонн	247	153	+ 94
4.	Мясо всех видов	тонн	509	502	+ 77
5.	Молоко	тонн	7658	7876	+ 218
6.	Яйцо	тыс. шт.	438	299	+ 139

В селе Адамовка широко ведется жилищно-культурное строительство. В течении 1966-1975 года в селе Адамовка построен

Дом Культуры на 300 мест. Выросла новая улица "Молодёжная", силами колхоза им. Шевченко построено 21 дом для специалистов и тружеников колхоза.

В 1974 году начато строительство административного здания, где в настоящий период размещается исполком Адамовского сельского Совета депутатов трудящихся и правление колхоза им. Шевченко.

В течении 1976-77 г.г. будет окончено строительство административного здания, где будут размещаться Адамовский узел связи, гостиница и колхозная столовая.

В настоящий период над колхозом им. Шевченко шефствуют таксомоторный парк, завод "Сопротивления", ремстройуправление. Шефы оказывают помощь колхозу им. Шевченко в обработке пропашных культур, заготовке кормов, оказывают помощь в приобретении строительных материалов, запасных частей и др.

Административный будинок.

4

Абугова бона републико-
 вана у нама б 1923-
 га година по бга ре-
 гали мајм.
 Дурина Три. Томанб.
 Алексико, Бунаб Василии
 Сахики Нина. Сономико
 Иван Трици ^{Дермико} Редор Кравчи-
 ко Антон ^{Скопичко} Мавделенти Иван
 Трансико ^{Скопичко} Николаи, Караб ^{Скопичко}
 короду, Чернуха, Антоанто
 Морице Макар Рупино
 Дермичко Ассоциаци, Фран-
 гаи, Кравчино, Табачино ^{Скопичко}
 Дуи, Дермичко Николаи,
 Макарико Василии Ива-
 нов Иван, Соколовико Редор
 Топоричко ^{Скопичко} Степан Дури-
 ки Деличи ^{Скопичко} Веноје Иван
 Кварук ^{Скопичко} Сеиди, Врменски Иво
 Степанос Тат, Авримиано Агони
 Василиани Сеиди, Замбидико
 Душан.

2 ^{Новая миссия} Гуманитарная помощь боев
 го 1940г. 28 июня 1940г
 Красная Армия освободила
 село Аверовку от немцев
 1.01.1941г боем организована
 кооперативная организация
 боем ^{в до. 1941г} ^{в до. 1941г} ^{в до. 1941г} ^{в до. 1941г}

В июле 1941г на границе
 фронта территории
 Аверовки убиты Гуманитар
 ны 23 августа 1941г пу
 лью вбитыми.

- Кочман Николай Григорьев
- Кравченко Георгий Иван
- Кабачник Федор Федор
- Вихоренко Яков
- ~~Иванов Василий~~
- ~~Сидоров Иван~~
- Вихоренко Михаил
- Кравченко Теразия
- Торощенко Степан
- Деревниченко Ник Григорий
- Удальцов Иван в армии
- Крицкий Дмитрий

(12)

108

В 1940 году была свернута
русская власть и нами
себе сами приобрели.

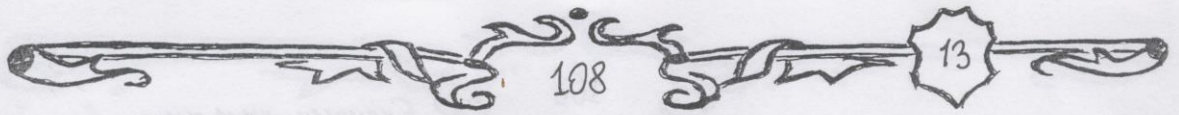
В с. Франовка был организо-
ван колхоз им Шевченко и
его председателем был Труш Чир-
корин Милош, он же и был председателем ^{создан}

В Аверовке организован кол-
хоз "Новый мир" его председа-
телем был Выхоренко Михаил,
а председателем с/с тов Клушуба

В с. Власогатное создан колхоз
"Таринская Коммуна" его председа-
телем был Якушкин Николай Сте-
панович ^{в колхозе} ^{пред. с. р. 106} ^{каждый год} ^{с. т.}
войско у отца Гавриил Федора-
вич. А только по окончанию
войны в 1946 году опять начал
возрождаться колхоз.

В 1950 году обратились к
им Шевченко и "Новый мир"
который возглавил Роман Григо-
рий Николаевич а председателем
с/с был Мартынов Федор

2003

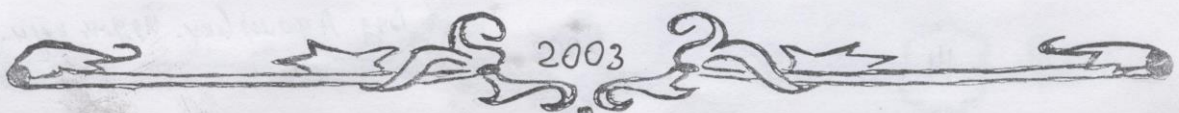

В 1955г. к к-зу иевеико прише-
 денная колхоз "Таринская кан-
 лина" и председателем ^{Арашбекян} /
 стал Якубович Николай Степанов-
 вич.

В 1940 году в руки Григорий Ильич
 Бонч-Бруевич председателем с/к в Союз-
 евко

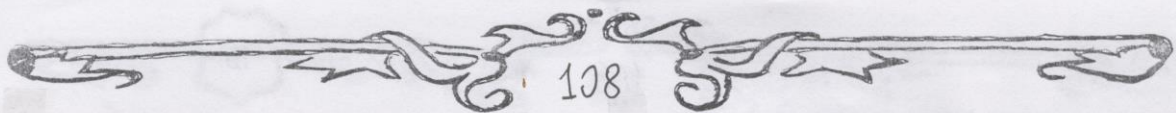
Мемориал, посвященный замблм воинам...

108 Будиниц вул. мурч.

14 2003 Вул. Агап'ович. йдуть кози...

108

В 1946 году добыл из Франции коньяк
 был отослан органу перед коньяком
 был самодельно ввезен в 1947
 тридцать тонн перед коньяком до 1952
 Француз В.Д., раб. картографу

Слов	Гривна	руб.	коп.	Министерство СВЯЗИ СССР	ПЕРЕДАЧА
Принят	№	сл.	го	ч.	м.
Категория и отметки особого вида	Куда, кому	Служебные отметки	Номер рабочего места	Автоответ пункта приема	Передал

Телеграмма № 69559

Маловитный кустовой сорт с садиб.
 Вул. Комсомольська, 4.

16

2003

Нотатки Зкубського М. С.

В 1941 році в нашому селі Благодатному
 був організований К-З Парижська-Колумна,
 в К-З вступили всі жителі села,
 за виключенням в господарстві, першими
 колхозниками були ті, котрим вже живі:
 Козубенко Андрей П., Козубенко Сергей Г.,
 Белоус Лукерія А., Дубина Євдокія П.,
 першим бригадиром Козубенко Григорій Г.,
 Даниленко Степан П., Сугалтер Бойченко
 Прокопий Є., пред-к-за Яковенко М. С.
 Азучим пред-к-ом Козубенко Павел Г. в той час
 вже не було парторганізації в К-З
 партійну роботу проводив уповномочен
 от РКП, К-З, нагал дружно роботи
 был проведено весенній сев всіх ярових
 культур, К-З, прожил в селі до
 чия 1942 года до нагала війни
 в той час селянська діяльність К-За, была
 перервана,
 після закінчення війни К-З, возобновил
 свою діяльність и також носил имя
 Парижська-Колумна,

Нотатки Якубова М. С.

В 1955 году КЗ пар. колхоза был присоединен к КЗом имени Шевченко.

В послевоенный период КЗ, возглавлял Уголубенко Иван Иванович председатель КЗ, през. с/с Якубовский Я. С. Бригады КЗ м.т. Выходцев Василий и Шевченко Яков И.

но после объединения КЗов КЗА,

пар. колхоза и КЗА Шевченко

КЗ. пар. колхоза назывался второй бригадой.

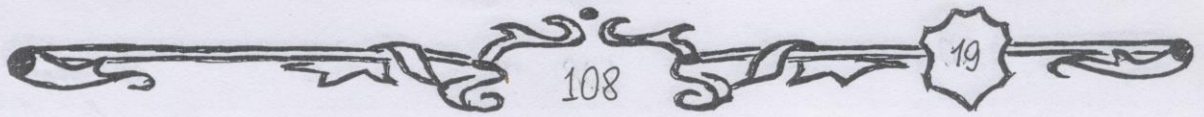
В 1954 году объединяется Голмогатовский

с/с с А. А. Адамовским обкомом

Название было дано Адамовский с/с.

Коротко это сохранилось

в моей памяти. / Якубовский /

Нотатки Якубскаго М. С.

Краткая характеристика
с. Благодатное, (бывшие Калдей)
из рассказов бывших старожилов
село названо застраивал в воет-
дешатых годах прошлого столетия,
первые жители были французы
Козубенки, впоследствии назвали
населить село люди из широкого
бывшая Губанга из Архангельска
Аманды из других соседних
сел. до 1946 года с. носило название
Калдей, после изгнания немецких
и румынских оккупантов село
переименовано названо Благодатное.
В прошлом с. Калдей было отсталым
не имело культурного учреждения,
на селе не было медицинского
пункта, торговой точки,
много жителей было неграмотными
тяжело трудился селом
крестьянина, безобразия Румын
облагали народ крестьян, большими
налогами.

Горлачова Лариса Яківна народилася в місті Білгород-Дністровський 23.03.1952 року в родині робітників.

Батько – Осадчук Яків Йосипович та мати – Бологтіна Марія Костянтинівна працювали на Білгород-Дністровському хлібозаводі.

Лариса Яківна закінчила школу-інтернат міста Кілія в 1969 році. Працювала в місті Білгороді Дністровському на хлібозаводі, заводі електронних виробів /опорів/, механіком з обслуговування ліфтів.

Вступила у жіночу громаду Українського козацтва в 1998 році, в теперешній час є її керівником; хорушка Українського козацтва.

Лариса Яківна вважає, що основними напрямками роботи жіночої громади у теперешній час є: відродження Православної Віри та обрядності, історичних та сучасних свят, традицій; виховання молоді на історичних традиціях козащини; відродження духовності, культурно-історичних традицій Української козацької жіночості.

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с.Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

НАКЛАД 10

РЕДАКТОР

В.Л.Тимофєєв.

2003

76-3-28

РІЧ ПРО АДІМІВЬСКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

109
ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ
ЧЕСТЬ!

ПОЛКОВНИК

Возний
Микола
Михайлович

2003

РІЧ ПРО АДМІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

110

ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

ХОРУНЖА

Горлачова
Лариса
Яківна

Возний Микола Михайлович народився 28.02.1941 р. в селі Литвинівка Вишгородського району Київської області.

В 1966 р. закінчив Литвинівську СШ й поступив до Харківського гвардійського вищого танкового командного училища ім. Верховної Ради УРСР. У 1979 р. закінчив Академію бронетанкових військ ім. маршала Малиновського.

В Збройних Силах СРСР проходив службу на різних командних посадах: від командира танкового взводу - до заступника начальника штабу мотострілецької дивізії. Службу закінчив на посаді радника начальника штабу Північного фронту Збройних Сил ДРА.

Полковник, учасник бойових дій. Одружений. Є син - Руслан. У тепершній час - військовий пенсіонер.

В Запорозькому козацтві - з часу його відродження. Очолює місцевий осередок /Білгород-Дністровський курінь Війська Запорозького/. Полковник козацтва, має козацькі нагороди.

Працює в напрямку зміцнення лав козацтва України, підвищення ефективності його роботи. Член Координаційної Ради Задністровного козацтва.

Адреса редакції:

67799, Одеська обл.,

Білогород-Дністровський р-н,

с. Адамівка, школа,

тел. 76-3-26.

НАКЛАД 10

РЕДАКТОР

В.Я. Тимофєєв.

76-3-28

2003

РІЧ ПРО АДАМІВСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

111
ГРУДЕНЬ
2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

ДИРЕКТОР ШКОЛИ

козацько-лицарського виховання.

(спогади)

Тимофеев Валерій Якович.

2003

АВТОБІОГРАФІЯ

Я, Тимофєєв Валерій Якович, народився 1 травня 1952 року в селі Оріхівка Болградського району Одеської області в родині учителів.

Батько – Тимофєєв Яків Семенович – працював учителем історії, директором та головою сільської ради, у теперішній час – пенсіонер.

Мати – Тимофєєва Мотрона Степанівна – працювала учителем початкових класів та музики, у теперішній час – пенсіонерка.

Трудову діяльність почав у 1967 році. З 1967 по 1969 роки працював акомпаніатором Муравлівського БК Ізмаїльського району Одеської області.

У 1969 році з відзнакою закінчив 10 класів Муравлівської СШ Ізмаїльського району Одеської області.

З 1969 по 1970 роки працював учителем музики Муравлівської СШ Ізмаїльського району Одеської області.

З 1970 по 1972 роки служив у лавах Радянської Армії на посадах рядового та сержантського складів. У теперішній час – військовозобов'язаний, капітан запасу Збройних Сил України.

З 1973 по 1993 роки працював у Адамівській ВШ Білгород-Дністровського району Одеської області вихователем пришкольного інтернату, учителем музики, біології та хімії, заступником директора школи, директором школи.

З 1993 по 1998 роки працював головою Адамівської сільської ради Білгород-Дністровського району Одеської області.

З 1998 по 2003 роки працював директором Адамівської загальноосвітньої школи I-II ступенів Білгород-Дністровського району Одеської області.

З 2003 року по теперішній час працюю головним спеціалістом відділу освіти Білгород-Дністровської районної державної адміністрації Одеської області. Стаж державної служби – 7 років, ранг – 10.

Освіта вища: закінчив Одеський державний університет (біологічний факультет, за фахом – біолог, викладач біології та хімії), Одеський сільськогосподарський інститут (агрономічний факультет, за фахом – вчений-агроном; економічний факультет, за фахом – економіст з бухгалтерського обліку та фінансів), Одеську державну морську академію (факультет судноводіння, за фахом – інженер-судноводій).

Маю вищу кваліфікаційну категорію, вчитель-методист.

Був переможцем обласних ярмарок нових педагогічних технологій, обласного етапу Всеукраїнського конкурсу на кращу модель учнівського самоврядування, кращим освітянином 2002 року в номінації "Народе мій завжди буде"; нагороджений відповідними дипломами; маю авторське свідоцтво.

Жінка – Тимофєєва Світлана Семенівна, працювала учителем математики, заступником директора школи, директором школи, у теперішній час пенсіонерка.

Син – Тимофєєв Павло Валерійович – фермер.

Син – Тимофєєв Валерій Валерійович – студент Одеської державної морської академії.

Донька – Тимофєєва Світлана Валерійівна – студентка Одеського національного університету.

**І. ПЕРЕДУМОВИ СТВОРЕННЯ АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО ВИХОВАННЯ
(КОЗАЦТВО ЗАДНІСТРОВ'Я.ІСТОРИЧНА ІНТЕРЛЮДИЯ)**

*Життя – Батьківщині!
Душу – Богу!
Честь – нікому!*

Козацтво організувалося в критичний для України час, коли не було державності.

Воно відновило Козацьку державу і виховувало нове покоління борців. Запорізька Січ була місцем куди міг втекти кріпак і там реалізувати себе як людина. Козацтво – синонім лицарства, і тому воно у всі часи високо цінувалося. Козаки – люди високоморальні, одне слово – це не раби. Вони - лицарі, котрі будували Козацьку державу на національних ідеалах.

Відродження цих традицій сьогодні є надзвичайно потрібною і важливою справою. Постає сучасне українське лицарство – постає Україна. Особливо цінними ідеї козащини є для української армії...

Відродження козацтва у Придністров'ї почалося з армії. Група вищих офіцерів 180-ї Кантемирівської дивізії, яка дислокувалася у Білгороді-Дністровському, на чолі з її командиром – генерал-майором Токаревим А. С. організувала Задністрове козацьке земляцтво – складову частину Всесвітнього союзу козаків (1990). Душею земляцтва був комендант Білгород-Дністровського гарнізону – полковник Слепухін М.О. До складу організації входили полковник Кучер В.В., підполковники Ломовцев Ю.О., Корнев В.С., Некрасов П.М., Пронін С.В., капітан Антонов Г.В. – за посадами – командири полків, військовий прокурор...

Штабом земляцтва було розроблено цікавий документ – „Ідеологія козащини”, який слугував фундаментом для розробки статутів усіх наступних об'єднань козаків Придністров'я.

У 1991 році Україна виборола незалежність. Із незалежністю прийшло розуміння необхідності позаблокового існування держави і як наслідок – скорочення Збройних Сил: було розформовано 180-ту ордену Кутузова та Червоного Прапора Київську дивізію, а діяльністю Задністрового козацького земляцтва зацікавилася Служба Безпеки України – вищеперерахованих офіцерів було звільнено з армії ...

У 1992 році князем Аргутінським-Довгоруком було організовано кооператив „Рюрик” при Дворянських зборах півдня України. Складовою частиною кооперативу була Буджацька Січ – об'єднання козаків півдня Одещини. Співзасновниками Буджацької Січі були Устищенко Б.І., Деордиця І.М., Токарев А.С., Складенко М.П., Бойчев В.В., Дмитренко В.В., Кучер В.В. Як сказав Харчук Ю.І. – один із співзасновників Буджацької Січі: „ Із закриттям Задністрового козацького земляцтва – козацька ідея в Задністров'ї не вмерла – оскільки землі Буджаку потребують захисту...”

Штаб-квартирою Буджацької Січі був Білгород-Дністровський. Осередки Січі знаходилися у Сараті (отаман Іванов С.І.), Ізмаїлі (отаман Казаков М.Р.), Кілії (отаман Шевчук П.В.)...

У 1997 році Буджацьку Січ було ліквідовано, але у 2002 році рішенням козацького кола Українського Чорноморського козацтва її було відновлено; наказним отаманом було призначено генерал-хорунжего Складенка М.П.

4

У 1990 році було засновано Білгород-Дністровське міжрайонне паланкове козацьке товариство, яке спочатку входило до складу Українського Чорноморського Гуляйпільського козацтва, але у 1992 р. (Універсал Гетьмана Українського козацтва Муляви В.С.) отримала автономію. Паланка існує й досі; це найбільш чисельна козацька організація району – налічує близько 1,5 тисячі козаків. Співзасновниками організації є отаман Городецький Л.Г., Берлізов А.М., Тимофеев В.Я., Майстро А.І., Якименко В.М....

У 1994 році було засновано Адамівський курінь Українського козацтва – автономний осередок козацтва у складі Білгород-Дністровської паланки. Співзасновники куріню – Тимофеев В.Я., Маринеску М.К., Козубенко В.О. Тоді ж почала працювати Адамівська школа козацько-лицарського виховання, яка була першою на Україні школою цього типу...

У 1996 році від Білгород-Дністровської паланки відокремився Білгород-Дністровський міський козацький Кіш, співзасновниками якого є Скляренко М.П., Вітряк М.К., Устименко Б.І., Черв'як О.О., Горлачов В.П., Воробйов В.М., Бойчев В.В., Мельниченко Г.Б., Скиба М.С., Лелеченко І.А., Городниченко П.М., Кулинський В.Я., Зуев О.І., Лісіцин І.М., Павлюк В.В....

У 2000 році утворився 1-й Білгород-Дністровський міський Окружний полк ім. П.Орлика, співзасновниками якого є Врублевський М.В., Єремеев В.І., Дейна М.К., Оленів І.П., Царенков О.П., Хоменко Є.В....

Вже у ХХІ столітті посвяту у козаки пройшли прем'єр-міністр України Ющенко В.А., губернатор Одещини Гриневецький С.Р., Білгород-Дністровський міський голова Чербаджи М.М....

У 2001 році засновано Білгород-Дністровський Окремий курінь ім. С.Білого, співзасновниками якого є отаман Городниченко П.М., Соколев Ю.О., Соколев О.О., Чудак В.С., Павленко О.Д., служитель УПЦ КП отець Микола....

Штаб-квартира куріню знаходиться на вулиці Плавневій; надвороттями майорить державний прапор....

У 2002 році утворився Білгород-Дністровський курінь Війська Запорозького України (отаман Возний М.М.).

У цьому ж році заснована жіноча громада Українського козацтва, співзасновниками якої є Горлачова Л.Я., Городниченко Р.С., Воробйова В.В., Грицуналь У.А., Пономаренко Л.О., Пономаренко Н.М.

В програмі діяльності Українського Чорноморського козацтва, до складу якого входить більшість вищезазначених козацьких об'єднань, є такі слова:

„Враховуючи унікальність козацтва, як соціального явища світового масштабу, що воно несе в собі неосяжний національно-духовний, морально-виховний і військово-патріотичний потенціал; що Українське козацтво є наша українська форма демократії і державності і форма військового устрою; що структура організації Українського козацтва легко вписується в адміністративний устрій України і підкріплює його, МЕТОЮ козацького руху є розбудова української держави через духовне об'єднання народу, мобілізація енергії на економічне процвітання і підняття добробуту людей...”

1. КОЗАЦЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗАДНІСТРОВ'Я ПОЧАТКУ 90-Х РОКІВ XX СТОЛІТТЯ

(Нотатки директора Адамівської школи 1988 – 1993 рр. Тимофєєва В.Я.)

Народна мудрість говорить: якщо хочеш прожити 50 років – саджай сад, 100 років – будуй будинок, 1000 років – виховай сина. Тому народ, що бажає зберегти себе в історії, повинен піклуватися про виховання своїх синів, підкріплюючи це виховання матеріальною базою: тим же садом, колодязем, будинком...

Початок 90-х років XX століття: розпад Союзу, крушіння правлячої ідеологічної машини.

Тепер уявіть собі наше становище, керівників шкіл, в ті роки: кадри побігли зі школи, фінансування пішло з місцевих бюджетів, ми намагаємось налагодити хоча б якусь виховну роботу в школі, причому на голому ентузіазмі, без навіть моральної підтримки з боку, бо, мабуть, лише у школі люди розуміли, що починаємо втрачати ціле покоління.

У школі в ті роки почали платити за класне керівництво копійки, відмінили педагогічний стаж старшої піонерської вожатої – педагогу, який більше за інших працював з дітьми, оголосили школу поза політикою (і поза державою також).

Опам'ятавшись від шоку (ідеологічного; фінансового – інфляція, зниження реального рівня зарплати, затримка з виплатою зарплати на півроку), педагоги почали шукати альтернативні форми виховної роботи: альтернативні комуністичним, бо якщо держава відмовилася від комуністичної ідеології, то і державна школа не мала права її сповідати: в іншому випадку вчитель зобов'язаний був покинути державну школу – ми ж хотіли в школі працювати.

В країнах демократії існує цілісна система формування лідерів різного рангу. Ця система не обходиться без дитячих організацій – лідер виростає тут, подальше він лише шліфується. Така сама система існувала в СРСР: жовтєнята – піонери – комсомольці – комуністи.

Необхідність в наших умовах такої системи розуміли і ми, педагоги Адамівської школи, і спробували реанімувати піонерську організацію – як символ, був у нас жовто-блакитний націонал-піонерський галстук, але реанімація не вдалася.

Тут нагрянула земельна реформа: колгоспник повинен був стати господарем землі – і він став ним – і як тепер може себе на селі піонерська організація, яка все-таки асоціюється з ідеологічною платформою комуністів, що заперечують приватну власність на землю, а таких, що відмовились би від землі на селі, не виявилось! Тому піонерська організація тихо вмерла.

Це усвідомило керівництво – ліквідувало посаду піонерської вожатої і ввело посаду педагога-організатора.

Але дитяча організація в школі повинна бути – вважає педагогічний колектив Адамівської школи і тому, розглядаючи на сесії сільської ради питання про стан навчально-виховної роботи у школі, ми звернули увагу на виховний потенціал Кодексу буття Українського козацтва, куди входять Кодекс лицарської честі, Кодекс лицарської духовності та Заповіді милосердя. До речі, молодіжна організація Українського козацтва – „Січ” – була в ці роки єдиною альтернативною СПОУ (піонерам). Кодекс буття забезпечує формування та виховання такого духовного стану молоді – молодих громадян України, козаків, яке в народі збереглося як розуміння козацького духу, того особливого соціального положення українського козацтва в суспільстві, яке служило опорою народу і державі протягом віків – ми за основу виховання молоді в нашій громаді обрали козацьку педагогіку.

Якщо впроваджувати в виховний процес школи козацьку педагогіку, необхідно було познайомитись із козацькими організаціями та особами, які в ці організації входять...

На початку 90-х років у Задністров'ї діяли такі козацькі організації:

1. Задністрове козацьке земляцтво. Група вищих офіцерів 180-ї Кантемирівської дивізії (місто дислокації – Білгород-Дністровський) на чолі з її командиром – генерал-майором Токаревим А.Є. організувала Задністрове козацьке земляцтво – складову частину Всесвітньої спілки козаків. Душею земляцтва був комендант Білгород-Дністровської залози – полковник Слепухін М.О. До складу організації входили полковник Кучер В.В., підполковники Ломовцев Ю.О., Корнев В.С., Некрасов П.М., Пронін С.В., капітан Антонов Г.В. – за посадами – командири полків, військовий прокурор...

Штабом земляцтва було розроблено цікавий документ – «Ідеологія козаччини», який слугував фундаментом для розробки статутів усіх наступних об'єднань козаків Задністров'я.

У 1991 році Україна виборола незалежність. Із незалежністю прийшло розуміння необхідності позаблокового існування держави і як наслідок – скорочення Збройних Сил : було розформовано 180-ту ордену Кутузова та Червоного прапора Київську дивізію, а діяльністю Задністрового козацького земляцтва зацікавилася Служба Безпеки України – офіцерів-козаків було звільнено з армії.

Залишившись без пенсій та квартир, колишні офіцери вимушені були шукати роботу та помешкання; багато хто з них виїхав за межі Одещини.

Частина офіцерів-козаків залишилася вірною козацькій ідеї: маленький осередок Задністрового козацького земляцтва ще працював у 1996 році – до його отамана Слепухіна М.О. зверталася рада отаманів козаків Петербурга.

2. Князем Аргутінським-Довгоруком було організовано кооператив „Рюрик” при Дворянських зборах півдня Одещини. Складовою частиною кооперативу була Буджацька Січ – об'єднання козаків півдня країни. Співзасновниками Буджацької Січі були Устименко Б.І., Деордиця І.М., Токарев А.Є., Складенко М.П., Бейнев В.В., Дмитренко В.В., Кучер В.В. Як сказав Харчук Ю.І. – один із співзасновників Буджацької Січі: „Із закриттям Задністрового козацького земляцтва – козацька ідея в Задністров'ї не вмерла – оскільки землі Буджаку потребують захисту”...

Штаб-квартирою Буджацької Січі був Білгород-Дністровський.

3. Білгород-Дністровське паланкове товариство козаків-пасічників, яке очолював Леонід Городецький – військовий пенсіонер. Паланка входила до складу Українського Чорноморського Гуляйпільського козацтва, але з розколом обласної (крайової) організації УЧГПК на дві організації – Чорноморське Гуляйпільське козацтво та Звичайне козацтво – отримала автономію.

Розкол утворився тому, що частина козаків (це була основна маса перших козаків-засновників УЧГПК) вважала за необхідним неухильно додержуватися Звичайного Кодексу козацтва. Козаки, які прийшли до козацтва пізніше, вважали за необхідне брати з цього Кодексу лише основні постулати моралі, а в практичній діяльності зважувати на сьогодення.

На відміну від УЧГПК (і других козацьких організацій), в паланці ніколи не було розбрату – паланкова старшина завжди спокійно й розважливо вирішувала всі суперечки між козаками і не доводила ці суперечки до розколу; дійсно, у життєдіяльності громадської організації дуже важлива роль керівництва та старійшин – паланці дуже пощастило, що в керівництві та раді старійшин були такі особи, як Городецький Леонід, Маринеску Микола, Тимофеев Валерій - особи, які пройшли школу керівництва громадами, організаціями, установами – голови сільрад, директора

шкіл, профспілкові та партійні лідери; особи, що мали вже звичку приймати рішення та відповідати перед загалом за ці рішення.

Білгород-Дністровська паланка входила до складу Українського козацтва (перший Гетьман УК В'ячеслав Чорновіл) – від Чорновіла група козаків паланки отримала перші козацькі нагороди – Хрести з мечами (вони були зроблені з пластмаси, трималися на синій стрічці, кріпилися швацькими шпильками); до речі в Україні тоді ще не було своїх державних нагород – орденів та медалей. Першим в паланці цей Хрест отримав Л.Городецький.

Для розвитку козацтва у Білгород-Дністровському (місті та району) Леонід Григорович зробив дуже багато. Він налагоджував роботу куренів по селах (цих куренів – 7), завозив малозабезпеченим верствам населення вугілля за цінами вдвічі нижче комерційних, відкрив перукарню, яка обслуговує пенсіонерів, інвалідів, організував пункт самозабезпечення козаків продуктами харчування, зокрема, там реалізується мед значно дешевший та якісний, ніж на ринку і ще багато реальних справ.

Л.Городецький очолив і приймав безпосередню участь у роботі з забезпеченням козаків одностроем: через Міністра оборони України та речову службу штабу Одеського округу обозна служба паланки придбала офіцерські мундири кольора морської волни – цей козацький однострой коштував 25 гривень (мундир, кашкет). Такими ж мундирами було забезпечено джур та дан Адамівської, Вигінської та Старокозацької шкіл всього 11 гривень за комплект (мундир, берет).

Була придбана ритуальна козацька зброя – ножі „колодачі” та шаблі, бунчуки, перначі, виготовлені прапори та корогви. Розроблені козацькі ритуали – прийняття до козацтва, освяти зброї, козацьких святинь та ін. Паланка почала співпрацювати з православними священнослужителями – отець Федір Абрамов (Білгород-Дністровський), отець Павел (Стара Царичанка) та ін. Був свій козацький капелан – отець Микола.

Козаки брали участь у Великих радах Українського козацтва, які проходили тоді тільки в Києві.

У той час найактивнішими членами козацької паланки пасічників були – Берлізов Андрій, Костецький Євсей, Марин Георгій, Сердцевич Дмитро, Панаїт Федір, Денисов Іван, Денисов Юрій, Греча Яків, Соловенко Володимир, Сидоренко Володимир, Чумаченко Василь, Швачка Петро, Відман Іван, Смаглій Павло, Хоменко Євген, Вітряк Микола-старий.

Згодом до пасічників приєдналися козак Майстро Анатолій, Василь Якименко, Ігор Лелеченко, Білоусенко Павло, Вітряк Микола-молодий, Вітряк Борис, козак Адамівського куріня – Тимофеев Валерій, Гуцан Валерій, Редько Анатолій, Завацький Дмитро, Гамар Іван, Гречко Леонід...

На енергію та бажання козаками робити справи милосердя звернула увагу влада – ми почали взаємодіяти: отримали приміщення під канцелярію, перукарню, почали переобладнання колишнього банно-прального комбінату, готували документацію для відкриття ринку „Козацький привоз”, будівлі козацької церкви...

2. КОЗАЦЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ДНІСТРОВ'Я СЕРЕДИНИ 90-Х РОКІВ XX СТОЛІТТЯ

(Нотатки голови Адамівської сільської Ради 1993-1998 рр. Тимофєєва В.Я.)

...Зима 1993 року. Україна готується до виборів депутатів всіх рівнів та Президента України. Кандидати в депутати Одеської обласної та Верховної Рад «мотаються» по району – беруть участь у передвиборчому марафоні – проводять зустрічі з виборцями, головами сільських рад (за Законом про вибори сільські голови формують територіальні виборчі комісії). Десь у кінці 1993 року заїхав до Адамівської сільської ради Петро Чернишук (тоді голова Білгород-Дністровського осередку РУХу та кандидат у депутати Верховної Ради). Ми розмовляли з ним про особливості тогорічних передвиборчих баталій і якось непомітно перейшли до питання про мою національну приналежність. Я – липованин-старообрядець (липовани – нащадки донських козаків-некрасівців, які оселилися на Дунаї після розгрому царськими військами повстання Кіндрата Булавина). Петро дав мені адресу канцелярії паланкового козацького товариства і вже через кілька днів я розмовляв про справи козацькі з Леонідом Городецьким (паланковим отаманом).

...У цей час на території Білгород-Дністровського району діяли такі козацькі осередки:

1. Буджацька Січ. Її очолював князь Аргутінський-Довгорукий. У складі осередка було багато впливових та знаних у районі осіб, але позиція керівництва стосовно других осередків козацтва у районі (курс на ізоляцію та елітаризм) не дала Січі можливості консолідувати та очолити козацький рух. Та ще й князь багато часу був у роз'їздах (справи за кордоном – був особистим секретарем Великого князя Володимира - нащадка російського імператорського престолу; заснування дворянського зібрання Півдня України та ін.), а відсутність отамана паралізувала роботу осередка, бо за першим статутом Січі отаман практично одноосібно керував роботою Буджацького козацтва (печатка та фінанси осередка були в руках князя). Буджацька Січ була незалежною обласною організацією і не входила до лав Українського козацтва – на той час єдиної у країні козацької організації всеукраїнського масштабу. У складі Січі активно працювали Устименко Борис Іванович – січовий суддя (кореспондент Одеської обласної газети „Одеські вісті”), Склярєнко Михайло Петрович – заступник отамана (військовий пенсіонер, фермер), Токарев Анатолій Євгенович – писар Січі (колишній командир 180 дивізії, військовий пенсіонер), Бойчев Василь Васильович – обозний Січі (керівник кооперативу таксистів, потім фермер), Деордиця Іван Матвійович (пенсіонер), Дмитренко Василь, Кучер В.В.(військовий пенсіонер). Діяли козацькі осередки у Сараті (Іванов С.І., Поглупко), Тарутіно, Арцизі, Татарбунарах, Кілії, Ізмаїлі, „але тамтешні полковники, крім саратського Сергія Іванова, майже нічого не зробили для відродження козацтва”(Пише Б.Устименко у своїй біографії). У травні 1995 р. було проведено коло з організаційних питань, на якому була затверджена нова редакція Статуту Січі, який відтепер обмежував права отамана та розширював права та повноваження січової старшини; керівництво Січчю перетворювалось із одноосібного на колегіальне. На колі були присутні письменники Ковальджі, Набоков, Задорожний. У цьому ж році до Білгорода-Дністровського приїздив за листом Л.Городецького Гетьман Українського козацтва В.Мулява. Разом із Сагайдаком (Київ) та Лукашевичем (Одеса) Мулява мав зустрічі з керівництвом Буджацької Січі та Білгород-Дністровської паланки і зробив висновки, що лише керівництво паланки стоїть на державницьких позиціях, а діяльність керівництва Січі не відповідає національним інтересам України. Л.Городецький отримав Універсал Гетьмана на право формування осередків Українського козацтва; керівництво Січі такого Універсала не отримало. Цей крок Гетьмана відштовхнув

багато офіцерів 180 дивізії від лав козацтва. Говорив генерал Токарев: „ Я – генерал – буду підкорятися прапорщику?!” Але як казав Городецький:”Хто бажав стати козаком – той став ним, не зважаючи на те, хто керує осередком. Тим паче, що отамана завжди можливо переобрати.”

Як би там не було, але частина козаків Буджацької Січі припинила активну діяльність до кращих часів (Деордиця І.М., Дмитренко В.В.), частина відійшла від козацтва зовсім (зокрема, в зв'язку із вїздом - Токарев А.Є., Кучер В.В.), частина ввійшла до складу Білгород-Дністровської паланки (Скляренко М.П., Устименко Б.І., Бойчев В.В., Вітряк М.К.). Офіційно Січ припинила діяльність у 1997 році...

2. Білгород-Дністровське міжрайонне паланкове козацьке товариство, яке виникло на фундаменті районного козацького товариства пасічників. Керував (і дотепер керує) роботою паланки Леонід Городецький – виходець з козаків-мазепинців Старої Царичанки. Паланка входила на правах асоційованого члена до Українського Чорноморського Гуляйпільського козацтва – обласної (крайової) козацької організації, яка була складовою частиною Українського козацтва Гетьмана Володимира Муляви (другий Гетьман; першим був В'ячеслав Чорновіл).

Крайовим отаманом у середині 90-х років був Валентин Піскун. До нього (за звичаєм) отамани змінювалися кожен рік; Піскун ж був першим керівником козаків, який три роки поспіль очолював обласну організацію. Якщо до нього отамани займалися лише виборами та перевиборами (я трохи утрирую, бо крайова організація працювала, й працювала добре), то Піскун налагодив роботу штабу, осавульської (утворили Одеську Січ – чоловічий – спочатку сезонний, потім всесезонний табір, де молодь проходить козацький вишкіл) та обозної (зокрема, козаки реалізували – за ліцензією – як будівельний матеріал – пісок з кар'єрів) служб; це все завдяки тому, що отаман мав час працювати, а не лише готуватися до виборів та перевиборів.

Але прийшов час й Піскуна (це менталітет козацький – де два козака – там три гетьмана) – звичаєві козаки скликали першу Чорну раду (потім цю раду скликали багато разів) – й закинули отаману й пісок, і бійки козаків при розподілі дивідентів від ліцензійної діяльності, і ще, і ще, і ще... Піскун вчинив шляхетно – скликав раду, оприлюднив звіт (фінансовий та політичний) діяльності крайової організації - й подав у відставку...

Крайовий отаман генерал-хорунжий Валентин Піскун часто приїздив до Білгорода-Дністровського – на робочі наради старшини, на посвяти козацькі, завжди цікавився й був у курсі справ козацьких організацій Задністров'я. Як правило, з ним приїздив Сергій Гуцолук.

Після В.Піскуна козаки обрали отаманом генерала ЗСУ Валентина Пилипенка. Ця кандидатура сподобалася не всім козакам й почався в лавах наших розбрат. Але це вже було в кінці ХХ століття...

3. Адамівський курінь Українського козацтва – автономний осередок козацтва у складі Білгород-Дністровської паланки. Він виник у Адамівки як козацька добровільна народна дружина; взаємодіяв у справі охорони порядку на території сільської ради з районним відділом МВС (начальником райвідділу працював полковник Чербаджі М.М.), з районною радою (головою ради працював Майстро В.І.), з 27 бригадою Білгород-Дністровського гарнізону, з прикордонниками Старокозацької прикордонної залози...

Першими реєстровими козаками Адамівського куріня були Тимофеев Валерій, Гуцан Валерій, Редько Анатолій, Дмитро Завацький, Гречко Леонід, Козаченко Олександр Іванович, Козаченко Олександр Антонович, Рибальченко Віктор, Куліков Руслан, Даниленко Іван, Маринеску Микола, Кульчицький Анатолій, Николайчук

Юрій, Басюк Віктор, Козубенко В'ячеслав, Чеботюк Олександр, Білоус Василь, Козубенко Феодосій, Гончаров Віктор, Лавріненко Юрій, Деревенча В'ячеслав, Одорожа Ігор, Лазуренко Дмитро, Макаренко Федір, Макаренко Сергій, Редько Сергій.

Адамівський курінь налагодив роботу з відродження прогресивних козацьких традицій, плідному співробітництву з органами місцевого самоврядування. Метою його діяльності було сприяння місцевим органам влади в забезпеченні громадського порядку, боротьбі із злочинністю і правопорушеннями.

4. Білгород-Дністровський міський козацький Кіш, який відпочувався від Білгород-Дністровської паланки. Першими козаками Кошу були Скляренко М.П., Вітряк М.К., Устименко Б.І., Черв'як О.О., Горлачов В.П., Воробійов В.М., Бойчев В.В., Мельниченко Г.Б., Скиба М.С., Лелеченко І.А., Городниченко П.М., Кулинський В.Я., Зуєв О.І., Лісіцин І.М., Павлюк В.В., Оленєв І.П.

У ці ж роки в школах Задністров'я педагоги звернули увагу на моральний потенціал козацтва і почали впроваджувати в навчально-виховний процес козацьку педагогіку.

Миколаївсько-Новоросійська школа Саратського району – осередок козацької республіки „Мрія” з відповідною атрибутикою, символікою, ритуалами. Шефами школи стали козаки Білгород-Дністровського міського козацького кошу, які багато допомагали завучу школи Фоменчук В.А. та педагогу-організатору Настаченко Г.М.

Турлацька школа Білгород-Дністровського району (директор Тодорова Т.П.) – мала козацький осередок учнів молодших класів. Керувала цим осередком Чумаченко В.М.

Долинівська школа Білгород-Дністровського району працювала (й працює) над створенням колективу козачат, використовуючи кращі досягнення вітчизняної педагогіки. Ініціаторами роботи колективу школи у цьому напрямку були директор школи Тонина Т.І., завуч Долгошеєнко М.І., педагог-організатор Молчанова Т.І.

Вигінська школа Білгород-Дністровського району на чолі із директором Біленко В. Ю. стала школою джур та дан.

Випаснянська школа №1 Білгород-Дністровського району (директор Дранішнікова Т.О.) створила невеликий осередок джур.

Адамівська школа козацько-лицарського виховання Білгород-Дністровського району працювала (й працює) в режимі навчального закладу нового типу; педагогічний колектив використовує адекватні козацькі методики виховного впливу на козачат, козацькі звичаї та ритуали. В школі працювала (й працює) дитяча та молодіжна організація „Молода Січ”, співзасновниками якої є директор школи Тимофєєв В.Я., завуч Лавріненко П.М., педагог-організатор Гриценко В.Н.

3. КОЗАЦЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗАДНІСТРОВ'Я КІНЦЯ ХХ СТОЛІТТЯ
(Нотатки директора Адамівської школи козацько-лицарського виховання
1998-2003 рр. Тимофєєва В.Я.)

Кінець ХХ століття в козацькому русі характеризується як період росту організацій різного напрямлення та чисельного росту членів цих організацій. Причиною цьому слугувало підвищення загального інтересу до справ козацьких у країні і зокрема Укази Президента України „Про День Українського козацтва”, „Про Координаційну раду з питань розвитку Українського козацтва”.

Збільшення кількості членів козацьких організацій веде до появи поглядів, відмінних від поглядів керівництва цих організацій. Якщо керівництво толерантне, мудре – відміни в поглядах ведуть до розвитку організації, покращання її роботи, зміцненню авторитету в широкому загалі. Але якщо керівництво організації авторитарне, не терпить інших поглядів на розвиток руху, крім своїх, - суперечки виллюються у розкол. Тут є й позитивний момент; можна вважати, що це не розкол, а очищення: невдоволені діяльністю організації козаки створюють свій підрозділ і намагаються працювати краще...

Подібна ситуація у кінці ХХ століття склалася в Українському козацтві на всіх рівнях – від всеукраїнського до місцевого, зокрема в Одеській крайовій та Білгород-Дністровській районній організаціях.

Обравши отаманом генерала Валентина Пилипенка, а писарем полковника гвардії Валентина Федоренка, Українське Чорноморське Гуляйпільське козацтво вступило в новий етап свого розвитку. Заступником отамана з питань ідеології було обрано письменника – академіка Богдана Сушинського, заступником з організаційних питань полковника Анатолія Петька – отамана Овідіопольської районної козацької організації. УЧГПК на Великій Раді Українського козацтва підтримало кандидатуру генерала Івана Біласа, який (після Гетьмана Володимира Муляви, який тяжко захворів – інсульт) став третім Гетьманом.

Незгода серед керівників Одеської крайової організації щодо подальшого шляху її розвитку призвів до серії розколів.

Спочатку крайова організація змінила назву – стала Чорноморським козацтвом. При цьому стався розкол: більша частина козаків на чолі з Анатолієм Петько, Валентином Федоренко, Богданом Сушинським організувало окреме козацьке об'єднання, яке згодом розколося на Чорноморське козацьке військо Анатолія Петька (входить до складу Українського козацтва та підтримує Гетьмана І.Біласа) та Реєстрове козацтво Богдана Сушинського, яке не підтримує Гетьмана УК І.Біласа, а входить у Всесвітню Лігу Лицарів. До речі, Б.Сушинський є пріором Мальтійського Ордена лицарів, нагороджений Папою Іоанном Павлом ІІ медаллю св. Амвросія. Далі Чорноморське козацьке військо розколося на ЧВК (Чорноморське козацьке військо – отаман А.Петько) та ЧКЗ (Чорноморське козацьке з'єднання – отаман Пукліч – президент охоронного бюро „Гриф”). Розбіжності добре висвітлені у статутах цих організацій.

Від Чорноморського козацтва В.Пилипенка відійшов полк ім.Сірка отамана В.Кривобока, потім „Одеська Січ” Івана Коваля. Далі В.Пилипенко склав повноваження й отаманом Чорноморського козацтва обрали Генадія Загайчука.

В кінці ХХ століття в Одеському краї працювали 9 незалежних козацьких організацій, які мали статус обласних:

1. Звичаєве козацтво отамана Леоніда Безклубого.
2. Чорноморське козацьке військо отамана Анатолія Петька (входить до складу Українського козацтва).
3. Чорноморське козацьке з'єднання отамана Пукліча (входить до складу Українського козацтва).

4. Полк ім. Сірка отамана В.Кривобока.
5. „Одеська Січ” отамана Івана Ковалю.
6. Чорноморське козацтво отамана Генадія Загайчука.
7. Буджацька Січ отамана Михайла Складенка.
8. Реєстрове козацтво отамана Богдана Сушинського.
9. Козацька асоціація пасічників Одещини наказного отамана Леоніда Городецького.

Процес розколу не обійшов й козацтво Білгород-Дністровського району і в цілому Задністров'я.

Від Білгород-Дністровського міського козацького Кошу відпочувався 1-й Білгород-Дністровський міський Окружний полк ім. П. Орлика, співзасновниками якого є Врублевський М.В., Єремєєв В.І., Дейна М.К., Оленів І.П., Царенков О.П., Хоменко С.В. Першим отаманом полку був Царенко О.П., потім козаки отаманом обрали Врублевського М.В. Полк підпорядкований Чорноморському козацькому війську Анатолія Петька й підтримує Гетьмана І. Біласа.

Від полку відійшов Білгород-Дністровський Окремий курінь ім. С. Білого, співзасновниками якого є отаман Городниченко П.М., Сокорев Ю.О., Сокорев О.О., Чудак В.С., Павленко О.Д., служитель УПЦ КП отець Микола Григоращенко. Курінь підтримує Гетьмана І. Біласа. Штаб-квартира куреню знаходиться на вулиці Плавневій; над воротями майорить державний прапор.

Саратська районна козацька організація розкололася на полк отамана С. Іванова та полк отамана Поглупко.

В кінці ХХ століття в Білгород-Дністровському районі і місті працювали такі козацькі організації:

1. Козацьке паланкове товариство. Отаман Леонід Городецький.
2. Буджацька Січ. Отаман Михайло Складенко. До складу Буджацької Січі входить Козацький Кіш отамана Михайла Складенка.
3. Полк ім. П. Орлика. Отаман Микола Врублевський.
4. Окремий курінь ім. С. Білого. Отаман Петро Городниченко.

Продовжували працювати в напрямку козацько-лицарського виховання школярів Миколаївко-Новоросійська (Фоменчук В.А., Настаченко В.М.), Долинська (Тома Т.І., Долгошеєнко М.І., Молчанова Т.І.), Адамівська (Тимофєєв В.Я., Лавриненко П.М., Грищенко В.Н.) школи. На жаль, звернули цю роботу Вигінська (пішов на пенсію Біленко В.Ю.), Турлацька, Випаснянська №1 школи...

Як писав у своїх нотатках Л. Городецький: „Чи може щось об'єднати козацьких лідерів?

Об'єднати може тільки Гетьман України – глава держави – признаний авторитет. Хто? Сьогодні це вакансія. Діждемося президентських виборів, якщо буде вибір.

Які перспективи розвитку відродженого козацтва? Перспективи відкриваються на шляху. Важливо йти цим шляхом і не збиватися ради хвилиних вигід.

Йти крізь терни і без сумнівів служити людям в ім'я Добра і Господа, ім'я якому Христос. Це найтяжчий шлях, але іншої дороги до Правди в козаків бути не може.

Козак може бути задоволений, коли народ буде задоволений своїм становищем. Чи буде це результатом діяльності козацтва, чи результатом іншого Промислу – це не важливо. Важливо, щоб козаки не були сторонніми свідками подій.

Щоб не соромно було підписатися під гаслом: «Слава Богу, що ми козаки!», - треба виборювати свої вольності, разом навалюючись на перепони і ті перепони ламати, а не обходити.»...

4. КОЗАЦЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗАДНІСТРОВ'Я ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ (Нотатки головного спеціаліста відділу освіти Білгород-Дністровської райдержадміністрації 2003-2004 р. Тимофєєва В.Я.)

„... або ми зуміємо відродити основи нашого національного патріотизму, а відтак, і самі навчимося породжувати цей патріотизм та виховувати на священних засадах його молоді покоління, або ж цивілізація знову відкине наш етнос до прірви бездержавності, до напівколоніального животіння десь на задвірках чергової недолугої євро-азійської імперії.”

Б.Сушинський.

Початок ХХІ століття в Одеській області та, зокрема, Білгород-Дністровському районі для козаків ознаменувався якісним ростом кількості членів та загальною зацікавленістю влади у співробітництві. Це, зокрема, було пов'язано із Указами Президента України про створення Координаційної ради з питань розвитку козацтва (такі ради були створені в Одесі – обласна та в Білгороді-Дністровському – районна і міська) та прийняттям Національної програми розвитку козацтва в Україні.

У ці роки в Задністров'ї працювали такі козацькі організації:

1. Білгород-Дністровська паланка Українського козацтва – отаман Л.Городецький, писар В.Тимофєєв.
2. Адамівський курінь Українського козацтва (автономно у складі Білгород-Дністровської паланки) – отаман М.Маринеску, писар В.Козубенко.
3. Буджацька Січ Українського козацтва – отаман М.Скляренко, писар В.Воробьов.
4. Білгород-Дністровський Кіш Українського козацтва (автономно у складі Буджацької Січі) – отаман М.Скляренко, писар В.Воробьов.
5. 1-й Білгород-Дністровський Окружний полк ім. П.Орлика Чорноморського козацького війська Українського козацтва – отаман М.Врублевський, писар В.Воробьов.
6. Білгород-Дністровський Окремий курінь ім. С.Білого Чорноморського козацького війська Українського козацтва – отаман П.Городниченко, писар Ю.Сокорев.
7. Білгород-Дністровський курінь Війська Запорозького – отаман М.Возний.
8. Жіноча громада Чорноморського козацького війська Українського козацтва – керівник Л.Горлачова.
9. Білгород-Дністровський курінь Чорноморського козацького з'єднання, отаман І.Білоус.

Активно працювали козаки М.Скляренко, В.Воробьов, І.Оленев, С.Горлачов, М.Врублевський, В.Вікторович, В.Бойчев, Б.Устименко, Л.Городецький, В.Тимофєєв, М.Маринеску, М.Дейна, П.Городниченко, В.Скліфософський.

Цікаве спостереження: нові козацькі організації завжди утворювалися із появою нових лідерів – й надалі я прогноую ріст цих організацій із приходом у козацтво осіб – носіїв нових ідей.

Новим у козацтві (і характерним для цього періоду) було співробітництво козаків усіх осередків („час збирати каміння”), особливо коли необхідно було проводити масштабні заходи – участь у Дні міста Білгорода-Дністровського, у відкритті пам'ятників Т.Шевченку (Білгород-Дністровський), отаману Головатому, Богдану Хмельницькому (Одеса), організація екскурсій для школярів на кораблі Чорноморського флоту, районне свято на базі Адамівської школи, районне Свято козацької пісні, посвята у козачата учнів Долинівської школи, у козаки всесвітньо відомого фольклорного ансамблю „Веселка” (керівник І.Нікіруй), хлопчачого

ансамблю „Гроно” (керівник Б.Нікіруй), ліцеїстів Тузлівського НВК, зустріч із кандидатом у Президенти України В.Ющенком та ін...

У ці роки продовжували активно працювати в напрямку козацько-лицарського виховання Адамівська (Тимофеев В.Я., Лавриненко П.М., Гриценко В.Н.) та Долинівська (Тома Т.І., Долгошеєнко М.І., Молчанова Т.І.) школи. Почали відроджувати шкільні козацькі організації Випаснянська №1 школа (), Біленківська школа (Ситнік В.А.), Тузлівський НВК Тагарбунарського району (Покровщук Д.М.). Звернула активну роботу Миколаївсько-Новоросійська школа (із виходом на пенсію за вислугою років Фоменчук В.А.).

Почав друкуватися невеликим накладом (тиражем) регіональний козацький щомісячник „Річ про Буджацьку Січ” (тут друкуються статті теоретиків козацького руху – Устименка Б.І., Городецького Л.Г., Тимофеева В.Я., Скляренка М.П., новини козацької діяльності (у тому числі й культурні), художні біографії лідерів козацького руху Буджаку та ін.

Було прийнято регіональну програму відродження та розвитку Українського козацтва на Одещині на 2002-2005 роки у III розділі якої сказано: „...організувати семінари з проблем козацького виховання школярів на базі Адамівської загальноосвітньої школи”. Метою територіальної програми відродження та розвитку Українського козацтва в Бессарабії є - подальший розвиток козацтва як громадської сили, здатної зробити певний внесок у консолідацію суспільства.

Згідно програми, козацтво Буджаку зосередило зусилля на:

- історико-просвітницькій та дослідницькій діяльності;
- військово-патріотичному вихованні, із впровадженням козацьких традицій у навчальні заклади та в лави армії;
- спортивному розвитку;
- розвитку фермерських господарств та підприємницької і ремісничої діяльності;
- співпраці з органами правопорядку та адміністраціями і органами самоуправління;
- обстоювання засад релігійного виховання.

Завдання отаманської верхівки козацтва Буджаку – не втягувати козаків в згубну конфронтацію з владою та релігійні, мовно-національні, політико-економічні інтриги (бо на сучасному етапі козацтво як єдина політична сила не сформувалась!) і щоб утримувати козацтво від цих інтриг – більше займатися вихованням та просвітницькою діяльністю, розвивати культурні осередки – козацькі хори, ансамблі, театри; піклуватись про козацькі ліцеї і табори відпочинку та спортивного загартування.

Ми не повинні насаджувати зневіру до владних структур. Не можна в такій ситуації будувати цивілізовану державу, формувати повноцінну, самодостатню націю; козаки повинні не дозволяти морально і духовно перетворювати українську націю на націю, в якій панують, і буття якої визначають, панікери, провокатори і духовні дезертири.

Як сказав Б.Сушинський: „Ми живемо в мирній європейській державі. Найбільша мужність полягає в тому, щоб кожен з нас, українців, на своєму робочому і життєвому місці, щоденно – борозна до борозни, цеглина до цеглини, слово до слова – підтверджував козацьку вірність в ім'я України, козацьку мужність задля захисту України, козацьку працьовитість і порядність задля процвітання України.

Оце вона і є – життєвська, біблійна, а отже й козацька мудрість нашої Національної ідеї. Бо: велич козацької Української Національної ідеї – у величії козацького духу!”

**АДАМІВСЬКА ШКОЛА КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО ВИХОВАННЯ
БІЛГОРОД-ДНІСТРОВСЬКОГО РАЙОНУ ОДЕСЬКОЇ ОБЛАСТІ**
Історична довідка. Нотатки директора школи Тимофєєва В.Я.

**...Історія вчить, що ефективно те, що утверджує своє.
А своє у нас – козацтво – спосіб життя вільної людини, яка
із зростом в руках захищала своє право на свободу...**

Адамівська школа козацько-лицарського виховання – громадський (на базі загальноосвітньої школи) навчально-виховний заклад нового типу, покликаний дати учням додаткову козацько-лицарську освіту, забезпечити їх надійний духовний зв'язок з предками, розвинути стосунки з сучасниками і зорієнтувати козачат на інтереси нащадків, бо творче відродження в житті ідей і засобів козацької педагогіки має забезпечити виховання фізично здорових, морально чистих і по-лицарськи мужніх та сильних духом громадян незалежної України.

В пониззі Дністра (зокрема це територія Адамівської сільської громади, Старокозацької, Козацької, Петрівської, Староцаричанської та ін.) значна маса козаків з'явилася в 1709-1710 рр., під час відступу мазепинської еміграційної хвилі. Це були ті козаки, що відступили з-під Полтави і дійшли разом з Мазепою до Бендер, а згодом почали розселятися по землях між Дністром і Дунаєм. Ця мазепинська хвиля накотилася на колонізаційну хвилю, викликану зруйнуванням російськими військами у 1709 р., за наказом Петра I, Чортомлицької Січі.

Ще одна хвиля докотилася до Задністров'я вже після руйнації в 1775 р., за наказом Катерини II, Нової Січі.

Чимало січовиків, селян-утікачів та прихильників Мазепи добувалися до буджацьких степів окремими групами. Особливо посилювався цей процес з 1778 р. по тому, як уряд Османської імперії ухвалив досить мудре, толерантне щодо до свого одвічного ворога – українського козацтва, рішення: дозволити йому заснувати Січ у пониззі Дністра, в районі Кучургана, а паланки – між Акерманом і Бендерами. У 1828-1868 рр. козаки Акерманської паланки входили до складу Дунайського (з 1856 р. - Новоросійського) війська. Згодом військо було переселено на Кубань, але частина козаків залишилася (у нас це родини Козаченків, Могили, Громовенків, Гречків).

На початку 90-х рр. XX століття групою ентузіастів з козацьких родів було відтворено Білгород-Дністровську (Акерманську) паланку Українського козацтва (офіційні засновники – козаки Городецький Л.Г., Берлізов А.М., Тимофєєв В.Я.), яка сьогодні складається з 7 курінів; один з курінів наш – Адамівський, який налічує більше 80 козаків. Проживаючи у громаді, яка має давні козацькі традиції, вчителі не могли ці традиції не залучити до виховного процесу...

Згадаймо початок 90-х років минулого століття: розпад Союзу, крушіння правлячої ідеологічної машини.

Тепер уявіть собі наше становище, керівників шкіл, в ті роки: кадри побігли зі школи, фінансування пішло з місцевих бюджетів (вірніше, його не стало зовсім!), ми намагаємось налагодити хоча б якусь виховну роботу в школі, причому без матеріальної та, навіть, моральної підтримки з боку влади та громадськості, бо, мабуть, лише у школі люди розуміли, що починаємо втрачати ціле покоління.

У школі в ті роки почали платити за класне керівництво копійки, скасували зарахування до педагогічного стажу років роботи на посадах старшої піонерської вожатої – педагогу, який більше за інших працював з дітьми, оголосили школу поза політикою (і державою також!), звернувши державну підтримку дитячо-юнацьких організацій.

Опам'ятавшись від шоку (ідеологічного, фінансового – інфляція, зниження реального рівня зарплатні, яку, до речі, затримували по півроку!), ми почали шукати альтернативні форми виховної роботи; альтернативні комуністичним; бо якщо держава відмовилася від комуністичної ідеології, то й державна школа не мала права її сповідати; в іншому випадку вчитель зобов'язаний був покинути державну школу – ми ж хотіли в школі працювати.

В країнах, де розуміють значення виховання, в школах існує цілісна система формування лідерів різного рангу. Ця система не обходиться без дитячих організацій – лідер виростає тут, далі він лише “шліфується”. Така ж система існувала й в СРСР: жовтенята – піонери – комсомольці – комуністи.

Необхідність в наших умовах такої системи розуміли і ми, педагоги Адамівської школи, і спробували створити українську національну піонерську організацію “Джура” (одним з атрибутів у нас був жовто-синій націонал-піонерський галстук). Організація будувалася на засадах та традиціях Українського козацтва; за основу її побудови ми обрали Концепцію української козацької педагогіки, яка була надрукована в “Освіті” у 1992 році. Організація почала діяти...

У 1993 році мене було обрано головою Адамівської сільської ради Білгород-Дністровського району Одеської області й нові обов'язки змусили на декілька років відійти від практичної педагогіки, хоча за перебігом педагогічної думки в пресі я слідував. Поступово господарські та політичні турботи місцевого масштабу заповнили мене: йшло перманентне ділення колгоспу - лідери змінювали один одного, після чергових звітно-виборчих зборів виходили з колгоспу й виводили з собою односторонців; йшло паювання і ми намагалися не залишити сільську інтелігенцію без землі; після війни у Придністров'ї молдавські волонтери почали порушувати границю й грабувати колгоспні ферми, в тому числі й наш свинотоварний комплекс.

Я звернувся до начальника районного відділу міліції Чербаджі М.М. з проханням дозволити створити добровільну народну козацьку дружину для охорони громадського порядку на території громади та боротьби із порушниками границі-молдавськими волонтерами. Нас підтримав голова районної ради Майстро В.І. Дружину було створено, екіповано одностроєм та козацькою зброєю; нічні чергування дружинників оплачувалися коштами сільської ради. Велику організаційну та матеріальну допомогу нам надали міські та районні козаки Городецький Л.Г., Склярєнко М.П., Бойчев В.В., Устименко Б.І., Царєнков О.П., отамани крайових козацтв Піскун В., Пилипенко В., Федоренко В., Сушинський Б., Петько А., Пукліч В.

У 1994 році організаційно було оформлено Адамівський курінь Українського козацтва, отаманом якого мене було обрано. У 1996 році курінь увійшов до складу Білгород-Дністровської міжрайонної козацької паланки Українського козацтва; тоді ж мене було обрано писарем цієї паланки...

На сесіях сільської ради, розглядаючи питання про стан навчального-виховної роботи в школі, ми звертали увагу депутатів на виховний потенціал Кодексу буття Українського козацтва, куди входять Кодекс лицарської честі, Кодекс лицарської духовності та Заповіді милосердя. Кодекс буття забезпечує формування та виховання такого духовного стану молоді – молодих громадян України, козаків, яке в народі збереглося як розуміння козацького духу, того особливого соціального положення українського козацтва в суспільстві, яке слугувало опорою народу і державі протягом віків. Тому ми вирішили за основу виховання молоді в нашій сільській громаді обрати козацьку педагогіку...

На жаль, відсутність розробленої методики роботи з козацатами не дозволили тоді колективу Адамівської школи досягти відсутніх успіхів: організація „Джура” працювала більше як піонерська організація, ніж як козацька...

Після закінчення строку повноважень сільського голови в 1998 році я повернувся до Адамівської школи на посаду директора і почав будувати школу козацько-лицарського виховання. Було розроблено модель та план трансформації загальноосвітньої школи в школу козацько-лицарського виховання, концепція, положення та статут школи цього типу, навчальний план та програми, підручники та методичні посібники. Йде робота над створенням Програми розвитку козака, методичного посібника „Види діяльності й форми занять з козацько-лицарського виховання”. За розробку моделі школи такого типу мене було нагороджено у 2001 році Іменним годинником від Президента України; в 2003 році я отримав на цю модель авторське свідоцтво обласного ярмарку педагогічних ідей та технологій. Модель самоврядування нашої школи була признана однією з кращих на Україні; а за створення школи козацько-лицарського виховання я отримав звання кращого освітянина України 2002 року в номінації „Народе мій завжди буде”.

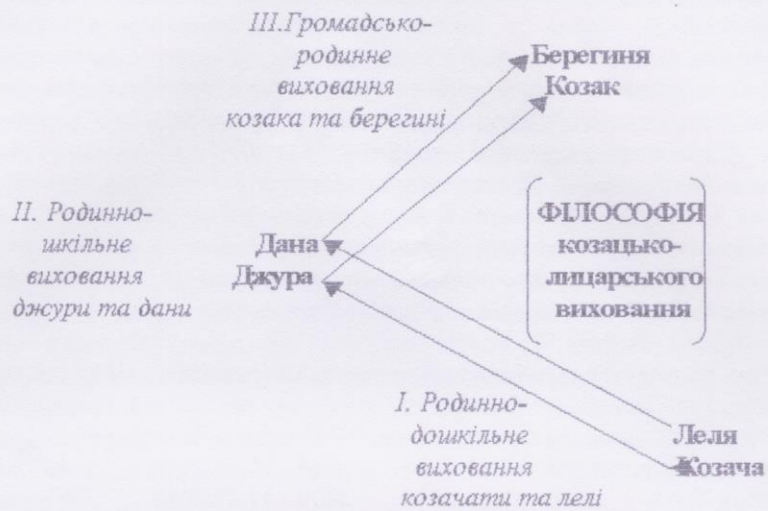
Про Адамівську школу козацько-лицарського виховання в ці роки писали:

- газета „Советское Приднестровье” (Білгород-Дністровський) -
 - №12 15.02.2000, №24 28.03.2000, №34 05.05.2000, №40 23.05.2000,
 - №42 02.06.2000, №50 29.06.2000, №59 31.07.2000, №63 14.08.2000,
 - №67 28.08.2000, №68 31.08.2000, №72 14.09.2000, №84 26.10.2000,
 - №89 13.11.2000, №94 30.11.2000, №06 22.01.2001, №09 01.02.2001,
 - №17 01.03.2001, №21 15.03.2001, №24 26.03.2001, №44 11.06.2001,
 - №49 28.06.2001, №56 26.07.2001, №57 30.07.2001, №75 04.10.2001,
 - №84 05.11.2001, №08 31.01.2002, №12 14.02.2002, №36 16.05.2002,
 - №38 23.05.2002, №42 06.06.2002, №54 18.07.2002, №77 07.10.2002,
 - №101 13.08.2003, №103 15.08.2003, №104 16.08.2003, №106 20.08.2003,
 - №115 02.09.2003, №165 11.11.2003.
 - газета „Будьте с нами” (Білгород-Дністровський) -
 - №35 23.08.2001, №36 30.08.2001.
 - газета „Одеські вісті” (Одеса) -
 - №93 23.05.2000, №95 27.05.2000.
 - газета „Чорноморські новини” (Одеса) -
 - №44 08.07.2000, №52 23.08.2000, №03 11.01.2001, №35 24.05.2001,
 - №55 16.08.2001, №74 09.10.2003, №78 23.10.2003.
 - газета „Сільська школа” (Київ) -
 - №05 20.09.2000.
 - журнал „Наша школа” (Одеса) -
 - №4 – 2000, №5-6 – 2000, №1 – 2002, №2 – 2002, №2 – 2003.
 - громадсько-політичний щотижневик „Освіта” (Київ) -
 - №52 6-13.11.2002, №1 1-8.01.2003.
- Крім того, невеликим тиражем випускається шкільна газета „Річ про Адамівську Січ”.

У квітні 1998 року в школі була створена дитяча козацька організація „Січ” – Адамівський курінь, яка у лютому 2000 року була переєстрована в організацію „Молода Січ” – Адамівський курінь Українського козацтва. Офіційними засновниками цієї організації є педагоги-Тимофєєв В.Я., Лавриненко П.М., Гриценко В.Н.

У вихованні національно свідомих козаків та берегинь педагогічний колектив бачить три ступені: 1.Родинно-дошкільне виховання козачати та лелі. 2.Родинно-шкільне виховання джури та дані. 3.Громадсько-родинне виховання козака та берегині.

Тепер у громаді ми маємо таку систему виховання козака і берегині:

Родинно-дошкільне виховання козачати та лелі (діти до 6 років) здійснюємо через роботу з батьками дошкільнят та введенням спеціальних курсів до програм дитячого садка.

Родинно-шкільне виховання джури та дани (діти 6-13 років) ми проводимо у формі школи козацько-лицарського виховання:

А/ класна робота за рахунок варіативної частини навчального плану з основаних дисциплін козацько-лицарського виховання,

Б/ позакласна робота за рахунок годин гуртків, у формі Козацької республіки (одна з форм самоврядування учнівського колективу) та класних козацьких загонів,

В/ позашкільна робота у формі діяльності дитячо-юнацької організації „Молода Січ” Українського козацтва.

Громадсько-родинне виховання козака та берегині (молодь з 14 років) ми здійснюємо через діяльність Адамівського куріня Українського козацтва та жіночої громади Українського козацтва.

Практика роботи школи козацько-лицарського виховання переконливо свідчить, що поглиблення і примноження козацько-лицарських традицій в сучасних умовах сприяє нарощенню зусиль державотворчого спрямування, піднесенню духовності як кожної особистості зокрема, так і всієї громади, суспільства в цілому. Вважаємо, що вчителі покликані вести широку просвітницьку роботу серед населення з проблем історії, культури, мистецтва, військової справи, державницької діяльності козацтва, прагнути по-козацькому, по-лицарському виховувати ріднотаюче покоління. На це нас орієнтують Укази Президента України, нормативні документи Міністерства освіти і науки України.

Кінець 2003 р.

Директор Адамівської школи козацько-лицарського виховання Тимофесв В.Я.

II. КОЗАЦЬКА ПЕДАГОГІКА Й СУЧАСНА ОСВІТА (ПЕДАГОГІЧНІ РОЗДУМИ)

„Козацтво стало найдосконалішою формою виразу генетично закодованих здібностей і можливостей нашого народу. Реалізація ж науково обґрунтованих і випробуваних історією козацько-лицарських виховних традицій – один із найефективніших українських підходів у навчально-виховній роботі.”

Б. Сушинський.

В жодній країні світу немає виховання „взагалі”. Воно завжди має конкретно-історичну національно-державну форму вираження і спрямоване на формування громадянина конкретної держави, яка не може бути безнаціональною.

В Україні, як і в інших країнах світу, історично склалася своя система виховання, яка максимально враховує національні риси і самобутність українського народу. Це – українська козацька педагогіка.

Відомо, що український козацький визвольний рух – одна з найяскравіших сторінок боротьби нашого народу за політичну і державну незалежність. Багатогранною була діяльність козаків – як звичайних воїнів, вільнолюбивих громадян, політичних і державних діячів, умілих господарів землі, досвідчених хліборобів, творців мистецтва, мудрих вихователів дітей. Козацтво у більшості своїй було аристократією національного духу, високоідейною і високоморальною елітою своєї нації.

Народ – нація – це самовідтворювана система. Вона може втратити певні функції (державницькі), але доки жива – спроможна сягати ще вищих рівнів свого розвитку. Потрібні лише внутрішня воля і сила.

Втіленням волі і сили, феноменом відродження свідомо і послідовно стало козацтво. Славетний Байда Вишневецький не тільки побороює військову потугу татар і турків, а й гордо відкидає компроміс (навіть в ім'я життя) з поневолювачами народу (віра твоя, кидає він у вічі султанові, погана, - тож волю умерти, але не бути в спілці з тобою). В ім'я розквіту народу П. Конашевич-Сагайдачний з усім своїм кошем вступає до Київського освітнього братства. Б. Хмельницький сприяє розвитку Києво-Могилянської академії, багато полковників здобуває освіту в зарубіжних університетах. Гетьман І. Мазепа будує освітні заклади та храми, П. Орлик творить найдемократичнішу та найгуманістичнішу в Європі Конституцію, а Кирило Розумовський докладно зусиль для створення в Батурині університету й 52 роки очолює російську академію наук і здобуває все європейське визнання...

Уся козацька Україна була поділена на „полки”, і в усіх полках та у володіннях Січі функціонували різного роду школи. Ті школи давали світську, релігійну і військову освіту, а головне – готували до життя: як приватного, так і державного. Україна вся була всіяна навчально-виховними закладами і закономірно була визнана Європою як найосвіченіша країна-нація...

Історія вчить: поки козацтво було могутньою суспільною культуротворчою, морально-духовною, національно-патріотичною потугою, доти Україна зберігала свою незалежність чи автономність.

Загальновідомо: козацтво – надзвичайно високого, елітного рівня військова організація, але самою історією їй судилося відіграти роль вирішальної сили у

відродженні нації-держави, захисті демократії і свободи, гуманізму, найвищого рівня – конституційної, правової культури.

Дика і темна, свавільна, гульляйська сила, як атестували козацтво недруги України, цієї місії виконати не могла.

Нагадаймо свідчення Д. Яворницького: на Січ приймали лише тих, хто визнав православну віру, спілкувався українською мовою, брав присягу захищати до останнього подиху людину, родину, військово товариство й Україну та за них бути готовим віддати й життя. Іноземці відзначали: козацтво породило найвидатніший феномен лицарства, патріотизму, честі – духовне побратимство, їм не вдалося зафіксувати жодного випадку зради цього типу родства!

І цілком зрозуміло, що такий тип людей не міг з'явитися сам собою, з нічого.

Вирішальну роль у кристалізації українського характеру відіграла козацька освіта – педагогіка самопізнання та самореалізації, особової й національно-релігійної самосвідомості, філософії жити по-людськи: чесно і совісно, патріотично й професійно, на засадах демократії і свободи, красиво і просто.

Козацька педагогіка – це частина української народної педагогіки, яка формувала у підростаючих поколінь синівську любов до рідної землі, готовність її захищати від чужоземних загарбників, високу національну свідомість і самосвідомість, глибоку духовність.

Головна мета козацької педагогіки – виховати вільнолюбиву і незалежну особистість, козака-лицаря, мужнього громадянина. Провідні завдання – виховувати в підростаючих поколінь національну свідомість і самосвідомість, український характер і світогляд, формувати національну і загальнолюдську духовність, готувати фізично загартованих і мужніх воїнів-захисників рідного народу, виховувати громадян, які розвивали б культуру, економіку та інші сфери життєдіяльності народу.

Закономірно, що народ в історичних піснях і думках підніс козацтво на висоту ідеалу. Г. Сковорода не тільки розвинув філософсько-етичний принцип самопізнання, само творення, самореалізації, а й уславив як образ-взірець „отця вольності Богдана”; І. Котляревський як найвищий ідеал підніс не лише Низа та Евріала (захисників Вітчизни), а й Наталку та її матір, побратимство Миколи та Петра.

Т. Шевченко, написавши не тільки „Кобзаря”, а й „Букваря”, еталонами людини оспівав носіїв козацької філософії, етики і моралі, гідності й честі, політичної активності та державницької мудрості. До речі, Великий Кобзар був курінним отаманом Петербургського козацького Кошу.

Тож природно, що форми козацької етнопедагогіки жили в творах П. Куліша і М. Костомарова, П. Мирного, І. Франка і Л. Українки, Карпенка-Карого, у працях видатних педагогів Г. Ващенка і Яніва, Шлемкевича, Сухомлинського і Стельмаховича, а нині повертається до системи сучасної освіти як незнищений Дух нації.

Система виховання у козаків мала різнобічний характер. Козаки надавали важливого значення як психофізичному вихованню, так і моральному, релігійному, естетичному, що сприяло гармонійному розвитку кожної особистості. Висококультурна еліта нації, враховуючи здобутки народної педагогіки, по філософськи підходила до їх застосування, створювала власні звичаєві правила, яких дотримувалися усі козаки.

Народна педагогіка високо підносить гідність дитини. Повага до дитини ставала основною передумовою у спілкуванні дорослих із вихованцями, що, безперечно, позначалось не лише на стосунках, а й способі життя, моральному становленню молоді.

За народними переконаннями, почуття власної гідності людина має пронести до останніх днів свого життя, це своєрідний показник моральності та чесності з оточуючими та з самим собою.

Одним із найперших чинників впливу на особистість українська етнопедагогіка називає середовище – стосунки в сім'ї, режим дня, побут, звичаї, традиції, житлові умови тощо. Про позитивну роль родини можна говорити тоді, коли в ній панує

здоровий дух єдності між усіма її членами, незалежно від їхнього віку, життєвого досвіду. Відчуваючи підтримку і турботу дорослих, діти підсвідомо скеровують свої дії та вчинки на те, щоб виправдати довір'я та сподівання батьків, дорослих. Почуття обов'язку перед старшими організовує дітей, і повага – обов'язкова.

Ідея домінуючої ролі родини у формуванні особистості знайшла своє вираження та підтримку і на інших рівнях виховання (братські, релігійні школи тощо), у тому числі й на Запорозькій Січі, де за основу виховання взяли народні принципи родинного впливу. Думка про залежність вдачі людини від оточення, стосунків, умов, способу життя трансформувалася у козаків в конкретну вимогу – підготувати міцного й витривалого воїна, захисника рідної землі. Виховання такої особистості становило суспільно-політичну необхідність, викликану обставинами життя і спрямовану в майбутнє. Це одна з передумов суверенності країни, та врешті-решт, такий зміст навчання цілком відповідав вільнолюбивій вдачі козака.

Джурам у свої юнацькі роки доводилося зазнавати багато пригод та небезпек. Але все це було їм на користь, бо, подорослішав, вони ставали найзавзятішими козаками.

На Січ приходили всі, хто прагнув оберігати Україну від ворога, здобути волю, стати сильним і мужнім. Козацьке середовище було для джур школою життя, відважності та гарту. Послідовність та системність виховного процесу досягалися завдяки батьківському піклуванню досвідчених козаків, товариській підтримки молодих лицарів, постійному контролю і нагляду. Будучи для юнаків родиною (певне коло осіб було постійно біля них), Січ водночас виконувала функції і громадськості.

Народна мудрість влучно зауважує: „З ким поведешся, від того й наберешся”. Йдучи за народними вимогами та правилами, наставником джури обирали мудрого козака, який би ста зразком і порадиником для хлопця. Маючи життєвий та військовий досвід, статечний козак ставав авторитетом, прикладом, зразком для хлопця, як у родині батько, навчав хоробрості, чесності, дотримуючись пропегованого народом принципу рівноправності у стосунках.

Інститут батьківства (наставництва) в Запорізькій Січі, ґрунтуючись на народно-християнських принципах любові, взаємоповаги, демократизму, дружби, намагався виховувати молодь гідною традицій минулого, маючи для цього всі підстави.

Морально-етичні чесноти подібного змісту для підростаючого покоління складались у закони життя. Джури цінували батьківську турботу, що виявлялась у толерантному, поважливому ставленні до названих батьків. Дружні стосунки батьків та дітей, щира бесіда, заспокійлива пора створювали особливий духовний світ. Мудра народна педагогіка знала чимало секретів впливу на особистість, уникаючи обмеження її свободи, часто діючи так, що дитина навіть не підозрювала, що її виховують.

Скажімо, невелика бувальщина з уст батьків про ледачого сина застерігала дитину бути такою, казка про мудру дівчину скеровувала діяльність вихованців у відповідне русло, а розповідь про відважних воїнів-козаків заохочувала юнаків до гартування тіла. Такі методи виховання впливали з природних потреб хлопчиків та дівчаток. Юна душа не чинила опору такому вихованню, оскільки все діялось із урахуванням бажань, інтересів, прагнень, сподівань, мрій дітей.

Навчання у школі джур мало свої стани. Ця особливість козацького виховання своєю основою базується на народно-педагогічній віковій періодизації виховання і навчання, складеній з урахуванням споконвічних емпіричних знань. За народними традиціями зміст виховання кожної вікової групи мав певну відмінність, котра акумулювалася у системі вимог. Подібне спостерігається і на Січі. Перехід від одних обов'язків до інших має відбуватися не лише за досягненням певного віку, а й за умови вивчення основ козацького військового мистецтва, узгоджуючи свої дії з морально-етичним кодексом лицарської честі.

Серед різноманітних народно-педагогічних методів виховання велике значення мають профілактичні та практично-дійові. Режим праці та відпочинку, гра у родині забезпечували організованість дітей, сприяли всебічному розвитку фізичних та духовних потреб. Відпочинок спрямовував дітей на поповнення їх життєвого досвіду, стимулював позитивні і корисні звички і водночас служив „розрядкою” для фізичного та емоційного стану. Але й в таких випадках контроль над дітьми не виключався. Названа група узвичаєних народно-педагогічних методів виховання широко застосовувалась і у козаків.

Навчання у школі джур мало розгалужений характер. Як зазначав С.Сірополко, „молодиків у школі й поза школою вчили: Богу добре молитись, на коні рип'яхом сидіти, шаблюю рубати й відбиватись, з рушниці гострозоро стріляти й списом гостро колоти”.

В цілому навчання тут здійснювалося у релігійному напрямку, адже християнські засади народних виховних традицій – домінуюча ланка у козацькому житті.

Релігійне життя козаків позитивно впливало на світорозуміння молоді. Глибоко духовні звичаї запорожців мають релігійне підґрунтя, і це природно, оскільки козацька духовність, воля, майбутнє були невіддільні від ідеї Бога. Вирушаючи в похід, за звичаєм, треба було поклонитись січовій Покрові і св. Миколі. Та й у будні воїни віддавали шану своїй заступниці: перед обідом читали Святе письмо і молились св. Покрові.

Култ землі був головним у традиційно-звичаєвій системі та навчально-виховному процесі українців, у тому числі й козаків. У запорожців існувала клятва святою землею. Вірячи, що земля чує прохання і бачить людські гріхи, козаки знаходили можливість поговорити з нею, щиро висповідуючись, опустившись на коліна. Тому видається закономірним, що култ землі зайняв почесне місце у виховній ланці запорожців, який би характер вона не мала – релігійний, патріотичний, естетичний, морально-трудоий, розумовий тощо і був консолідуючою силою. За народними переказами, земля мала і магічну силу, у скрутну й вирішальну хвилину відводить очі неприємця.

Гармонійні відносини природи і людини становили основу буття українців, що позначалось і на виховному процесі. Спосіб життя українців був складений так, що дитина перебувала у центрі природи; трудові навички, естетичні смаки, моральні чесноти формувалися на лоні природи і з допомогою природи.

Простота, добродушність, безпосередність юнаків імпонувала гармонійному багатому світу природи, який сам підказував, як жити, що чинити у тій чи іншій ситуації.

Навколишнє середовище, умови життя вимагали від козаків різного віку витривалості, адже тільки мужні і фізично загартовані воїни могли захистити свої права і країну.

Використовуючи народно-педагогічні традиції, козаки надавали виховному процесові конкретної спрямованості: виховати перш за все воїна-захисника. Це стосується і джур. При цьому ідея суверенної особистості була домінуючою у їхній системі навчання та виховання, що сприяло підвищенню національної свідомості мас.

Загальновідомо, що національні, зокрема, козацькі виховні традиції і звичаї є нині порятунком для „зголоднілої” на душевність і духовність сучасної молоді людини.

Ніщо не повертається в традиційних формах, час диктує свої. Не всі форми відповідають сучасності і в козацькій педагогіці: нині інший тип виробничих відносин, побуту, потреб та свідомості. Але дух не втрачає сили, енергії, цілеспрямованості до мети. Тому не можуть не використовуватися такі принципи козацької педагогіки, як любов до сім'ї, роду і нації; до рідної природи, оселі, землі; дух лицарства (побутового,

3. БІЛГОРОД-ДНІСТРОВСЬКИЙ РАЙОН. СТАРОКОЗАЦЬКА ШКОЛА.

З числа Старокозацьких школярів офіцером-відставником, учителем ДПЮ Лісіциним І.М. було організовано школу джур. З виступу отамана Старокозацького куріня на Великій Раді Українського козацтва у жовтні 1997 року: „Сьогодні у нас, джур, дитячої та молодіжної організації Українського козацтва „Молода Січ”, створеної в нашому селі Старокозацьке Одеської області дебют на всеукраїнському рівні. На сьогодні в нашій організації налічується 108 осіб. Чим ми займаємося? Влітку, окрім занять з орієнтування на місцевості, правилам розташування палаточного табору, вміння розвести багаття, надання першої медичної допомоги, ми познайомилися з засобами зв'язку, трохи попрацювали у цій сфері і навіть маємо свій рекорд по проведенню польового телефонного зв'язку на відстані 100 метрів – 43 секунди.

Зараз ми займаємося художньою самодіяльністю (вчимо танці, козацькі пісні), спортивною гімнастикою, і що саме головне – вивчаємо історію козацтва, традиції і звичаї наших предків, відомих на весь світ козаків. Разом з митним нарядом ми несемо патрульну службу, самостійно сидімо в засадах по виявленню контрабандних грузів. Окрім цього, з нами двічі на тиждень проводить уроки богослов'я священник нашої Покровської церкви отець Антоній.”

... Багатолюдно було під час недільної служби у Грецької церкви Білгорода-Дністровського. 39 старокозацьких школярів – козацьких джур та дан приїхали у місто, щоб, отримавши благословення отця Владислава, прийняти посвячення у козаки. Хлопчачки читають текст присяги: „Присягаю бути вірним Богові та Україні. Присягаюся товариству бути допомогою товаришам у козацьких справах. На славу перед Господом та Україною.” Це не вистава, не театральне дійство, а повернення до безсмертних народних витоків, до віри батьків, до справи служіння своїй землі, Вітчизні, народу.

А чому дівчат називають данами? Даною називалася богиня води в староукраїнській міфології. А вода – символ життя...

4. БІЛГОРОД-ДНІСТРОВСЬКИЙ РАЙОН. ВИПАСТІЯНСЬКА №1 ШКОЛА.

В школі учителем ДПЮ Гавриленко В.О. була організована джурова козацька організація „Молода Січ”, яка прийняла всім своїм складом посвяту в козаки. Посвяту проводили козаки М.Скляренко, В.Горлачов, П.Городниченко, А.Берлізов, В.Гавриленко. „Молода Січ” – самодіяльна дитяча організація, що буде свою роботу на принципах добровільності, демократії та самоврядування. Проводяться конкурси, змагання, козацькі КВК, гра-конкурс „Тої слави козацької повік не забудем”, бесіди „Жіночі імена в часи козацтва”.

Педагогічний колектив не лишився в стороні від козацької педагогіки: впроваджуються козацькі традиції, проводили педагогічні ради „Формування національної свідомості в процесі навчання і виховання”, „Вплив дитячої організації „Молода Січ” на формування патріотизму школярів”.

5. БІЛГОРОД-ДНІСТРОВСЬКИЙ РАЙОН. ВИГІНСЬКА ШКОЛА.

Директор школи курінний Українського козацтва Біленко В.Ю та учитель фізкультури осавул Українського козацтва Берлізов А.М. організували дитячу джурову та данову організацію „Молода Січ”, яка працює на засадах Українського козацтва. Було придбано парадний однострій для козачат (мундири та кашкети або

берети), створено атрибутику (прапор, корогви). Учні почали вивчати історію козацтва; основи військового мистецтва та тілодуховиховання козаків, пройшли посвяту в джури та дани. В лавах „Молодої Січі” налічувалося 65 членів, практично всі учні 5-9 класів.

6. БЛІГОРОД-ДНІСТРОВСЬКИЙ РАЙОН. ДОЛИНІВСЬКА ШКОЛА.

В школі директором Тома Т.І., завучем Долгошеєнко М.І., Молчановою Т.І. було створено дитячу козацьку організацію „Козацький кіш”, яка працює на засадах українського козацтва, в школі створено чітку систему виховної роботи, яка ґрунтується на історичних і національних традиціях українського народу, ведеться гарно оформлений та талановито написаний літопис шкільних справ. Дуже цікаво дозволили школярів: вечори, свята, КВК, спортивні змагання, Козацькі забави – традиційне травневе спортивно-мистецьке свято козачат „Суперкозак”, працює шкільний музей села – один з кращих в районі. Спільними зусиллями сім’ї та школи виховуються у дітей бажання зберігати родинні традиції, сімейні реліквії, вивчати родовід, прилучати їх до народних традицій, звичаїв, обрядів; етичні норми взаємин між близькими людьми і в суспільному оточенні, здатність піклуватися про молодших і немічних.

„Козацький кіш” пройшов посвяту у козачата, посвяту в урочистій обстановці проходили козаки М.Скляренко, В.Воробйов, В.Тимофеев, В.Лашкевич. Діти всією душею приймають кодекс козацької честі, зростають в атмосфері взаємоповаги і взаємовиручки, добре поводять себе у побуті, добре вчаться.

7. БЛІГОРОД-ДНІСТРОВСЬКИЙ РАЙОН. ТУРЛАЦЬКА ШКОЛА.

В Турлацькій школі козацькому вихованню приділяли належну увагу директор Тодорова Т.П. та учитель початкових класів Чумаченко В.М.

Тодорова Т.П.: „... Я вирішила для своїх другокласників влаштувати свято „Козацькі забави”. До святково оформленої класної кімнати завітали батьки, старші та молодші братики і сестрички, друзі. Спочатку другокласники розказували про історію Запорозької Січі, про славних козаків. Потім хлопчики змагались у швидкості чищення картоплі, перетягування канату, віджимання від підлоги; стрибали у мішках, намагались якнайбільше назвати українських міст, виявляли свої мовленні здібності, складали вітальні листівки, які вручали дівчаткам разом з квітами. Всі хлопчики пройшли випробування і були прийняті до козацького загону.”

Чумаченко В.М.: „ Я весь час намагаюся на уроках читання і рідної мови дати більше знань дітям про минуле наших предків. Я поставила перед собою мету: розширити знання учнів з життя запорозького козацтва, розкрити феномен козацтва, показати його роль в історії українського народу, виховувати в учнів любов до рідного краю, бажання бути гідними синами України, прагнути стати сильними, здоровими, розумними і цим створювати дружний колектив.”

Мабуть є в тому, що Тодорова Т.П. та Чумаченко В.М. звернули увагу на патріотичне виховання дітей (у формі козацького), закономірність – козацтво, як якість менталітету українця, притягує до себе юні, незіпсовані душі – романтикою звияти, побратимства, всім тим, що ми називаємо польотом душі.

8. БІЛГОРОД-ДНІСТРОВСЬКИЙ РАЙОН. АДАМІВСЬКА ШКОЛА.

Адамівська школа козацько-лицарського виховання – громадський (на базі загальноосвітньої школи) навчально-виховний заклад нового типу, покликаний дати учням додаткову козацько-лицарську освіту, забезпечити їх надійний духовний зв'язок з предками, розвинути стосунки з сучасниками і зорієнтувати козачат на інтереси нащадків, бо творче відродження в житті ідей і засобів козацької педагогіки має забезпечити виховання фізично здорових, морально чистих і по-лицарськи мужніх та сильних духом громадян незалежної України.

Автором школи є її директор – Тимофеев В.Я., він же, разом із завучем Лавриненко П.М. та педагогом-організатором – співзасновник Адамівського куріня Адамівської Січі (громадської дитячо-юнацької організації Українського козацтва).

У вихованні національно свідомих козаків та берегинь педагогічний колектив бачить три ступені: 1. Родинно-дошкільне виховання козачати та лелі. 2. Родинно-шкільне виховання джури та дани. 3. Громадсько-родинне виховання козака та берегині.

Кожен з етапів козацько-лицарського виховання має свої особливості і проводиться: А).Родинно-дошкільне – через роботу з батьками дошкільнят та введення спеціальних курсів до програми дитячого садочка. Б).Родинно-шкільне – у формі роботи Адамівської школи козацько-лицарського виховання (а/класна робота за рахунок варіативної частини з основних дисциплін козацько-лицарського виховання; б/позакласна робота за рахунок гуртків, у формі Козацької республіки – одна з форм самоврядування учнівського колективу та класних козацьких загонів; в/позашкільна робота у формі діяльності дитячо-юнацької організації „Молода Січ” Українська козацтва). В). Громадсько-родинне – у формі діяльності місцевого осередку Українського козацтва (Адамівського куріня) та жіночої громади Українського козацтва.

Основна мета Адамівської школи козацько-лицарського виховання – формування в родині, школі й громадському житті творчої особистості козака-лицаря, захисника рідної землі з яскраво вираженою українською національною свідомістю і самосвідомістю, світоглядом і духовністю. Практика роботи школи свідчить, що введення потенціалу козацько-лицарської духовності у виховний процес значно полегшує формування вільної, зі стійкими морально-вольовими якостями й силою духу особистості.

9. ТАТАРБУНАРСЬКИЙ РАЙОН. ТУЗЛІВСЬКИЙ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНИЙ КОМПЛЕКС.

Тузлівський навчально-виховний комплекс створений з метою навчання обдарованих соціально-незахищених дітей. Комплекс об'єднує загальноосвітню школу (завідуюча школи – Удовиченко О.Ф.), інтернат для соціально-незахищених дітей (завідуюча інтернатом – Одиноць Є.Т.) та лицей військово-спортивного напрямку для вихованців шкіл-інтернатів Одеської області (комендант лицей – Катарков В.П.). Керує закладом директор – Покровщук М.Д.

В Тузлівському НВК завершено перший етап трансформації його у козацький навчальний заклад: пройшовши курс „молодого козака” (його впровадили директор шкільного музею - , бібліотекар та психолог А.В.) більше 30 лицеїстів прийняли посвяту, яку проводили козаки Будрацької Січі Скляренко М.П., Бойчев В.В., Воробйов В.М., Тимофеев В.Я., Горлачов В.П., Скліфософський В.М. та хорунжа Горлачова Л.Я.

10. ДУХОВНЕ ВИХОВАННЯ.

Практично всі педагоги, які впроваджували в практику своєї школи козацьку педагогіку, вважають, що в систему виховної роботи з козацатами, крім тіловиховання, треба вводити й духовиховання і тоді буде козацьке тілодуховиховання, що на практиці означає й введення християнської моралі в тому числі.

Генеральний суддя Буджацької Січі Б.Устименко: „У нас церква відокремлена від держави, але в одеських єврейських школах учнів ознайомлюють із змістом священних книг. В польських школах вивчають Біблію. Особисто я вважаю, що в наш час бездуховності, яка розростається, корисно було б знайомити нашу молодь з дитинства хоча б із канонічними заповідями, щоб дитина змогла відрізнити добро від зла.”

В останнє десятиліття дедалі більше політичних і культурних діячів, учителів, батьків звертаються до християнських моральних цінностей як найбільш стійких, універсальних, не підвладних політичній та ідеологічній кон'юнктурі. Це означає, що сучасне українське суспільство поступово підходить до визнання й опанування етичних основ християнства, від яких воно було штучно відлучене протягом багатьох десятиліть і до яких у більшості людей навіть було сформовано різко негативне ставлення.

Ніхто не буде сперечатися, що Церква є носієм духовності. Так воно і є, адже те, чого навчають тут, спрямоване на забезпечення нашого духовного добробуту, і найперше гармонії нашого внутрішнього світу. Багато людей відвідують храми, вважають себе віруючими і повага до традицій та релігії свого народу стримує багатьох з них від хибних кроків. Свою роль тут відіграє і громадська думка, а тому людина буде намагатися жити і діяти так, щоб не було соромно перед людьми.

Лише розвинута моральність, лише прийняття абсолютних вічних норм співжиття допоможе у потрібну хвилину підлітку (юнаку) – він не буде вагатися, втримається, не піде на умовляння авторитетних товаришів, адже матиме приписи на всі випадки життя. А нагородою буде чисте сумління та гармонія внутрішнього світу...

Формування духовності як основної якості людини, визначення її духовних пріоритетів, обґрунтування системи цінностей, на яких має базуватися життя дитини - основні напрями роботи духовного виховання. До речі, є необхідність вивчення досвіду кращих шкіл Одещини щодо формування духовності: Школи М.П.Гузика (м.Южний) – з його філософією Трійці – Дух, Душа, Тіло; Школи Духовності Л.Я.Прокочечко (м.Южний); НВК „Сузір'я”, С.В.Мельник (м.Одеса) з її концепцією оволодінням інтелектуальною, духовною, фізичною, психологічною культурою.

Обов'язок формування духовності особистості на основі християнських моральних цінностей покладається на недільні, загальноосвітні християнські школи (у тому числі й приватні), позашкільні освітні заклади Міністерства освіти і науки, клуби, різноманітні громадські центри, бібліотеки. До цього процесу залучаються також засоби масової інформації: газети, журнали, радіо. Велика роль відводиться батькам, які традиційно першими формують моральні орієнтації дитини на основі християнської етики та народної моралі. До речі, „Моральний кодекс будівника комунізму” (1962) багато в чому повторив або модифікував канони, які людство сприйняло спочатку як християнські, а потім і як універсальні, - принципи чесності, правдивості, простоти, скромності тощо...

Отже, тривале функціонування і понадситуаційний, інтегративний характер цінностей, що увійшли до людської культури як християнські моральні настанови, зумовлюють їх особливу роль у процесі виховання дітей та молоді й спонукають нас – педагогів – до вироблення засобів і методів їх засвоєння учнями...

НОВІ УМОВИ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ШКОЛИ КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО ВИХОВАННЯ

“Школа козацько-лицарського виховання – ГРОМАДСЬКИЙ (на базі загальноосвітньої школи) навчально-виховний заклад нового типу, покликаний дати учням додаткову сучасну козацько-лицарську освіту, забезпечити їх надійний духовний зв'язок з предками, розвинути стосунки з сучасниками і зорієнтувати козачат на інтереси нащадків, бо творче відродження в життя на сучасному рівні ідей і засобів козацької педагогіки має забезпечити виховання фізично здорових, морально чистих і по-лицарськи мужніх та сильних духом громадян незалежної України”. (Концепція школи козацько-лицарського виховання. Адамівка, 1999).

В першій редакції Концепції (1998) було заявлено, що “Школа козацько-лицарського виховання – ПОЗАШКІЛЬНИЙ ГРОМАДСЬКИЙ навчально-виховний заклад”... і далі за текстом.

Це “де юре” означало, що ми не маємо права втручатися у навчальний процес, який задекларовано навчальним планом та програмами. Статус громадського навчально-виховного закладу ми ще й у 2003 році не змінили на статус експериментального майданчика, а це змушує нас з обережністю краяти варіативну частину навчального плану.

“Де факто” ми мінімально втручалися у навчальний план. Це було так:

Таблиця 1. 1998-1999 н. р.

№	Предмет	5 кл	6 кл	7 кл	8 кл	9 кл
Варіативна частина						
1	Російська мова	1	1	1	1	1
2	Українознавство	1	1	1	1	1
3	Історія Українського козацтва	-	-	0,5	0,5	-
4	Історія України	-	-	-	1	-
Разом		2	2	2,5	3,5	2
3 годин гурпкової роботи						
1	Історія Українського козацтва	-	0,5	-	-	-
2	Історія України	1	-	-	-	-
Разом		1	0,5	-	-	-
Всього		3	2,5	2,5	3,5	2

Таблиця 2. 2001-2002 н. р.

№	Предмет	5 кл	6 кл	7 кл	8 кл	9 кл
Варіативна частина						
1	Російська мова	1	1	1	1	1
2	Українознавство	0,5	1	1	1	-
Разом		1,5	2	2	2	1
3 годин гурпкової роботи						
1	Історія Українського козацтва	-	0,5	0,5	-	-
2	Історія України	0,5	-	-	0,5	-
3	Українознавство	-	-	-	-	1
Разом		0,5	0,5	0,5	0,5	1
Всього		2	2,5	2,5	2,5	3

Таблиця 3. 2003-2004 н. р.

№	Предмет	5 кл	6 кл	7 кл	8 кл	9 кл
Варіативна частина						
1	Російська мова	1	1	1	1	1

2	Українознавство	1	1	1	1	-
	Разом	2	2	2	2	1
Гурткової роботи немає						
	Всього	2	2	2	2	1

Пояснення до таблиць.

1. У шкільній бібліотеці 60% книжкового фонду художньої літератури складає література російською мовою – вилучити російську мову з варіативної частини ми не можемо – **ДІТИ ПОВИННІ ЧИТАТИ!**

2. Українознавство – базовий компонент школи нашого типу – вилучити його з варіативної частини ми не можемо; та ще й нас є підручники!

З таблиць ми бачимо, що варіативна складова з року в рік зменшувалася і години на вивчення козацьких дисциплін нам прийшлося брати з годин позашкільної (гурткової) роботи, яку у цьому році від нас вилучили у розпорядження РЦДТ. Все – приїхали!..

Робота з вивчення козацьких дисциплін дійсно перейшла у пласкість громадського фінансування, а це на практиці означає “працюємо на ентузіазмі”. І сьогодні директор шукає кошти, щоб цю роботу продовжити...

Переговори із Фурсенком, Богдановим показали, що і в статусі експериментального майданчика ми не отримуємо додаткові кошти на цю роботу – кошти за кошторисом підуть на оплату послуг наукового керівника та консультанта (консультувати та керувати ми й самі можемо – на громадських засадах!). А методичні посібники? А підручники? Хто їх буде писати? На які кошти друкувати? Пишуть учителі, друкуємо на кошти директора...

Тупик...

...Підручники історії України, які видані у 2003 році, дуже відрізняються від тих же підручників 1998 року. Нас підручники 1998 року не задовольняли (необ’єктивна трактовка ролі козацтва в історії української державності), тому ми ввели в наш навчальний план курс історії українського козацтва, але тепер підручники вже зовсім другі і необхідності в цьому курсі немає. Наприклад, підручник з історії України (8 клас) це – історія українського козацтва XVI – XVIII століть! Цитую: “Протягом кількох століть – від кінця XV до кінця XVIII – тривала на нашій землі доба, названа козацькою ерою. Як багато важила вона в історії України, свідчить той факт, що нас, українців, і сьогодні звать у світі козацьким народом. Та й самі ми не втратили духовного зв’язку з лицарями-казаками. Хіба ж випадково й досі називаємо козацькими свої степи, свої пісні й журбу, силу і свій характер? Козацтво для нас стало втіленням невмирущого українського духу”.

Ще цитата. Той ж підручник: “Козацька доба надзвичайно багата на події та героїв. Нас захоплюють карколомні, сповнені пригод і випробувань долі козацьких керманівців – гетьманів, кошових отаманів, полковників, а також долі тогочасних митців, служителів церкви, учених – усіх, хто творив історію козацької України; були вони справді яскравими особистостями. **ВІРА В БОГА, ЛЮБОВ ДО РІДНОЇ ЗЕМЛІ, ЗАКОНИ КОЗАЦЬКОГО ПОБРАТИМСТВА** – ось що визначало їхні слова й вчинки”.

Нове покоління підручників з історії України (особливо 5 та 8 класів) змушує сьогодні **ВСІХ** учителів України робити те, що ми робили ще у 1998 році – викладати курс **ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА!!!**

Тепер наше завдання – ввести курс історії українського козацтва таких періодів: Задунайська Січ – Чорноморське козацтво XVIII-XIX ст.; Відродження українського Вільного козацтва на початку XX ст.; Відродження українського козацтва у останнє десятиліття XX ст.; Українське козацтво діаспори (Штати, Канада, Австралія, Бразилія та ін.). Альтернативи цим курсам у плані виховання громадянськості, патріотизму – немає!

ЗАСНОВНИКИ
 Міністерство освіти і науки України
 ЦК профспілки працівників освіти і науки України
 Всеукраїнське педагогічне товариство ім. Григорія Ващенко
 Трудовий колектив редакції
 Творча спілка вчителів України
 Академія інженерних наук України
 Спілка вчителів вищої школи та науковців України

ОСВІТА

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНИЙ ТИЖНЕВИК
 Засновано в березні 1940 року. № 1 (5018) 1- 8 січня 2003 р. Ціна договірною

Читайте у цьому номері:
 Стартує рік Григорія Ващенко
 2 стор.
 * * *
 То на що ж хворіє наша національна пам'ять?
 3 стор.
 * * *
 Іх визнано кращими освітянами 2002-го року
 4 стор.
 * * *
 Хто претендує на премію Івана Огієнка?
 5 стор.
 * * *
 Роботи з листами ніхто не відміняв
 5 стор.
 * * *
 Він поки що новий в шкільних програмах
 6 стор.
 * * *
 Ще раз про деталі в оформленні наукових пелюст
 7 стор.

* КАНІКУЛЯРНІ ЗУСТРІЧІ * КАНІКУЛЯРНІ ЗУСТРІЧІ * КАНІКУЛЯРНІ ЗУСТРІЧІ *

Крізь зорі до знань

Зоряне небо, немов манітві чарівника, накриває Землю і відкриває перед нами дорогу у Всесвіт. Тут простоять навіпереди Мала та Велика Ведмедиці, підіймаючи срібну зіркову кувулу, підперезаній астероїдним напсом Сатурн чортів Чумацький шлях. А Волосожар зірває зелені серця марсіан і здається, що ось-ось дістанеш до нього рукою, заховаєш у кишеню, щоб потім розділити його тепло між нашими серцями. Проте головне тут - блиск дитячих очей, що захоплено слухають чергову лекцію у Київському планетарії. Сьогодні КП - думльомейдній центр. На лекції можна захоплено літати серед зірок, відвідувати інші планети, навіть світи, - розповідає семиклас-

ник Сергій після чергової планетарської зустрічі. - Також можна віртуально запустити ракету, відшукати себе справжнім дослідником Всесвіту". Заснований 1 січня 1952 року всесвітньо відомим астрономом Сергієм Костянтинівичем Всежвєтським, сьогодні планетарій вважається одним з кращих і найбільших у СНД. Зірковий зал, де може розміститись 300 глядачів, має купол діаметром 24 метри.

Директор планетарію Людмила Борисівна Рибко вже багато років працює лектором і знається на зірках так само добре, як і на вшодобних юних астрономах, тому я запросила на канікулярну зустріч з читачами "Освіта" саме її.

- Калейдоскоп планетарських зустрічей, - розповідає Людмила Борисівна, - це художні програми, освітні лекції з астрономії, географії, природознавства. Крім того, можна відвідати справжню обсерваторію при Київському національному університеті ім. Т.Г.Шевченка.

- А що робить планетарій для ширшого залучення молоді?
 - Раніше ми працювали зі слайдами, діапроекторами. Зараз використовуємо уривки відеофільмів, комп'ютерну графіку - дитинство завжди повільно хвиляється з спокою, в якій підрастає маленька людина. Викладачі, спостерігаючи за враженнями дітей від побаченого, також дають відгук на лекції. З урахуванням таких зауважень формується програма нашого науково-просвітницького закладу.

- Чи змінюється аудиторія відвідувачів планетарію?
 Ні, проте змінився час, і підвищилися вимоги до нас. Наразі аудиторія - діти, які хочуть знати. Можливо, сьогоднішні перагадані ташинні Всесвіту стануть справою життя деякої з них. Я вважаю, що головне - правильно сформулювати великий експериментальний питання, щоб дитині було цікаво: гуртки, секції...

- Чи можливий такий варіант у планетарії?
 З такою метою ми створили Школу астрономії. Це трирівнева система гуртків для учнів з 1 по 11 класи. Перший рівень розрахований на учнів початкових класів. Діти в груповій формі знайомляться з астрономією. На другому рівні навчаються діти середніх класів. Вони глибоше знайомляться з астрономією,

вчаться використовувати зоряні мапи, вести астрономічні спостереження. Третій рівень - найцікавіший. Учні старших класів та інші шанувальники астрономії вивчають окремі теми, беруть участь у семінарах і конференціях, проводять астрономічні спостереження в обсерваторіях та експедиціях.

- Чи мають відвідувачі Школи астрономії ніякі для подальшого навчання?
 Так. Активність учнів, здобути ними призмові місця на олімпіадах - все це враховується при вступі до університету імені Тараса Шевченка на фізичний факультет.

- А в Україні є ще планетарії?
 Так, у Харкові, Донецьку,

Дніпропетровську, Херсоні, найстаріші - Івано-Франківську, Львівську планетарії. Він член міжнародного товариства планетаріїв. Ми підтримуємо зв'язки з російськими, білоруськими планетаріями. Проводимо фестивалі планетарських програм, де "зіркові лабораторії" діляться досвідом.

На сьогодні планетарій мріє придбати нове сучасне обладнання, яке використовується тільки за кордоном. Проте, зовсім скоро відбудуться пригрозомлені відкриття театру Фейєрліхт, світломузика в космічному просторі, піктограма предальності. Побачимо!

Надія ДРОНОВА,
 студентка факультету української філології НТУ ім. М. Драгоманова.

Перодплата на тижневик "Освіта" не припиняється ніколи! Ї можна оформити в будь-якому поштовому відділенні.

Цьогорічне опитування читачів нашої газети на предмет визнання найяскравіших постатей в українській освіті висвітлює майже двісті найпопулярніших імен. Після рейтингового голосування в Раді представників установ-засновників нашого видання в списку країч освітян року залишилась 31 особа, яким і присуджено освітянські відзнаки.

КРАЩИМИ ОСВІТЯНАМИ 2002 РОКУ ВИЗНАНО

Творче об'єднання «Галузь»

Олександра ВАСИЛЕНКА,
 очільниця навчальної Липецької середньої школи Золотинського району Черкавської області, за організацію освітянських заходів, присвячених діяльності Сави Василю на Олександрівській вулиці, за спеціальну "Освітню" "Сміли грає", та постійну тематичну рубрику "Куточок для душі" визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЗАСЬГТИ ЗОТОНЬ"

Вікторія НАБРУСКА,
 голову Національної ради освіти України, за сповідництво у розвитку національного інформаційного простору, побудову національної мережі підготовки майбутніх кадрів для українського суспільства, об'єднання воєнних патріотичного творчого колективу визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "НАРОД МІЯ ЗАВАДИ БУДЕ"

Марію ЧУМАРНУ,
 директорку авторської уральської редакції ім. Давида за розробку навчальних програм, та створення методичних посібників визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "МАЛИНОВИЙ ДЗВІН ДУМІ"

Никифора ШУНДУ,
 ректора Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Кобилянського за сповідництво у справі підготовки сільського очинства визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "НАРОД МІЯ ЗАВАДИ БУДЕ"

Світлану КИРИЛЕНКО,
 завідницю відділом виховної роботи Національного центру середньої освіти МОН України, за організацію освітянського оляду учнівського самоврядування, за запровадження та втілення на сторінках "Освітня" проекту "Школа громадянського виховання" визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "СТРУНА ЗИСКОГО НЕСТОКОЮ"

Валерія ТИМОФЄЄВА,
 директорку Адамської середньої школи Блогод-Дніпровської району Одеської області за створення сучасного загальноосвітнього закладу нового типу - школи козацько-лицарського виховання визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "НАРОД МІЯ ЗАВАДИ БУДЕ"

Олександра ВОЗІАНОВА,
 академічку АМН України, директорку Інституту уральної за сповідництво у справі отримання зборів "Діти" та підготовки курсу майстерів та громадську діяльність визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЗАСЬГТИ ЗОТОНЬ"

Миколу ЗАХАРОВА,
 ректора Одеської Національної академії харчових технологій за розробку новітньої системи підготовки кадрів для переробної промисловості України визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЗАЛИШ МЕНІ З СПАДИЩИНУ ДУМКУ НАВІЩИУ"

Анатолія ШЕВЧЕНКА,
 ректора Донецького університету наукового інтелекту за наповнення духовної освіти в мережі вищої технічної школи визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЛИМ ХРАМ ЗБУДУА"

Ларису МЕЛЬНИК,
 директорку Київського будинку вчителів, за створення патріотичного осередку громадського життя столиці визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЛИМ ХРАМ ЗБУДУА"

Віктора ГОРБАНЯ,
 практичного психолога Артемівської середньої школи Печерського району Харківської області, за публікації про демократизацію освітянських процесів визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЗАСЬГТИ ЗОТОНЬ"

Василя КРЕМЕНЯ,
 міністра освіти і науки України за сповідництво у створенні сучасної моделі національної освіти, інтеграцію її у світову освітню мережу визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "НАРОД МІЯ ЗАВАДИ БУДЕ"

Дмитра МЕЛЬНИЧУКА,
 ректора Національного аграрного університету України за екологізацію навчальних програм з підготовки кадрів для білоскогосподарського виробництва визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЛИМ ХРАМ ЗБУДУА"

Анатолія ПОПОВИЧА,
 керівника міжнародної організації "Колоса України" за сповідництво у вихованні підліткового покоління на національних традиціях, поширення серед молоді класичних єдиності визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "НАРОД МІЯ ЗАВАДИ БУДЕ"

Ганну МАТКО-БУБНОВУ,
 президентку благодійного фонду Святої Марії, за сповідництво у оздоровленні дітей-сиріт визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "МАЛИНОВИЙ ДЗВІН ДУМІ"

Світлану СУШКО,
 директорку Воляської гімназії №1 Київської області за розбудову навчального закладу нового типу визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "СТРУНА ЗИСКОГО НЕСТОКОЮ"

Георгія КІРПУ,
 міністра транспорту України, за участь у справі оздоровлення дітей та підлітків, створення достатніх умов для широкого розвитку туризму на кримському узбережжя, внутрішньогосподарського розвитку транспортних колективів та університетів визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЗАСЬГТИ ЗОТОНЬ"

Галіку АРТЕМЧУКА,
 ректора Національного літературного університету, за створення новітньої системи з підготовки сучасних академіків визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЗАСЬГТИ ЗОТОНЬ"

Василя ГЕРАСИМЕНКА,
 заступницю начальниці головного управління освіти Київської міської держадміністрації, за сповідництво у розбудові національного виховання визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "НАРОД МІЯ ЗАВАДИ БУДЕ"

Наталію МАЦЬКО,
 науковою співробітницею Інституту педагогіки АПН України, за створення та видання циклу новітніх підручників з математики для початкової школи визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЗАЛИШ МЕНІ З СПАДИЩИНУ ДУМКУ НАВІЩИУ"

Ірину ДАЦЬ,
 директорку Львівської спеціальної СШ №30 з посиленням вивчення іспанської мови за розробку стандарту спеціального розширеного зв'язку з іспанськими країнами, за сприяння розвитку творчих здібностей учнів іспанської мови в Україні для розвитку їх мовної підготовки та за запровадження українського освітнього проекту менеджменту визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "МАЛИНОВИЙ ДЗВІН ДУМІ"

Анатолія КОВАЛЕНКА,
 голову Печерського районної держадміністрації м. Києва, президента благодійного фонду Андрія Первозванного, за сповідництво у справі створення умов для гідного виховання молоді, організацію студентських конкурсів, високу духовність визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЗАСЬГТИ ЗОТОНЬ"

Миколу ШКІЛЯ,
 ректора Національного педагогічного університету ім. М. П. Драгоманова за авторську роботу "Тай" визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "МАЛИНОВИЙ ДЗВІН ДУМІ"

Віктора СИДОРЕНКА,
 професора Національного педагогічного університету ім. М. П. Драгоманова, за цикл публікацій, спрямованих на одосконалення системи професійного виховання в сучасній школі визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЗАЛИШ МЕНІ З СПАДИЩИНУ ДУМКУ НАВІЩИУ"

Ольгу ГЕРАСИМ'ЮК,
 керівницю міжнародного проекту "4+", за гуманістичні програми циклу "Без масу", спрямовані на покращення умов навчання дошкільної освіти, на одосконалення системи мікроклімату, на захист "сірої миски", визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "МАЛИНОВИЙ ДЗВІН ДУМІ"

Володимира ДОЛГОПОЛОГО,
 начальницю Дніпропетровського обласного управління освіти та науки за створення спеціальної мережі навчальних закладів, новаторство у навчально-виховному процесі визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЗАСЬГТИ ЗОТОНЬ"

Володимира РІЗУНА,
 директорку Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка за розробку моделі підготовки сучасних кадрів для національного освітянського року, лауреатом відзнаки "ЛИМ ХРАМ ЗБУДУА"

Олену ТУМАНСЬКУ,
 директорку Київського індустріального технікуму, за розбудову навчального закладу, запровадження новітніх спеціальностей визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "СТРУНА ЗИСКОГО НЕСТОКОЮ"

Володимира ВЕРБИЦЬКА,
 директорку Національного еколого-натуралістичного центру України, за координацію асерування природи визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЛИМ ХРАМ ЗБУДУА"

Вадима ТРИГУБЕНКА,
 директорку Педагогічного музею України, за сповідництво у відкритті музею, створення нових експозицій, провадження майстер-класів української педагогіки визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "ЗАЛИШ МЕНІ З СПАДИЩИНУ ДУМКУ НАВІЩИУ"

Віктора ЧЕРВІНСЬКОГО,
 доцентку Національного університету ім. Тараса Шевченка, за провадження менцянського руху в Україні, спрямовану на підтримку освіти, визнано кращим освітянином року, лауреатом відзнаки "СТРУНА ЗИСКОГО НЕСТОКОЮ"

У 1941 році був першим головою колгоспу ім. Шевченка. Був захоплений румунами, засуджений до смерті, чекав страти у тюрмах Кишиньва, Сарати, Кагулу; втік з тюрми.

У 1944 році був знов головою сільради. З 1947 по 1952 роки /одночасно у 1944-1945 роках був головою сільради/ був головою колгоспу ім. Шевченка. Далі до 1956 року працював заступником голови колгоспу ім. Шевченка. З 1957 по 1967 роки працював бригадиром комплексної бригади. З 1968 по 1971 роки працював найкращим бригадиром. В 1972 році пішов на заслужений відпочинок.

Помер у 1975 році.
 НАКЛАД 10

Адреса редакції:
 67790, Одеська обл.,
 Бігород-Дністровський р-н,
 с.Адамівка, школа,
 тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

76-3-28

РІЧ ПРО АДМІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
 АДМІВЕСЬКОЇ ШКОЛИ
 КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
 ВИХОВАННЯ

112
 ГРУДЕНЬ
 2003

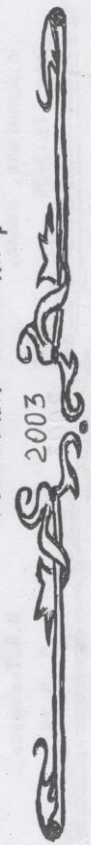
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
 ВОЛЯ!
 КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
 ЧЕСТЬ!

КУРІННИЙ ОТАМАН

Россомаха Олександр Ілліч

2003

Рессомаха Олександр Ілліч народився 24.10.1971 року в селі Шабо Білгород-Дністровського району Одеської області.

Закінчив Шабівську середню школу №1. У 1989 році його було призвано до лав ВМФ СРСР. На флоті закінчив школу техніків у місті Севастополь у 1991 році й отримав спеціальність електромеханіка й військове звання мічман флоту. У цьому званні Олександра було звільнено в запас із Збройних Сил України в 1996 році.

Далі працював на різних посадах у організаціях та установах України.

У лавах козацтва України з 1996 року. У теперешній час - виконує обов'язки курінного наказного отамана Шабівського куріня Українського козацтва /Буджацька Січ/.

У діяльності козацтва завжди займав принципову позицію щодо ставлення до політичних подій в Україні та Зарубіжжі, особливо підтримує демократичні та економічні перетворення, які направлені на підвищення матеріального та морального благополуччя українського народу, його незалежності.

Осавул Українського козацтва, має козацькі нагороди.

Адреса редакції:

67799, - Одеська обл.,

Білгород-Дністровський р-н,

с.Адамівка, школа,

тел. 76-3-26.

НАКЛАД 10

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

76-3-28

РІЧ ПРО АДМІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДМІВЕСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

113

ГРУДЕНЬ
2003

ВЕТЕРАН

Трущ Григорій Ілліч народився 28.07.1911 року.
Мешканець села Адамівка.

У 1940 році був першим головою сільради у селі Софіївка /Адамівка тоді входила до Софіївської с/р/.

Трущ Григорій Ілліч.

2003

РІЧ ПРО АДМІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ДИЩАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

114
ГРУДЕНЬ
2003

Осавул

Лесін
Віталій
Петрович

Жуковський Віктор Костянтинович народився 22.12.1965 року в місті Козятин Вінницької області. Закінчив Християнський гуманітарно-економічний університет /за фахом - юрист/.

В червні 1981 року закінчив ВШ №5, з 1981 по 1984 роки навчався в Білгород-Дністровському ПТУ-10. У 1984 році був призваний на дійсну військову службу, після закінчення якої залишився у 1986 році на зверх-строкову. З 1987 по 1988 роки проходив службу в Афганістані. За бойові операції нагороджений орденом "Червоної Зірки", медалями "Заслуги в військовій службі" 3 ступеня, "За громадську мужність", грамотою Президента Радянського Союзу. У 1989 році став пенсіонером Міністерства Оборони /за інвалідністю/. З 1990 по 1993 роки працював на БДЗМВ. З 1994 по 1997 роки відповідальний секретар Союзу ветеранів Афганістану /мськвиконкому/. З 1997 року - головний спеціаліст виконавчого комітету міської ради, з 1998 року - головний спеціаліст міської ради. З 2000 року уповноважений представник Державного Комітету України у справах ветеранів по місту Білгород-Дністровському/на громадських засадах/. Одружений, є син та донька. У козацтві з кінця ХХст. Кандидат у народні депутати України 2002 року.

Адреса редакції:

67790, Одеська обл.,

Білгород-Дністровський р-н,

с.Адамівка, школа,

тел. 76-3-26.

НАКЛАД 10

РЕДАКТОР

В.Я.Тимофєєв.

76-3-28

2003

Річ про Адмівську Січ

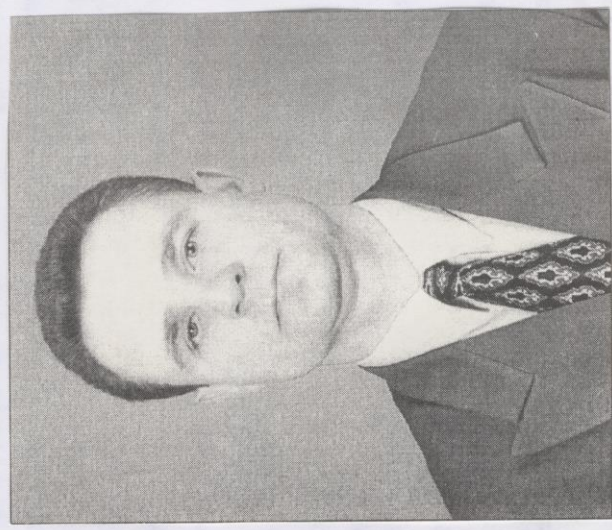
ОРГАН
АДМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

115
ТРИЗЕНЬ
2003

Осавул

Нуківський Віктор Костянтинович

2003

114

Лесін Віталій Петрович народився 12.12.1941 року в селі Шалби Олександрівського району Татарського АРСР. У 1960 році закінчив 10 класів й поступив в Тамбовське артилерійське училище. У 1961 році був переведений до Сумського артилерійського училища, яке закінчив у 1963 році.

Після училища проходив військову службу в м. Кременчук / до 1966 року/. У 1966 році разом з військовомою частиною Віталія Петровича було переведено в Одеський військовий округ в село Шабо Білгород-Дністровського району, де служив до 1969 року. У цьому ж році його було переведено до нового мієця служби - до міста Білгорода Дністровського, де служив до 1988 року на різних командних посадах. Звільнений в запас за вислугою років у 1988 році.

З 1988 по 1994 роки працював автомеханіком в автоколонті військбобуду. З 1995 року по теперешній час - викладач ДПО міського ліцею.

Одружений. Жінка - Лесіна Алевтіна Іванівна, пенсіонерка. Діти: донька - Світлана, 1965 р. н., син - Костянтин, 1969 р. н.

У козацтві - з кінця XX століття. Осавул козацтва, має козацькі нагороди.

НАКЛАД 10

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с. Адмівка, школа,
тел. 76-3-26.

РЕДАКТОР

В.Я. Тимофєєв.

2003 76-3-28

Чоботок Олександр Миколайович народився 18.05.1966 року в селі Новогорігівка Анантівського району Одеської області. Батько – Микола Захарович /1941/ та мати – Наталія Микитівна /1932/ працювали механізатором і полеводом.

Олександр у 1983 році закінчив школу й поступив на навчання до Одеського автошляхового технікуму. З 1984 по 1986 роки служив у лавах Радянської Армії. Після армії навчався в технікумі заочно. З 1986 року працював в колгоспі ім. Шенченка водієм: є про його роботу публікації в газеті "Советское Приднестровье" № за 31.01.1987 та № за 15.07.1988/. Був активним учасником художньої самодіяльності: грав на гітарі в ВИА Адамівського БК /разом із Тимофеевим В., Антоном А., Орзенко С., Черненко Л./, Одружений. Жінка – Ірина Михайлівна. Троє синів – Саша, Серьоня, Неня. В Україні йому козацтві – з 1997 року. Сотник. Був отаманом Авідівського слану. В теперішній час – працює в ПП "Сервіс-Нафтопродукт".

НАКЛАД 10
 Адреса редакції:
 67790, Одеська обл.,
 Білгород-Дністровський р-н,
 с.Аламіївка, школа,
 тел. 76-3-26.
 2003
 РЕДАКТОР
 В.Л.Тимофєєв.
 76-3-28

РІЧ ПРО АДМІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
 АДМІВЕСЬКОЇ ШКОЛИ
 КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
 ВИХОВАННЯ

116
 ГРУДЕНЬ
 2003

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ –
 ВОЛЯ!
 КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ –
 ЧЕСТЬ!

Осавул

Кульчицький Анатолій Олександрович
 2003

Кульчицький Анатолій Олександрович народився 2.12.1952 року в снт. Врадівка Миколаївської області в родині робітника. Батько — Кульчицький Олександр Петрович /1925/ працював майстром на елеваторі, мати — Кульчицька Анна Сидорівна /1930/ санітаркою в лікарні. У 1970 році закінчив середню школу, після якої працював в міжколгоспбуді. Далі — служба в лавах Радянської Армії з 1971 по 1973 роки. Службу проходив в Термезі, потім в Середньовістатському погранічному округі на границі з Афганістаном; відмінник погранзв'язку.

Після служби поступив до Одеського сільськогосподарського інституту, агрономічний факультет якого закінчив у 1978 році.

По закінченню ВНЗ працював в колгоспі ім. Шевченка головним агрономом до 1996 року. З 1996 по 1999 роки працював головним агрономом колгоспу "Промінь". З 1999 року — фермер.

Одружений. Жінка — Кульчицька Наталія Миколаївна — агроном, голова сільської ради, фермер. Дочка Олена та син Дмитро — за фахом теж вчені-агрономи /які і батьки, закінчили Одеський сільськогосподарський інститут з червоними дипломами/. Анастасій в козацтві з 1998 року. Обавул. Мас козацької нагороди.

Адреса редакції:

67790, Одеська обл.,

Білогір'я-Аністрівський р-н,

с. Алаїївка, школа,

тел. 76-3-26.

НАКЛАД 10

РЕДАКТОР

В.Я. Тимофєєв.

76-3-28

РІЧ ПРО АДМІВЕСЬКУ СІЧ

ОРГАН
АДМІВЕСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ

ВОЛЯ!

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ

ЧЕСТЬ!

117

ГРУДЕНЬ

2003

СОТНИК

Чеботюк Олександр Миколайович

2003

РІЧ ПРО АДAMІВЕСЬКУ СІЧ

Орган
Адамівської школи
козацько-лицарського
виховання

118

ГРУДЕНЬ

2003

Козаку найперше –
воля!

Козаку найперше –
честь!

БЕРЕГІННЯ

Лавриненко Павліна Михайлівна. 1979

2003

1. Прізвище, ім'я, по батькові: Лавриненко Павліна Михайлівна
2. Посада і місце роботи: завуч Адамівської загальноосвітньої школи I-II ступеня
3. Число, місяць, рік і місце народження: 1 січня 1960р, с.Адамівка Білгород-Дністровського району
4. Стать: жіноча
5. Національність: українка
6. Освіта: вища, Ізмаїльський державний педагогічний інститут, філологічний факультет /спеціалізація - вчитель російської мови та літератури/, 1989 р.
7. Науковий ступінь, вчене звання: не має
8. Які має державні та відомчі нагороди та дата нагородження: Грамота Одеського обласного відділу освіти, 2001 р.
9. Домашня адреса: с.Адамівка Білгород-Дністровського району
10. Загальний стаж роботи: 22
 Стаж роботи у данному колективі: 22
- II. Характеристика із зазначенням конкретних особливих заслуг в галузі освіти та науки України:

Завдання підтримувати компетентність кадрів на рівні сучасних вимог у школі вирішують через систему методичної роботи. Керує нею досвідчений завуч Лавриненко Павліна Михайлівна.

З її ініціативи і при безпосередній участі у школі створено методичний кабінет, який став центром педагогічної думки. Це справжня лабораторія педагогічної творчості, без якої вчителі не уявляють сучасну школу. У методкабінеті зібрано матеріали з досвіду вчителів. Тут можна одержати допомогу в роботі з батьками. П.М.Лавриненко систематично добирає щось нове, зокрема з педагогіки особистісно орієнтованого навчання та виховання, пропонує вчителям прочитати, осмислити і спробувати застосувати у своїй практиці.

Великого значення Павліна Михайлівна надає систематичному, цілеспрямованому, всебічному і поглибленому контролю. Лише таким контролем, який завуч допомагає творчому зростанню вчителів, виявляє невідки в навчально-виховному процесі і дає змогу своєчасно їх усунути.

В.Я.Тимофеев
 В.Я.Тимофеев.

В далекому 1960 році в нашому селі в сім'ї Червінських народилась дівчинка Павлінка. Росла дівчинка розумною, вуйною, доброю, хоча дитинство було нелегким /рано втратила батька/. Школу вона закінчила ДОБРЕ.

Пролетіли літа і повернулась в село тендітна красуня, але вже Павліною Михайлівною, вчителькою російської мови та літератури. І ось уже 13 років Павліна Михайлівна завуч нашої школи.

Найбільше притягує вона людей своєю щирістю. Навіть коли вперше бачим її, то відчуваєм, як вся вона випромінює людське тепло, доброту, увагу.

Павліна Михайлівна вірна, надійна подруга. Їй можна довірити найпотаємніші думки, поділившись радістю і болем. Вона терпляче вислухає, добрим словом, мудрою порадою і навіть кусочком хліба поділиться з людиною.

Славна господиня наша Павліна Михайлівна. Як в народі кажуть, що хата в неї як у вінку. Від ранньої весни до пізньої осені квітнуть у садочку тильпани, жоржини і, особливо, багато троянд. А як гарно лунає пісня в цій домівці. Павліна Михайлівна разом з своїм чоловіком, Олександром Володимировичем, співають і на сімейних святах, і на сцені Будинку культури, і на відпочинку на природі. І хочеться слухати це і ще раз.

Павліна Михайлівна не тільки вчитель, щира людина, але й турботлива, міжна й ласкава матір. Вона разом з чоловіком виховує двох гарних синів, які відповідають їй тех любов'ю та повагою.

Гриценко В.Н.

Лавриненко Павліна Михайлівна разом з Гриценко Валентиною Никифорівною та Тимофеевим Валерієм Яковичем є співзасновником Адамівського кургня дитячої та юнацької організації "Молода Січ", яка діє на території Адамівської сільської ради; мета діяльності "Молодої Січі" - формування в родині, школі, громадському житті творчої особистості козака-лицаря, захисника рідної землі з яскраво вираженою українською національною свідомістю і самосвідомістю, світоглядом і характером, високою мораллю і духовністю; виховання всебічно розвинутої особистості українця /національне виховання у формі козацько-лицарського/.

Будучи досвідченим педагогом, Павліна Михайлівна вважає, що першопрохідцем у пошуках нових, активних форм навчання повинна стати вона – заступник директора по навчально-виховній роботі, головний методист школи, щоб, працюючи творчо, на власному прикладі показати можливість підвищення ефективності процесу навчання. Як учитель / наш завуч викладає російську мову / Лавриненко П.М. у постійному пошуку нових форм і методів активізації діяльності учнів, вона застосовує рольові ігри на уроках систематизації і узагальнення знань, цікаво проходить громадський огляд знань з російської мови.

В своїй практиці П.М.Лавриненко використовує традиційну форму внутрішкільного контролю – відвідування уроків та виховних заходів. Аналізуючи уроки, намагається оцінити організаційну, дидактичну, виховну діяльність учителя та рівень знань, умінь і практичних навичок учнів.

Завуч обов'язково зазначає, що в роботі вчителя вдається краще, що нове з'явилося в його методичному арсеналі, а над чим ще слід попрацювати, порадить, як виправити недоліки, яку літературу слід прочитати.

Організуючи методичну роботу в школі, Павліна Михайлівна ретельно продумує всю систему методичних заходів, не допускає їх калейдоскопичності, розрізненості, епізодичності. Розв'язання педагогічних проблем підпорядковуються педради, виробничі наради, робота методичних об'єднань, психолого-педагогічних семінарів, самоосвіта вчителів.

Проте, якими довершеними не були б колективні форми методичної роботи з учителями, вони не можуть замінити індивідуальної. Особливою увагою завуч оточує молодих педагогів: з ними вона проводить тематичні консультації, відвідує уроки.

Павліні Михайлівні притаманні висока педагогічна культура, діловитість, чіткість, уміння бачити перспективу в роботі і визначати головні напрями на кожний день, вона вносить у роботу школи все нове, передове, чого досягла педагогічна наука і шкільна практика.

Наклад 10

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н,
с. Ядамівка, школа.
Тел. (04849) 76-3-40

Редакційна рада:

В.Тиморєєв, В.Гриценко.

2003

РІЧ ПРО АДAMІВЕСЬКУ СІЧ

Орган
Адамівської школи
козацько-лицарського
виховання

119

ГРУДЕНЬ

2003

Козаку найперше –
воля!

Козаку найперше –
честь!

БЕРЕГІНЯ

Гриценко Валентина Никифорівна.

2003

1. Прізвище, ім'я, по батькові: Гриценко Валентина Никифорівна
2. Посада і місце роботи: педагог-організатор Адамівської загально-освітньої школи I-II ступеня
3. Число, місяць, рік і місце народження: 4 листопада 1953 р, с.Адамівка Білгород-Дністровського району
4. Стать: жіноча
5. Національність: українка
6. Освіта: вища, Душанбінський державний педагогічний інститут, факультет філологічний /спеціалізація - учитель російської мови та літератури/, 1981 р.
7. Науковий ступінь, вчене звання: не має
8. Які має державні та відомчі нагороди та дата нагородження: Грамота Білгород-Дністровського районного відділу освіти, 2000 р.
9. Домашня адреса: с.Адамівка Білгород-Дністровського району
10. Загальний стаж роботи: 27

I Стаж роботи у данному колективі: 7

II. Характеристика із зазначенням конкретних особливих заслуг в галузі освіти та науки України:

Теоретично та практично добре підготовлена. Згідно з нормативними документами планує внекласну та позашкільну виховну роботу, забезпечує та контролює її виконання. Організує навчання активу школярів з окремих видів позакласної роботи. Надає методичну допомогу учителям, класним керівникам, громадському та учнівському активу з організації позакласної та позашкільної роботи. Організує обмін досвідом роботи класних керівників, узагальнює та розповсюджує передовий досвід виховної роботи.

Налагоджує зв'язок з підприємствами та організаціями, які здійснюють шефство над школою, позашкільними закладами з метою використання їх для проведення виховних міроприємств. Організує роботу учнів у різних групах та секціях у школі та позашкільних закладах, підтримує зв'язок з керівниками цих гуртків та секцій.

Знає постанови та рішення уряду, накази, розпорядження та інші нормативні документи з організації навчально-виховної роботи з школярами.

Кандидатура Гриценко В.Н. рекомендована зборами колективу Адамівської школи до нагородження Грамотою обласного відділу освіти, протокол №2 від 2 квітня 2001 р.

Директор школи

В.Я.Тимофєєв.

Голова ПК

Т.М.Золотовська.

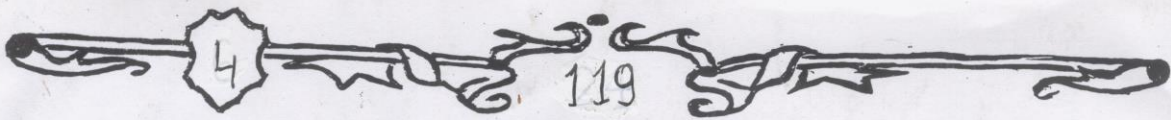
Педагогом-організатором в школі працює Гриценко Валентина Никифорівна. - людина серйозна, може навіть видатися строгою на перший погляд; з дітьми не заграє і не сусюкає, але й не командує. Говорить, як рівна з рівними, витримано і небагатослівно, вона завжди з дітьми; не над, а з ними. Так і має бути. Адже позакласна робота - не продовження уроку, класної години. І взагалі учнівське життя - не тільки оцінки в журналі, успіхи з предметів. Це і спорт, і музика, і веселі іскристі розваги, і серйозні справи. Це життя, соціальне становлення дитини в колективі.

Як учитель Валентина Никифорівна викладає німецьку мову. Досвідчений педагог знає як зацікавити кожного із своїх учнів. На початковому і середньому етапах навчання прагне вона закріпити інтерес до німецької мови, а наприкінці середнього і в старших класах створює всі умови, щоб перетворити його в пізнавальний, щоб він набув особистісного значення для кожного вихованця.

Валентина Никифорівна разом з Лавриненко Павлиною Михайлівною та Тимофеевим Валерієм Яковичем є співзасновником Адамівського куреня дитячої та юнацької організації "Молода Січ", мета діяльності якої - виховання всебічно розвинутої особистості українця /національне виховання у формі козацько-лицарського/.

Нерідко кажуть, що вчитель повинен мати щось від актора - вміння переклікатися і проживати із своїми вихованцями їхнє життя, конструювати душі - це високе мистецтво. Валентина Никифорівна не виробляла спеціально ці прийоми, вони народжуються від любові до дітей, до своєї педагогічної справи, від пристрасного бажання віддати себе цим допитливим, чутливим серцям. Із самозабуттям поринула поринула вона у цікавий, трішки фантастичний, героїчний світ учнівської к учнівської юні.

Демократизація шкільного, учнівського життя. Ще кілька років тому важко було б уявити, що може існувати таке поєднання слів, а сьогодні - це реальна перспектива. У школі цікаво проводяться дні учнівського самоврядування. І велика заслуга в організації цих днів педагога-організатора.

Адамівська школа козацько-лицарського виховання. Засідає Рада Берегинь.

Валентина Нйкнфорівна - друг, порадник, утаємнича у днтячі секрети, а нерідко й у секрети їхніх батьків - одне слово, Вихователь.

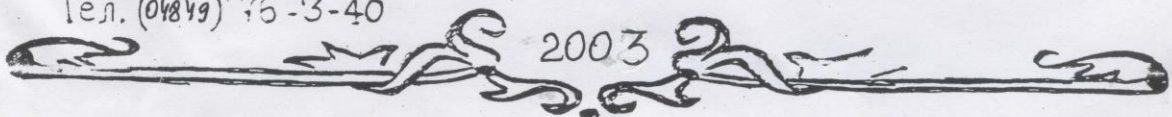
Прожити з дітьми щасливий козачатський вік, сказати б, на рівних, зробити його школою громадянського виховання - ось як їй бачиться основне завдання педагога на цьому етапі. А треба ж тільки викресати іскорку, запалити і дітей, і батьків, і колег на ті буденні і разом з тим романтичні справи, до яких кличуть козацькі літавери і які допомагають виховати і смйливість, і відповідальність, і гуманізм, так потрібні в майбутньому дорослому житті.

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Вілгород-Дністровський р-н,
с. Адамівка, школа.
Тел. (04849) 76-3-40

Редакційна рада:

В.Тиморєєв.

РІЧ ПРО АДМІВЕСЬКУ СІЧ

КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ВОЛЯ!
КОЗАКУ НАЙПЕРШЕ -
ЧЕСТЬ!

120
ГРУДЕНЬ
2003

ОРГАН
АДАМІВСЬКОЇ ШКОЛИ
КОЗАЦЬКО-ЛИЦАРСЬКОГО
ВИХОВАННЯ

ПІДХОРОУНЖИЙ

Одородна Ігор Федорович

Перший склад Адамівського куреня Молодї Січі.

Одорожа Ігор Федорович народився у селі Благодатному Білгород-Дністровського району Одеської області 16.08.1967 року в родині колгоспників. Батько – Одорожа Федір Никифорович /1940 р.н./ та мати – Одорожа Тамара Іванівна /1938 р.н./ працювали в колгоспі ім. Шевченка та виховували чотирьох хлопців – Олексія, В'ячеслава, Федіра та Ігора,

Ігор закінчив у 1982 році Адамівську ВШ, у 1984 році – Приморську СШ, потім курси водіїв і з 1985 по 1987 роки служив у Радянській Армії /Колонна, Арменія/. Після армії працював водієм. Оженився. Жінка – Світлана Григорівна – працювала тоді завідувачою Благодатненським клубом. Подружжя має трьох діточок: Богдана, Ірину та Владислава.. У козацтво вступив Ігор у кінці ХХст.

У теперешній час подружжя живе в м. Білгород-Дністровському, Ігор працює в Білгород-Дністровському морському порту.

Адреса редакції:
67790, Одеська обл.,
Білгород-Дністровський р-н, р-г. І. Тимкофєв
с. Адамівка, школа,
тел. 76-3-26.

НАКЛАД 10

РЕДАКТОР
В.Я.Тимкофєв.
76-3-28

Адамівська школа козацько-лицарського виховання.

ЗМІСТ

№94. Грудень 2003.	Секретар сільської ради. Харченко Н.І.
№95. Грудень 2003.	Директор БК. Рибальченко Н.М.
№96. Грудень 2003.	Полковник. Городниченко П.М.
№97. Грудень 2003.	Полковник. Врублевський М.В.
№98. Грудень 2003.	Полковник. Дейна М.К.
№99. Грудень 2003.	Берегиня. Чумаченко В.М.
№100. Грудень 2003.	Адамівська Січ.
№101. Грудень 2003.	PETREX.
№102. Грудень 2003.	Сотник. Сокорєв О.Ю.
№103. Грудень 2003.	Осавул. Сокорєв Ю.О.
№104. Грудень 2003.	Отаман Січі. Деордиця І.М.
№105. Грудень 2003.	Випускник 1981. Бондар В.М.
№106. Грудень 2003.	Берегиня. Настаченко Г.М.
№107. Грудень 2003.	Задністров'я отаман. Слепухін М.О.
№108. Грудень 2003.	Адамівська громада.
№109. Грудень 2003.	Полковник. Возний М.М.
№110. Грудень 2003.	Хорунжа. Горлачова Л.Я.
№111. Грудень 2003.	Директор школи КЛВих.
№112. Грудень 2003.	Курінний отаман. Россомаха О.І.
№113. Грудень 2003.	Ветеран. Трущ Г.І.
№114. Грудень 2003.	Осавул. Лесін В.А.
№115. Грудень 2003.	Осавул. Жуковський В.К.
№116. Грудень 2003.	Осавул. Кульчицький А.О.
№117. Грудень 2003.	Сотник. Чеботюк О.М.
№118. Грудень 2003.	Берегиня. Лавриненко П.М.
№119. Грудень 2003.	Берегиня. Гриценко В.Н.
№120. Грудень 2003.	Підхорунжий. Одорожа І.Ф.

Школа козацько-лицарського виховання – гуманістична основа становлення особистості. Хроніка Адамівської школи. Збірка шкільних газет за 2001-2003 роки. Частина 7. За редакцією В.Я.Тимофєєва, директора Адамівської школи козацько-лицарського виховання, полковника Українського козацтва. Білгород-Дністровський. XEROX PETREX. 2003.